

ΙΕΡΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΕΝ ΒΟΛΩ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΕΝΔΟΞΟΣ
ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Ο ΕΞ ΑΓΙΟΥ
ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ
ΠΗΛΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΒΟΛΩ ΙΕΡΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

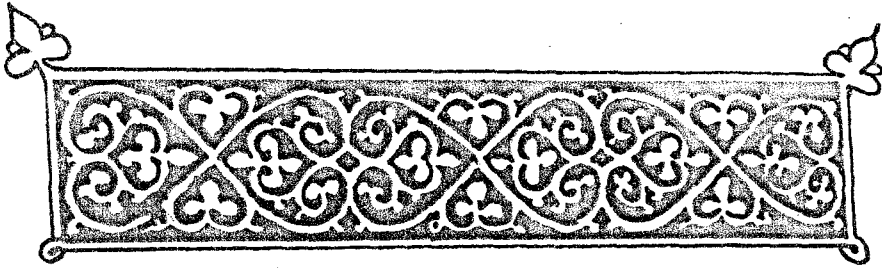
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΙΕΡΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΕΝ ΒΟΛΩ

**Ο ΑΓΙΟΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Ο ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΠΗΛΙΟΥ**

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΒΟΛΩ ΙΕΡΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΒΟΛΟΣ 1998

ΕΥΛΟΓΙΑ

Μέ μεγάλην χαράν ὑποδέχομαι τήν καλήν πρωτοβουλίαν τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Καζανάκη, Ἱεροκέρυκος καί Προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ἐν Βόλφ, περὶ ἐκδόσεως τῆς παρούσης Φυλλάδας, περιεχοῦσης, πλήν τῆς ἐνημερωτικῆς εἰσαγωγῆς, τόν βίον καί τά θαύματα τοῦ ἁγίου τούτου Νεομάρτυρος, συγγραφέντα παρὰ τοῦ εἰρημένου Ἱεροκέρυκος, καθὼς καί τήν ἐγκεκριμένην παλαιάν ῥωματικὴν Ἀκολουθίαν μετὰ Παρακλητικοῦ Κανόνος, πρὸς λειτουργικὴν χρῆσιν. Καί ἐπαινῶ τό ἐγχείρημα τοῦτο ὡς κατάλληλον διὰ τήν προβολήν τοῦ ἁγίου μας καί τήν διευκόλυνσιν τῶν φιλομαρτύρων πιστῶν.

Ὁ ἅγιος οὗτος Νεομάρτυς εἶναι τό καύχημα τῆς περιοχῆς μας, καί τό σέμνωμα ὅλων τῶν ὀρθοδόξων. Συγκεντρώνει τήν προσκυνηματικὴν ἀφοσίωσιν χιλιάδων πιστῶν καί ἀνταμείβει αὐτοὺς μέ πλούσιες πνευματικὲς δωρεές. Ἡ τιμία καί θαυματουργὸς Κάρα Του βρῦει ἰάματα καί ἀποτελεῖ πολῦτιμον θησαύρισμα δι' ὅλους μας. Τήν προσκυνοῦμεν μετ' εὐλαβείας καί ἀρυόμεθα ἐξ αὐτῆς εὐλογίαν καί χάριν.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ εἰς τό αὐτό τεῦχος συγκέντρωσις τῶν κατὰ τόν βίον, τήν μαρτυρικὴν τελετὴν, τά θαύματα τοῦ ἁγίου, ὡς καί τῆς ῥωματικῆς Ἀκολουθίας τῆς ψαλλομένης ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ καθὼς καί τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος, συνθέτουν μίαν ἐνότητα ἡ ὁποία πέραν τῆς πρακτικῆς τῆς χρησιμότητος προσφέρεται καί ὡς ψυχωφελές ἀνάγνωσμα καί διδασχὴ καί σπουδὴ ἐναρέτου ζωῆς καί κατὰ Χριστόν θανῆς. Διό καί πατρικῶς εὐχομαι εἰς τοὺς ἀναγνώστας τήν χάριν καί τὰς μεσιτείας τοῦ ἁγίου πρὸς ὠφέλειαν καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν των, ἔπαινον δέ τῆς Ἐκκλησίας καί λατρείαν τοῦ ἐν Τριάδι ὑμνουμένου Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

† Ὁ Δημητριάδος Χριστόδουλος

1. ANTI ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ὁ σεβασμός καί ἡ εὐλάβεια, τὴν ὁποίαν τρέφουν ὄχι μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ Πηλίου καί τῆς περιφέρειας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἀλλὰ καί ὁλοκλήρου τῆς Θεσσαλίας καί πολλῶν ἄλλων περιοχῶν τῆς Πατρίδος μας πρὸς τὸν τοπικόν Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Νεομάρτυρα Ἅγιον Ἀπόστολον, τὸν Θαυματουργόν, καθὼς καί οἱ πολυάριθμοι πιστοί, οἱ ὅποιοι προσέρχονται εἰς τὸ ἐπ' ὄνόματί Του ἐν Βόλῳ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, εἰς τὴν συμβολὴν τῶν ὁδῶν Δημητριάδος καί Βλαχάβα, παρὰ τὸ πάρκον τῶν Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, καί κυρίως τὰ πλήθη, τὸ ὁποῖα μεταβαίνουν εἰς τὸν ἱερόν Ναόν Του εἰς τὴν γενέτειράν Του, εἰς τὴν κωμόπολιν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὴν ἱεράν Εἰκόνα Του καί τὴν Τιμίαν Κάραν Του καί νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν Του, ὁ ἱερός πόθος τῶν νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἱεράν Εἰκόνα Του, διὰ νὰ ἔχουν αὐτὴν ὡς φυλακτόν των, ἡ ἐπιθυμία τῶν νὰ εὑρουν καί νὰ ἀγοράσουν βιβλίον μέ τὸν βίον, τὸ Μαρτύριον καί τὴν ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου, διὰ νὰ προσεύχωνται δι' αὐτῆς, ὡδήγησε τὸ Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον τοῦ Ναυδρίου μας εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως, μέ τὴν εὐλογίαν καί τὴν ἐγκρισιν τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ καί νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρίου κ. Χριστοδούλου, ἐκδώσῃ τὴν παλαιότεραν ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν δύο ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ Ἁγίου μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν αὐτῇ στοιχείων. Ἡ ἱερά

αὐτή Ἀκολουθία εἶναι ποίημα τοῦ μετὰ τῶν μακαρίων πνευμάτων ἀναπαυομένου ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Γερασίου, τοῦ Μικραγιαννανίτου, καί ἐξεδόθη τό πρῶτον ἐν Ἀθήναις τῷ 1946 ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἐφραίμ Καραγιάννη, Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου. Ἡ ἐτέρα ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἔχει ἐκδοθῇ τῷ 1954 ὑπό τοῦ ἐν Βόλφ ἐκδοτικοῦ Οἴκου Σωτηρίου Σχοινᾶ, εἰς ἑκτὴν ἑκδόσιν. Τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς μόνον ἡ Ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἅγιον ἀναφέρεται ὡς «ποίημα Γερασίου Μικραγιαννανίτου».

Πρὸς τούτοις ἐθεωρήθη σκόπιμον, ὅπως πρὸς ἐνημέρωσιν καί πληροφόρησιν τῶν πιστῶν προταθοῦν τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας ὠρισμένα ἱστορικά στοχεῖα ἀφορῶντα, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τόν Νεομάρτυρα Ἅγιον Ἀποστόλον, τόν βίον, τό μαρτύριον, τά θαύματα, τὴν μετακομιδὴν τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ Κάρας καί τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ του, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς τό ἐν Βόλφ Ναῦδριον αὐτοῦ. Ἐν τέλει ἐπισυνάπτομεν καί ὅσας φωτογραφίας σχετικὰς ἠδυνήθημεν νά ἀνεύρωμεν.

Διὰ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς εὐελπιστοῦμεν ὅτι οἱ πιστοὶ θά ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των τὴν ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νεομάρτυρος Ἀγίου Ἀποστόλου, ὡς καί ὅσα ἄλλα σχετικὰ στοιχεῖα ὑπάρχουν δι' Αὐτόν, ὥστε καί τό ὄνομά Του ἀξίως νά μεγαλύνεται καί ὁ Κύριος νά δοξάζεται.

Ἐν Βόλφ τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1997

Ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου
τοῦ ἐν Βόλφ ἱεροῦ παρεκκλησίου
τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου.

Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνός Καζανάκης.

2. Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ὁ Ἅγιος ἔνδοξος Νεομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος ἐγεννήθη τῷ 1667 εἰς τὴν κωμόπολιν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου Πηλίου ἀπὸ τούς εὐσεβεῖς Χριστιανούς Κωνσταντῖνον καὶ Μέλω. Ἡ ἐποχὴ ἦτο ἰδιαίτερος δύσκολος διὰ τούς Ἑλλήνας Χριστιανούς. Ἡ Πατρίς εὕρισκετο ὑπὸ τὴν στυγνὴν κυριαρχίαν λαοῦ βαρβάρου καὶ ἀξέστου, τῶν Τούρκων. Οἱ ὑπόδουλοι δὲν εἶχον δικαίωματα εἰς τὴν ζωὴν. Μόνον ὑποχρεώσεις εἶχον. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἁγίου μέ κόπον καὶ ἰδρώτα πολὺν ἐκέρδιζον τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν πολὺ ἐνῶρίς ἐγκατέλειψαν. Ὁ υἱὸς τῶν Ἀποστόλων ἔμεινεν ὀρφανὸς εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 15 ἐτῶν. Ἐπειδὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιβιώσῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἠναγκάσθη νὰ ἀποδημήσῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου εὗρεν ἐργασίαν εἰς κάποιον καπηλεῖον. Διήνυεν ἤδη τὸ τέταρτον ἔτος τῆς παραμονῆς του εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅταν ὁ Κύριος ἐκάλεσεν αὐτόν εἰς τὸ μαρτύριον, ἀλλὰ καὶ τὴν Οὐράνιον δόξαν, ὑπὸ τὰς ἀκολουθούς συνθήκας:

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ κάτοικοι τοῦ Πηλίου καὶ ἰδιαίτερος τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου εὕρισκοντο εἰς δεινὴν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερόγκων φόρων, τούς ὁποίους εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς αὐτούς ὁ τοῦρκος δοικητὴς τῆς περιοχῆς, ὁ Βοεβόδας, ὁ ὁποῖος εἶχε διορισθῇ ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ Σουλτάνου Μεχμέτ τοῦ Δ' τὴν Βαλιδέ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε παραχωρηθῇ ἡ περιοχὴ αὐτή. Οἱ ὑπέρογκοι φόροι καὶ ἡ σκαιὰ συμπεριφορὰ τοῦ Βοεβόδα ὠδήγησαν εἰς ἀπόγνωσιν τούς Χριστιανούς τοῦ Πηλίου. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἀπεφάσισαν τότε νὰ στείλουν ἀντιπροσωπείαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸς τούς ἀντιπροσώπους τῆς βασιλομήτορος Βαλιδέ, διὰ νὰ παρακαλέσουν αὐτούς νὰ μεσολαβήσουν εἰς τὸν Βοεβόδα, ὥστε νὰ ἐλαττώσῃ τούς φόρους καὶ νὰ μαλακώσῃ τὴν συμπεριφορὰν του πρὸς τούς Χριστιανούς. Οἱ ἀντιπρόσωποι μετέβησαν, πράγματι, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπέτυχον μὲν νὰ λάβουν συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Βοεβόδα, τὰς ὁποίας οἱ ἴδιοι μετέφερον, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον καὶ ἐπέδωσαν αὐτάς εἰς

αὐτόν. Πλήν, ὅμως, ἡ κατάσταση οὐκ ἄν μόνον δέν ἐβελτιώθη, ἀλλ' ἐγένετο καί πολὺ χειρότερη, διότι ὁ Βοεβόδας, τὰς μὲν ἐπιστολάς ἐχαρακτήρισεν ὡς πλαστές καὶ ἐξέσχισεν αὐτάς, τοὺς δὲ κομιστάς συνέλαβεν, ὡς ραδιούργους καὶ ἐπαναστάτας, καὶ ἐβασάνισεν αὐτούς. Τρεῖς, μάλιστα, ἐξ αὐτῶν ἔδωκεν, ὡς κακούργους, καὶ αὐτοπροσώπως ὠδήγησεν αὐτοὺς πάλιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔρριπεν αὐτοὺς εἰς τὰς φυλακάς, ὡς στασιαστάς κατὰ τῆς βασιλομήτορος καὶ ἐνόχους ἐσχάτης τιμωρίας. Ἡ εἶδησις αὐτή, ὅταν ἔφθασεν εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον συνετάραξε τοὺς κατοίκους, διότι ἐφοβήθησαν διὰ τὴν ζωὴν τῶν συμπατριωτῶν των. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν νέαν ἀντιπροσωπείαν πρὸς τὴν ἰδίαν πλέον τὴν βασιλομήτορα Βαλιδέ, διὰ νὰ παρακαλέσουν αὐτήν νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς φυλακισμένους.

Ἡ δευτέρα αὕτη ἀντιπροσωπεία, ὅταν ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀνεζήτησε καὶ εὔρε τον Ἀπόστολον, ἀπὸ τον ὁποῖον ἐζήτησε νὰ βοηθήσῃ αὐτούς, ἐπειδὴ καὶ τὴν πόλιν ἐγνώριζε καὶ τὴν γλῶσσαν ὠμίλει καὶ ἦτο δυνατόν εἰς αὐτόν νὰ τρέξῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ αὐτούς.

Ὁ νέος Ἀπόστολος μετὰ προθυμίας ἐδέχθη νὰ βοηθήσῃ τοὺς συμπατριώτας του. Εἰς γενομένην σύσκεψιν ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ ἐπιδώσῃ εἰς τὴν βασιλομήτορα ἑγγράφον ἀναφορὰν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀνεφέροντο τὰ παράπονα τῶν κατοίκων κατὰ τοῦ Βοεβόδα καὶ θὰ ἐζητεῖτο ἡ μεσολάβησις αὐτῆς, τόσον διὰ τὴν ἐλάφρυνσιν τῶν φόρων, ὅσον, καὶ κυρίως, διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν συμπατριωτῶν των. Ἡ ἀναφορὰ ἐκείνη συνετάγη καὶ ὁ νέος Ἀπόστολος προσεφέρθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ παλάτιον καί, διὰ τοῦ ἀρχιευνούχου Κιζλάρ ἀγᾶ, νὰ ἐπιδώσῃ αὐτήν πρὸς τὴν Βαλιδέ Σουλτάνα.

Ὁ νέος Ἀπόστολος μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα, χωρὶς, λόγῳ τῆς ἀθωότητός του, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ ἀντιμετωπίσῃ. Χωρὶς φόβον παρουσιάζεται εἰς τὸν Κιζλάρ ἀγᾶ καὶ ἐνχειρίζει εἰς αὐτόν τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὴν βασιλομήτορα. Μόλις ὁ ἀρχιευνούχος ἀνέγνωσε τὴν ἀναφορὰν, ἐνημερωμένος καὶ ἀπὸ τον εὐρισκόμενον εἰς Κωνσταντινούπολιν Βοεβόδαν, διατάσσει τὴν σύλληψιν τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ εἰς τὸν τελευταῖον. Ὁ Βοεβόδας, διὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τὸν νέον Ἀπόστολον, ρίπτει αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν μετὰ τὴν κατηγορίαν ὅτι κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη τῆς ἀπουσίας του ἀπὸ τον Ἅγιον Λαυρέντιον δέν ἐπλήρωσε τὸν κεφαλικὸν φόρον (χαράτσι). Ὁ νέος Ἀπόστολος μετὰ ἀπλότητα ἀπαντᾷ ὅτι χρήματα δέν ἔχει διὰ νὰ πλη-

ρώση. Ἐχει, ὅμως, εἰς τὴν πατρίδα μίαν οἰκίαν μέ μίαν μουριάν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἤμπορεῖ νά κρατήσῃ ἀντὶ τῶν φόρων. «Ἄργύριον καὶ χρυσίον οὐκ ὑπάρχει μοι. Μία δέ μόνη συκάμινος εἰς τὴν περιοχὴν τῆς οἰκίας μου εἰς τὴν πατρίδα εὐρίσκεται μοι. Καὶ ταύτην, εἰ θέλεις, πωλήσας τὰ ζητούμενα λάβε».

Ὅταν ὁ φιλάργυρος Βοεβόδας ἤκουσε τὴν πρότασιν τοῦ νέου Ἀποστόλου, ἐχάρη καὶ ὑπεσχέθη ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ ἀπέλυε καὶ αὐτόν καὶ τοὺς φυλακισμένους συμπατριώτας του, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅμως, ὅτι θὰ ἔφευγον ἀμέσως ἀπὸ τὴν Πόλιν διὰ τὴν πατρίδα των, χωρὶς νά παρουσιασθοῦν εἰς τὴν βασιλομήτορα διὰ παράπονα.

Δυστυχῶς ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ δέν ἐτηρήθη, ὅχι, ὅμως, ἐξ αἰτίας τῆς κακίας καὶ τῆς ἀνεντιμότητος τοῦ Βοεβόδα, ἀλλ' ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἄλλου ἀσυγκρίτως φοβερωτέρου καὶ ἀγριωτέρου παράγοντος, τοῦ φθόνου, ὁ ὁποῖος ἐκυρίευσεν ἓν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν συμπατριωτῶν τοῦ νέου Ἀποστόλου. Διότι, ὅταν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποῖα ἐκρύπτοντο ἀπὸ φόβον, ἐπληροφορήθησαν ὅτι οἱ συμπατριῶταί των θὰ ἀπελύοντο ἀπὸ τὰς φυλακάς, χάρις εἰς τὴν μεσολάβησιν καὶ τὴν παρακώρησιν τῆς πατρικῆς του οἰκίας ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου, εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ γεροντιότερος, κατελήφθη ἀπὸ φθόνον. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἄσημος ἐκεῖνος νέος θὰ ἐκέρδιζε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν συμπατριωτῶν του, ἐνῶ ἐκεῖνος, ὁ πολὺς καὶ σεβάσμιος, δέν θὰ ὑπελογίζετο. Διὰ τοῦτο τὴν ἐπομένην, ὡς ἄλλος προδότης μαθητῆς, ὡς ἄλλος Ἰούδας, μεταβαίνει εἰς τὸν Βοεβόδαν καὶ διαβάλλει τὸν Ἀπόστολον ὡς ταραχοποιόν καὶ ὡς ὑποκινητὴν τῆς ὅλης κατ' αὐτοῦ καταστάσεως. Ὁ Ἀπόστολος, λέγει ὁ φθονερός ἐκεῖνος γέρων εἰς τὸν Βοεβόδαν, διηγείρε τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς καὶ παρεκίνησεν αὐτοὺς νά παρουσιασθοῦν εἰς τὴν βασιλομήτορα. Καὶ τώρα μὴ λάβῃς ὑπ' ὄψιν σου τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι, ἐάν ἀφήσῃς αὐτόν ἐλεύθερον, θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ δέν θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν βασιλομήτορα διὰ νά σέ κατηγορήσῃ. Ἀντιθέτως, αὐτόν μόνον πρέπει νά φοβῇσαι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι παρεκινήθησαν ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ ἦλθον ἐδῶ, μετενόησαν καὶ ἀνεχώρησαν ἤδη διὰ τὴν πατρίδα των. Ἐπομένως δέν ἔχεις νά φοβηθῇς ἀπὸ αὐτούς.

Ὅταν ὁ Βοεβόδας ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτούς, χωρὶς νά ἐρευνήσῃ, ἐάν εἶναι ἀληθινοί, κατελήφθη ἀπὸ ὀργὴν καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νά μεταβοῦν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νά ἀρχίσουν νά βασανίζουν τὸν Ἀπόστολον, ἕως ὅτου θανατώσουν αὐτόν.

Ἐπὶ ἡμέρας ἐβασανίζετο ὁ νέος Ἀπόστολος μέ διαφόρους τρόπους. Μίαν ἡμέραν, ὅμως, κατάρθωσε νά ἐλευθερώσῃ τόν ἓνα πόδα του ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν ἀλυσίδων καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἤρχισε νά ἀγωνίζεται διὰ νά δραπετεύσῃ. Ἀλλ' ὁ θόρυβος τῶν ἀλυσίδων ἔγινεν αἰτία νά προδοθῇ ἡ προσπάθειά του εἰς τοὺς φύλακας, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν καὶ ἤρχισαν νά ξυλοκοποῦν αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Βοεβόδας, ὁ ὁποῖος κατέφθασεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἔξαλλος ἀπὸ ὀργήν, ἤρπασεν ἓνα πέλεκυν (τσεκούρι) καὶ μέ ἀπάνθρωπον θηριωδίαν ἐκτύπα αὐτόν.

Ὁ νέος Ἀπόστολος ὑπομένει μέ γενναιότητα τὰ κτυπήματα καὶ μέ θάρρος καὶ ἡρεμίαν ἀπευθύνεται πρὸς τόν Βοεβόδαν καὶ τοὺς ὑπηρετάς του καὶ λέγει: «Διατί μέ δέρεις καὶ σκληροκαρδίως μέ τυραννεῖς; Δέν γνωρίζεις ὅτι εἶμαι καὶ σοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν σου τιμιώτερος;»

Εἰς τό ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ὁ Βοεβόδας παριστᾷ, δῆθεν, τόν ἐκκληκτον καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν: «Καὶ διὰ ποῖον λόγον εἶσαι τιμιώτερος ἀπὸ ἡμᾶς; Μήπως εἶσαι καὶ σύ Μωαμεθανός;». Ὁ νέος Ἀπόστολος διαμαρτύρεται καὶ διακηρύσσει ὅτι εἶναι Χριστιανός. Ἀλλ' οἱ μισόχριστοι ἐχθροὶ του πιστεύουν ὅτι θά προσθέσουν εἰς τοὺς ἑαυτοὺς τῶν θεάρεστον πρᾶξιν, ἐάν ἐξισλαμίσουν αὐτόν. Διὰ τοῦτο σπεύδουν νά καλέσουν τόν εἰδικόν, ὁ ὁποῖος θά ἐνεργήσῃ εἰς τόν νέον Ἀπόστολον τὴν περιτομήν, διὰ τῆς ὁποίας θά μετέβαλλον αὐτόν εἰς Μωαμεθανόν. Ὁ νέος Ἀπόστολος μέ φωνὴν δυνατὴν δηλώνει ὅτι δέν θέλει νά γίνῃ Μωαμεθανός καὶ νά ἀρνηθῇ τὴν τιμιωτάτην πίστιν του. Μέ παρρησίαν φωνάζει ὅτι εἶναι Χριστιανός καὶ προτιμᾷ τόν θάνατον παρά τὴν περιτομήν. «Χριστιανός, εἶμι, φωνάζει, καὶ ἀπὸ τῆς ἁγίας πίστεώς μου οὐδέποτε παραιτοῦμαι».

Ἡ ὁμολογία αὐτὴ τοῦ νέου Ἀποστόλου καὶ τό θάρρος καὶ ἡ ἐπιμονή, μέ τὴν ὁποίαν ὑπερασπίζεται τὴν πίστιν του, ἐξάπτει τόν θυμόν τοῦ Βοεβόδα, ὁ ὁποῖος ξυλοκοπεῖ καὶ ὑβρίζει αὐτόν καὶ ἔπειτα διατάσσει νά μεταφέρουν αὐτόν εἰς τὴν πτέρυγα τῶν μελλοθανάτων. Ἀλλ' ὁ νέος Ἀπόστολος ἀνῆκει ἤδη εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ περιβάλλει αὐτόν. Ἐκεῖνος εἶναι ἤδη ἔτοιμος, διὰ νά ὑπομείνῃ μέ καρτερίαν καὶ ἡρώϊσμόν τό μαρτύριόν του. Διὰ τοῦτο μέ εὐγένειαν καὶ καλωσύνην ἀξιοθαύμαστον ἀποκρίνεται πρὸς τόν βασανιστὴν του: «Οὐ πτοοῦμαι τὰ ἀπειλὰς σου, ἀσεβέστατε τύραννε, οὐδέ τόν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν ἀπαρνοῦμαι». Πλήρης ὀργῆς ὁ Βοεβόδας στέλλει τότε τόν Ἀπόστολον μέ συνοδείαν εἰς τοὺς ἱεροδικαστάς, διὰ νά ὑπογράψουν, ὥς ἄλλοι Πιλάτοι, τὴν θανατικὴν καταδίκην τοῦ ἁθώου. Διὰ νά ἐπι-

σπεύσουν δέ τήν καταδίκην του, συκοφαντοῦν αὐτόν εἰς τοὺς δικαστάς του ὅτι, δῆθεν, ἐνῶ ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι Μωαμεθανός, ἔπειτα ἠρνήθη τοῦτο, μέ σκοπόν νά χλευάσῃ καί νά ἐμπαίξῃ τόν προφήτην των. Ὁ Ἅγιος, ὅμως, δέν δίδει πλέον εἰς αὐτοὺς σημασίαν. Γνωρίζει καλῶς τήν κατάληξιν. Προαισθάνεται τό μαρτυρικόν τέλος του. Καί, ὅμως, ἀντί νά κυριευθῇ ἀπό φόβον, μία ἀπέραντος γαλήνη πλημμυρίζει τήν ψυχὴν του. Χαίρεται, διότι ὁ Κύριος ἀξιώνει αὐτόν νά μαρτυρήσῃ διὰ τό ὄνομά Του. Διά τοῦτο οὔτε αἱ ἀμοιβαί, τὰς ὁποίας ὑπόσχεται εἰς αὐτόν ὁ ἴδιος ὁ Βεζύρης, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁδηγεῖται, οὔτε ὁ μαγαλοπρεπὴς ἵππος, οὔτε τὰ χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα θέτουν εἰς τήν διάθεσίν του, ἐάν ἀρνηθῇ τόν Χριστόν, εἶναι ἱκανά νά συγκινήσουν αὐτόν, οὔτε αἱ ἀπειλαὶ φοβίζουν αὐτόν. Μὲ τό θάρρος, τήν εὐγένειαν καί τήν μεγαλυψυχίαν τῶν πρώτων Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπαντᾷ πρὸς τοὺς δικαστάς: **«Μὴ ἀργοπορεῖτε καὶ χάνετε τὸν καιρὸν σας ματαίως, ἀλλ' ὃ μέλλετε ποιεῖν, ποιήσατε τάχιον. Σᾶς διαβεβαιῶ δέ ὡς τίμιος Χριστιανός ὅτι μέ οἰονδήποτε θάνατον καὶ ἂν μέ θανατώσῃτε, χάριν τοῦ Χριστοῦ μου, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, θά δεχθῶ αὐτόν προθυμότητα. Μὴ ἀργοπορεῖτε, λοιπόν. Νά μέ κατακαύσῃτε θέλετε; Ἐγὼ τὰ ξύλα συνάζω καὶ τὴν πυρὰν ἐτοιμάζω· νά μέ ἀπαγχονίσῃτε; Ἐγὼ ταῖς ἰδίαις χερσὶ σύρω τὸν βρόγχον· νά μέ ἀποκεφαλίσῃτε; δότε μοι τό ξίφος, ἵνα ἀκονίσω αὐτό, ὅσον χρειάζεται· τέλος, ὃν τρόπον στοχάζεσθε ἐπονειδιοτότερον, ἀποφασίσατε καὶ ἐγὼ γίνομαι ὁ πρῶτος ὑπῆρέτης καὶ σπουδαστής. Μὴ, λοιπόν, συλλογίζεσθε ματαιοπονοῦντες καὶ πρὸς κέντρα λακτίζοντες. Ἀλλὰ τελειώσατε, ὅπερ σκέπτεσθε».**

Ἐνῶ ὁ Ἅγιος ἔλεγεν αὐτά, φῶς περιέλαμψε τό πρόσωπόν του. Οἱ δικασταὶ του, ὅμως, καὶ οἱ βασανισταὶ του κατεντροπιασμένοι ἐκυριεύθησαν ἀπὸ θυμὸν καὶ ὀργήν, διότι ὁ ἄσημος δοῦλός των ἀντιμετώπιζε χωρὶς φόβον τήν δύναμίν των καὶ περιεφρόνει τήν ἐξουσίαν των. Διά τοῦτο ἀπεφάσισαν νά ἀποκεφαλίσουν αὐτόν. Ἐπειδὴ, ὡστόσον, εἶχε παρέλθει ἡ ὥρα, διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ ἐξύβρισαν καὶ διεπόμπευσαν καὶ ἐβασάνισαν αὐτόν, ἔρριψαν αὐτόν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν δέ ἐπαύριον, 16ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1686, ἡμέραν Δευτέραν, τὴν ἐπομένην τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, λίαν πρωΐ, πρὶν ἀκόμη φωτίσῃ ἡ ἡμέρα, στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα μέ ἐπικεφαλῆς ἓνα ἀξιωματικὸν καὶ τῇ συνοδείᾳ τοῦ δημίου, παρέλαβον αὐτόν διὰ νά μεταβοῦν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ Ἅγιος χωρὶς φόβον, χαίρων, διότι ὁ Κύριος ἠξίωνεν

αὐτόν νά θυσιασθῇ διά τήν ἁγίαν πίστιν Του, ἡκολούθει τούς δημίους του, ὡς νά μετέβαινεν εἰς ἑορτήν εὐφρόσυνον. Θεῖον φῶς περιήστραπτε τήν μορφήν του καί μέσα εἰς τό θαμπόν φῶς τῆς αὐγῆς ἐφαίνετο ὡς ὀπτασία οὐράνιος, ὡς Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ.

Καθ' ὁδόν συνήντησε κάποιους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι μετέβαινον εἰς τήν ἐργασίαν. Μέ ταπείνωσιν ἐχαιρέτισεν αὐτούς καί παρεκάλεσεν αὐτούς νά τόν συγχωρήσουν καί νά προσευχηθοῦν δι' αὐτόν. Ἐκεῖνοι ἐννόησαν ὅτι ὠδηγεῖτο δι' ἐκτελέσιν καί κρυφίως, μέ φόβον, παρηκολούθησαν αὐτόν ἀπό μακράν καί ἔγιναν αὐτόπαι μάρτυρες τοῦ ἐνδόξου καί ἡρωϊκοῦ τέλους τοῦ Μάρτυρος.

Ἡ συνοδεία ἐστάθη ἔξω ἀπό τήν πύλην τοῦ Γενί-Τζαμίου, πρὸς τόν Κεράτιον κόλπον. Ἐκεῖ ἦτο ὁ τόπος τῆς ἐκτελέσεως. Οἱ πιστοί τοῦ Μωάμεθ ἤθελον νά βάψουν τήν εἴσοδον τοῦ οἴκου τῆς προσευκῆς των μέ τό αἷμα τοῦ ἁθώου Μάρτυρος. Οἱ ἐκτελεσταί του καταβάλλουν προσπάθειάς καί αὐτήν τήν τελευταίαν στιγμήν, διά νά μεταπείσουν αὐτόν, ὥστε νά ἀρνηθῇ τόν Χριστόν. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος νοερῶς εὐρίσκεται ἤδη εἰς τόν Οὐρανόν καί ἐπείγεται νά ἀναχωρήσῃ ὀριστικῶς ἀπό τήν γῆν. Διά τοῦτο δέν δίδει σημασίαν εἰς τούς λόγους των, ἀλλ' ἡρεμος κλίνει τά γόνατά του, γονατίζει καί ἀναμένει τόν δήμιον νά ἐκτελέσῃ τό ἔργον του. Ἀλλ' οἱ βάρβαροι ἐκτελεσταί του δέν εἶναι εἰς θέσιν οὔτε τό μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τοῦ Μάρτυρος νά ἀντιληφθοῦν οὔτε τό ἡρωϊκόν τέλος του σέβονται. Ἀντιθέτως, ὁ δήμιος θέλει νά ἐπιτείνῃ τόν φόβον καί τήν ἀγωνίαν τοῦ Ἁγίου. Διά τοῦτο ἐπὶ τρεῖς φορές καταφέρει τήν σπάθην του εἰς τόν τράχηλόν του ἐνεπιτυχῶς. Ἀλλ' ὅταν καί δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀποτυχάνουν νά μεταπείσουν τόν Ἅγιον, τότε ὁ δήμιος ἀποκόπτει πλέον τήν ἱεράν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ διά νά προσφέρῃ εἰς αὐτόν τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον, τόν ὅποιον προσέφερεν εἰς αὐτόν ὁ ἀγωνοθέτης Κύριος. Ἐτήρησε τήν ἐντολήν Του «γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς» καί διά τοῦτο ἔλαβε τόν στέφανον τῆς δόξης. Ἀπό τήν ὥραν ἐκείνην οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι παρέλαβον τήν ψυχὴν του, διά νά ἀπολαμβάνῃ αἰωνίως εἰς τούς οὐρανούς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

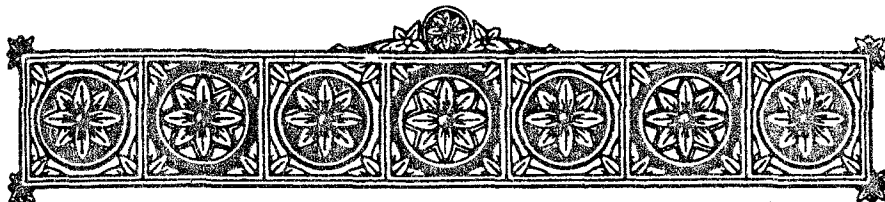
Μετά τόν ἀποκεφαλισμόν τοῦ Ἁγίου οἱ ἐκτελεσταί του ἱκανοποιημένοι διά «τό θεάρεστον ἔργον των», ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον ἀπό τόν τόπον τῆς ἐκτελέσεως διά νά ἀναπαυθοῦν. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμῃ καθίσουν, εἶδον ἀστέρα φωτεινόν, ὁ ὅποιος μέ τὰς ἀκτῖνάς του ἐσχημάτιζε τό σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, νά κατέρχεται καί νά μένῃ ἐπάνω ἀπὸ τό ἱερόν

Λείψανον τοῦ Ἁγίου, ἐνῶ πλήθη ἀνθρώπων παρουσιάσθησαν, οἱ ὁποῖοι μέ σεβασμόν ἠσπάζοντο αὐτό. Οἱ στρατιῶται ὄρμησαν ἐναντίον των, διότι ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περί Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι προσῆλθον διὰ νά τιμήσουν τόν Ἅγιον. Ὅταν, ὅμως, ἐπλησίασαν, δέν εἶδον παρά μόνον τό νεκρόν σῶμα τοῦ Ἁγίου. Διά τοῦτο γεμᾶτοι φόβον ἔσπευσαν νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τόν τόπον ἐκεῖνον, ἀφου ἔρριψαν τό ἱερόν λείψανον εἰς τήν θάλασσαν, τό ὁποῖον, ὅμως, δέν ἐβυθίσθη, ἀλλ' ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν κυμάτων ἐξῆλθεν ἀπό τόν Κεράτιον κόλπον καί ἐξηφανίσθη, χωρίς νά γίνη ποτέ γνωστόν ποῦ προσωρμίσθη καί ποῖοι ἄνθρωποι ἐδέχθησαν τήν εὐλογία τῆς παρουσίας του. Τήν ἱεράν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου παρέλαβε μαζί του τό ἐκτελεστικόν ἀπόσπασμα, διὰ νά ἐμφανίσουν αὐτήν εἰς τό παλάτιον, ὡς πιστοποιητικόν ὅτι ἐξετέλεσαν τήν δικαστικήν ἐντολήν, τήν ὁποίαν εἶχον λάβει. Ἐν τῷ μεταξύ κατέφθασαν εἰς τό παλάτιον ἄνθρωποι τοῦ Πατριαρχείου, οἱ ὁποῖοι εἰδοποιήθησαν ἀπό τούς πιστούς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶδον ἀπό μακράν τό μαρτύριον καί τήν ἐκτέλεσιν τοῦ Ἁγίου καί δι' αἰτίσεως των ἐζήτησαν αὐτήν. Ἐκεῖνοι, ἀφου ἔλαβον αὐτήν, ἐτοποθέτησαν αὐτήν ἐντός ἀργυρᾶς θήκης καί κατέθεσαν αὐτήν εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς περιοχῆς Ταταούλων. Ἀπό ἐκεῖ μέ τήν συγκατάθεσιν τοῦ Ἰωάννου Καρυοφύλλη, Μεγάλου Λογοθέτου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος καί συνέγραψε τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου, παρέλαβεν αὐτήν ἀργότερον, μετά ἓνα καί πλέον αἰῶνα, τό 1795, ὁ συμπατριώτης τοῦ Ἁγίου, ὁ ἐπίσκοπος Σελευκείας Δοσίθεος, καί μαζί μέ τά ἐνδύματα αὐτοῦ, ἀπέστειλεν αὐτήν εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον. Τά ἱερά αὐτά κειμήλια, πηγαί εὐλογίας καί ἁγιασμοῦ, ὅχι μόνον διὰ τό χωρίον Ἅγιος Λαυρέντιος, ἀλλά καί δι' ὁλόκληρον τήν εὐρυτέραν περιοχήν τοῦ Βόλου, κατετέθησαν εἰς τήν ἰδίαν τήν πατρικήν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου, ἡ ὁποία μετεσκευάσθη εἰς ἱερόν Ναόν, κατόπιν καί τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἰδίου τοῦ Ἁγίου ἐκφρασθείσης ἐπανειλημμένως διὰ θαυμάτων καί ἐνυπνίων καί διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Ἐπισκόπου Σελευκείας Δοσιθέου. Ἐκεῖ δέ φυλάσσονται ζηλοτύπως ἕως σήμερον. Διά τήν μετατροπὴν τῆς οἰκίας τοῦ Ἁγίου εἰς Ναόν, διηγοῦνται ὅτι οἱ κάτοικοι ἐζήτησαν ἀπό τὰς τουρκικὰς Ἀρχάς ἄδειαν ἀνεγέρσεως Ναοῦ. Καί ἐδόθη μέν εἰς αὐτούς ἡ ἄδεια, ἀλλά κατὰ τήν συνθήειαν τῶν Τούρκων ὁ Ναός ἔπρεπε νά κτισθῇ ἐντός συντόμου διαστήματος. Μέ τόν τρόπον αὐτόν ὑπεχρεώοντο οἱ Χριστιανοί νά κτίζουν μικροὺς Ναούς. Διά νά κατασκευάσουν, λοιπόν, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου μεγαλύτερον Ναόν, ἀφήρεσαν τά ὑλικά

ἀπό τὰς οἰκίας των, διὰ νὰ μὴ χρονοτριβήσουν, διότι τὰς οἰκίας των ἤμποροῦσαν νὰ ἐπισκευάσουν ἔπειτα, ἐνῶ τὸν Ναὸν δὲν ἤμποροῦσαν.

Ἀναρίθμητα εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε καὶ τελεῖ ὁ Νεομάρτυς Ἅγιος Ἀπόστολος, πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν μέ πίστιν καὶ ζητοῦν τὴν βοήθειάν του. Ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι πάσχουν ἀπὸ ἀσθενείας ἀνιάτους, θεραπεύονται. Ἀνάπηροι ἀνακτοῦν τὰς δυνάμεις των. Καὶ πολλοὶ διασώζονται μέ τὴν βοήθειάν του ἀπὸ διάφορα δυστυχήματα. Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ πρῶτος ἐκεῖνος Ναὸς κατεστράφη ἐκ θεμελίων κατὰ τοὺς σεισμούς τοῦ 1955, οἱ κάτοικοι ἔσπευσαν καὶ ἐντὸς συντόμου, σχετικῶς, χρονικοῦ διαστήματος, ἀνήγειραν νέον, μεγαλοπρεπέστερον τοῦ πρώτου.

Ἡ ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου ἐορτάζεται τὴν 16ην Αὐγούστου μέ συρροήν πλήθους πιστῶν ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν Θεσσαλίαν, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται διὰ νὰ ἐκφράσουν τὸν σεβασμὸν των πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν του εἰς τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς των. Ὁ Ἅγιος ἀνταποδίδει τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τῶν πιστῶν διὰ τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα τελεῖ πάντοτε καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης αὐτοῦ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἐορτάζουν, μέ ἰδιαίτεραν εὐλάβειαν, καὶ τὴν μετακομιδὴν τῆς ἱερᾶς Κάρας τοῦ Ἁγίου κατὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου.

3. Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΔΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΡΑΣ

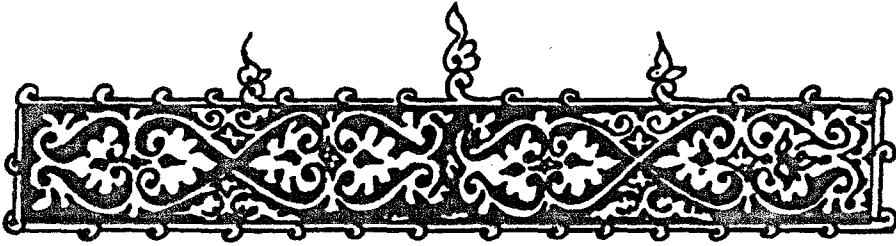
Ἡ μετακομιδὴ τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔγινε μετὰ ἀπὸ ἓνα περίπου αἰῶνα ἀπὸ τοῦ Μαρτυρίου του καὶ συγκεκριμένως τὴν 3ην Νοεμβρίου 1795 ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Σελευκείας Δοσιθέου, συμπατριώτου τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ἐπίσκοπος Σελευκείας Δοσίθεος ἔλαβε τὴν Τιμίαν Κάραν τοῦ Ἁγίου καὶ δι' ἑνὸς συγγενοῦς του, τοῦ Σταμούλη Κέκια, ἐξ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν Πατρίδα, διὰ πλοίου. Λέγεται, μάλιστα, ὅτι ὁ ἔμπειρος κυβερνήτης τοῦ πλοίου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου, εἶδε δύο φορές εἰς τὸν ὕπνον του ἓνα νέον ἄνδρα νὰ κάθεται εἰς τὸ τιμόνι τοῦ πλοίου καὶ νὰ λέγῃ εἰς αὐτόν: «Κοιμήσου. Μὴ ἀνησυχῇς. Γρήγορα θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Πατρίδα». Καὶ πράγματι, ὡς διηγεῖτο ἐκεῖνος ἔπειτα, ποτὲ δὲν εἶχε κάμει τόσον ἥσυχον καὶ τόσον σύντομον ταξίδι ἀπὸ τὴν Πόλιν εἰς τὸν Βόλον.

Τὸ πλοῖον, μέ τὸ πολύτιμον φορτίον του, ἔφθασε τὴν 3ην Νοεμβρίου τοῦ 1795 εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀγριᾶς. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐσχηματίσθη πομπή, μέ τὴν συμμετοχὴν Ἱερέων καὶ πλήθους πιστῶν, οἱ ὅποιοι μέ Ἐξαπτέρυγα, Λάβαρα, λαμπάδας καὶ θυμιατὰ παρέλαβον τὴν Ἁγίαν Κάραν, διὰ νὰ μεταφέρουν αὐτὴν εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Λαυρέντιος.

Ἡ ἐποχὴ ἦτο δύσκολος. Ἡ Πατρίς ἐστέναζε κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ, τῶν Τούρκων. Ἡ περιοχὴ τῆς Ἀγριᾶς, ἡ ὁποία ἦτο τότε τόπος βαλτώδης, ἦτο ὁλόκληρος σχεδὸν ἰδιοκτησίᾳ, «τσιφλίκι», τοῦ τούρκου Ἀγᾶ Ἀγγλί ἢ Για-γλί. Ὁ Ἀγᾶς αὐτός εἶχε μόνον ἓνα υἱόν, ὁ ὁποῖος ὡς πλούσιος ἀριστοκράτης νέος κατεγίνετο μόνον μέ τὴν ἵππασίαν καὶ τὰς πολεμικὰς τέχνας. Πρὸς χάριν του εἶχεν ἀγορασθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του εἰς τὰ Τρίκαλα μία ἐκλεκτὴ φοράδα, ἡ Ἀράπω. Αὐτό, ὅμως, τὸ ὑπερήφανον ἄλογον ἔρριψε κάτω μίαν ἡμέραν τὸν δεκαεξάχρονον υἱόν τοῦ Ἀγᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ἔμεινε παράλυτος ἀπὸ τὴν μέσῃν καὶ κάτω. Ἐπειδὴ ὁ ἐπιστάτης τοῦ Ἀγᾶ, ὁ ὁποῖος συνώδευε τὸν υἱόν του εἰς τὴν

ίππασίαν, μετά τό δυστύχημα, ἐφόνευσεν ἐπί τόπου τό ἄλογον ἐκεῖνο, διὰ τοῦτο ἡ τοποθεσία αὐτή, ἐκεῖ ὅπου σήμερον εὐρίσκεται ὁ ἱερός Ναός τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀγριᾶς, ἐπὶ πολλά ἔτη ἦτο γνωστή εἰς τοὺς ἐντοπίους ὡς τοποθεσία «Ἀράπω». Ὁ παράλυτος ἐκεῖνος νέος, ὡς ἀναφέρεται, μετεφέρθη ἀπὸ τὸν πατέρα του μέχρι τὴν Βενετίαν, διὰ νὰ γίνη καλὰ, χωρὶς, ὅμως, ἀποτελέσμα. Ἀπὸ τότε ὁ νέος ἔμεινε καθηλωμένος εἰς τὴν ἀναπηρικήν πολυθρόναν του, εἰς τό πατρικὸν Ἀρχοντικὸν εἰς τὴν Ἀγριάν. Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔφθασεν ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν Ἀγριάν καὶ οἱ πιστοὶ παρέλαβον αὐτὴν διὰ νὰ τὴν μεταφέρουν εἰς τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον, ὁ Ἀγᾶς ἤκουσε τὸν θόρυβον, εἶδε τὴν πομπήν, ἡ ὁποία ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν καὶ διὰ τοῦτο ἠρώτησε κάποιον ἐπιστάτην του, τί συνέβαινε. Ὁ ἐπιστάτης ἀπήντησεν ὅτι κάποιον Ἅγιον φέρουν ἀπὸ τὴν Πόλιν. Ὁ Ἀγᾶς ἀμέσως ἐσκέφθη νὰ μεταφέρῃ τὴν πολυθρόναν τοῦ υἱοῦ τοῦ πλησίον τοῦ παραθύρου, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸς τὴν πομπήν ἐκείνην. Ὅταν, ὅμως, ἐστράφη πρὸς τό μέρος του, εἶδε τὸν υἱὸν τοῦ ὀρθιον νὰ περιπατῇ καὶ νὰ ἔρχεται μόνος του πρὸς τό μέρος του. Ὁ Ἀγᾶς ἔμεινε μέ τό στόμα ἀνοικτόν ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνελπίστου γεγονότος, τό ὁποῖον ἔβλεπεν. Ὅταν ἠρώτησε τὸν υἱὸν του, πῶς ἐσηκώθη καὶ ἤρχισε μόνος του νὰ περιπατῇ, ἐκεῖνος ἀπήντησεν: «Ἦλθε κάποιος νέος, περίπου εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Μὲ ἔπιασε ἀπὸ τό χέρι καὶ μοῦ εἶπεν Ἐλα νὰ ἰδῇς. Ἦλθα εἰς τὴν Πατρίδα καὶ ἀπὸ τώρα καὶ ἔπειτα θὰ μέ ἔχης πλησίον σου. Ἔτσι ἐσηκώθην καὶ ἤρχισα νὰ περιπατῶ». Ὁ Ἀγᾶς ἐννόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θαύματος, τό ὁποῖον ἔκαμεν ὁ ἄγνωστος εἰς αὐτόν Ἅγιος τῶν Χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος μετεφέρετο ἐκείνην τὴν ὥραν. Διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ἀλλόθρησκος, ἔτρεξεν, ἐσταμάτησε τὴν πομπήν, ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς νὰ ἀναπέμψουν εὐχαριστήριον δέησιν εἰς τὸν Ἅγιον τῶν, καὶ μαζί μέ τὸν υἱὸν τοῦ ἠσπάσθησαν τὴν Τιμίαν Κάραν τοῦ Ἁγίου. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ὁ τοῦρκος Ἀγᾶς, μαζί μέ τὸν θεραπευμένον πλεόν υἱὸν τοῦ μετέβησαν εἰς τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον, διὰ νὰ προσκυνήσουν, πάλιν, τὴν Τιμίαν Κάραν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου, ἡ ὁποία προχεῖρως εἶχε τοποθετηθῇ εἰς τὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἕως ὅτου ἡ οἰκία τοῦ Ἁγίου εὐτρεπισθῇ καὶ μετατραπῇ εἰς ἱερόν Ναόν, ἐπ' ὀνόματί του. Διὰ νὰ δείξῃ δέ ὁ τοῦρκος Ἀγᾶς τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον, ὡς πρῶτην προσφορὰν ἐδώρησεν εἰς τὸν Ἅγιον μίαν «ἄρμαθίαν ἀπὸ χρυσᾶ φλουριά καὶ πεντόλira», ἡ ὁποία ἔκτοτε συνθίζεται νὰ τοποθετῇται ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου, κατὰ τὴν ἡμέ-

ραν τῆς Ἑορτῆς. Ὁ ἴδιος Ἁγᾶς ἐδώρησε τόν ἐπόμενον χρόνον εἰς τόν Ἅγιον Ἀπόστολον καί ὁλόκληρον τό «τσιφλίκι του» εἰς τήν Ἀγρίαν. Τό θαῦμα αὐτό τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου διεδόθη μέ ταχύτητα ὄχι μόνον μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, ἀλλά καί μεταξύ τῶν ἀλλοθρήσκων Τούρκων, οἱ ὁποῖοι μετέβαινον καί ἀπό τήν γύρω περιοχὴν, ἀλλά καί ἀπό μακρυνά μέρη, ἀπό τήν Θεσσαλίαν ὁλόκληρον, ἀπό τήν Εὐβοίαν, ἀπό τήν Φθιώτιδα, ἀκόμη καί ἀπό τήν Μακεδονίαν καί τήν Θράκην, διὰ νά προσκυνήσουν καί αὐτοί τήν θαυματουργόν Κάραν τοῦ Ἁγίου καί νά ζητήσουν τήν βοήθειάν του. Καί ὅλοι προσέφερον εἰς τόν Ἅγιον μεγάλας δωρεάς, μέ ἀποτέλεσμα συντόμως ὁ προσκυνηματικός Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου νά ἀποκτήσῃ μεγάλην κινητὴν καί ἀκίνητον περιουσίαν.

4. ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ἀναρίθμητα εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἔχει τελέσει καὶ συνεχίζει νὰ τελῇ ὁ Νεομάρτυς Ἅγιος Ἀπόστολος πρὸς χάριν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μετὰ πίστεως καὶ εὐσεβείας ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειάν του.

1. ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ.

Πολλαὶ οἰκογένειαι, αἱ ὁποῖαι ἀπέκτων μὲν παιδιά, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀπέθνησκον, ἔτασαν αὐτὰ εἰς τὸν Ἅγιον καὶ ὑπέσχοντο νὰ δώσουν εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομά του. Ἐφερον, μάλιστα, αὐτὰ πολὺ πρωῒ εἰς τὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου, πρὶν ἀκόμη βαπτίσουν αὐτά, καὶ ἄφηνον αὐτὰ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ναοῦ. Ὁ πρῶτος πιστός, ὁ ὁποῖος ἦρχετο εἰς τὸν Ναόν, ἐγίνετο ἀνάδοχος καὶ ἔδιδεν εἰς τὸν ἀναδεκτόν του τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν πολλοὶ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Βόλου καὶ τοῦ Πηλίου φέρουν τὸ ὄνομα Ἀπόστολος ἢ Ἀποστολία καὶ ἑορτάζουν τὴν 16ην Αὐγούστου, κατὰ τὴν Ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου.

2. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Πρὸ ἐτῶν μία γυναῖκα ἐκ Βόλου προσεβλήθη ἀπὸ ἀσθένειαν, ἡ ὁποία ἐπέφερεν εἰς αὐτὴν ὀλοκληρωτικὴν παράλυσιν. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν εὕρισκετο ἐπὶ ἔτη, χωρὶς οἱ ἱατροὶ νὰ ἠμποροῦν νὰ προσφέρουν εἰς αὐτὴν καμμίαν βοήθειαν. Διὰ τοῦτο μετὰ τοὺς ἱατροὺς ἡ γυναῖκα αὐτὴ κατέφυγεν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου. Ἦτο ἡ ἐποχὴ μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1955. Ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου εἶχε καὶ αὐτός καταρρεύσει καὶ εἶχε κατασκευασθῇ πρόχειρον παράπηγμα. Εἰς τὸν πρόχειρον αὐτόν Ναόν μετέφερον τὴν ἀσθενῆ οἱ οἰκεῖοί της, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 2ας πρὸς τὴν

3ην Νοεμβρίου τοῦ 1960, κατά τήν Ἑορτήν τῆς ἀνακομιδῆς τῆς τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου. Μετά τόν Ἑσπερινόν ἡ ἀσθενής παρέμεινεν ἐντός τοῦ Ναοῦ, μαζί μέ ἄλλους προσκυνητάς, οἱ ὁποῖοι διενευκτέρευον ἐκεῖ. Οἱ οἰκεῖοί τῆς ἔφυγον, διά νά φιλοξενηθοῦν εἰς τό σπίτι γνωστῆς των οἰκογενείας ἐκ τοῦ χωρίου. Κατά τά μεσάνυκτα ἡ ἀσθενής ἀπεκοιμήθη εἰς τήν ἀναπηρικήν πολυθρόναν τῆς. Καί τότε εἰς τό ὄνειρόν τῆς εἶδεν ἓνα νέον ἄνδρα, τόν Ἅγιον Ἀπόστολον, τόν ὁποῖον ἐνεγνώρισεν ἀπό τήν ἐνδυμασίαν του, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασεν αὐτήν, τήν ἐκράτησεν ἀπό τό χέρι καί τῆς εἶπε νά σκωθῇ καί νά περιπατήσῃ. Ἐκείνη, ὅμως, μέ δάκρυα εἰς τά μάτια, εἶπεν εἰς τόν Ἅγιον ὅτι δέν ἤμποροῦσε νά περιπατήσῃ, διότι ἦτο παράλυτος. Καί ἤρχισε νά παρακαλῇ τόν Ἅγιον νά τήν κάμῃ καλά. «Δέν εἶσαι πλέον ἄρρωστη», τῆς εἶπεν ὁ Ἅγιος. «Ἐχεις γίνει καλά. Σήκω νά ἰδῆς καί μόνη σου». Ἡ γυναίκα ἐξύπνησε μέ ἔντονον τήν αἴσθησιν τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου πλησίον τῆς, καί ἤρχισε νά κινῇ τά πόδια καί τά χέρια τῆς. Ἀκολούθως ἐσπώθη ὀρθία καί ἤρχισε νά περιπατῇ καί νά φωνάζῃ. «Ἐγίνα καλά. Ὁ Ἅγιος μέ ἔκαμε καλά». Ἀκολούθως μετέβη, ἐκείνην τήν ὥραν, εἰς τήν οἰκίαν, ὅπου ἐφιλοξενοῦντο οἱ οἰκεῖοί τῆς καί ἤρχισε νά κτυπᾷ τήν θύραν. Ἀνίσυχοι ἐκεῖνοι ἐσπώθησαν, μέ τόν φόβον μήπως ἐκείνη εἶχε πάθει τίποτε καί κάποιος ἦλθε, διά νά εἰδοποιήσῃ αὐτούς. Ἀλλ' ὅταν εἶδον αὐτήν ἔξω ἀπό τήν θύραν περιχαρῇ νά ἀναγγέλλῃ εἰς αὐτούς τό θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς, τότε καί ἡ ἰδική των χαρά ἐγινεν ἀπερίγραπτος. Τό πρῶτ', μόλις ἐξημέρωσεν, ἤρχισαν νά κτυποῦν αἱ καμπάναι τοῦ Ναοῦ, διά νά ἀγγείλουν τό θαῦμα τοῦ Ἁγίου.

3. ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΠΟΛΛΩΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ.

Ἡ Ἑνορία τοῦ χωρίου Ἁγίου Λαυρεντίου ἔχει πλησίον τοῦ χωρίου τῶν Κάτω Λεωνίων μικρόν Ἐξωκκλήσιον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί ἑορτάζει τήν 29ην Αὐγούστου. Εἰς τήν πανήγυριν τοῦ ἔτους 1961 πολλοί κάτοικοι εἶχον μεταβῇ εἰς τήν πανήγυριν τοῦ Ἐξωκκλησίου αὐτοῦ καί τό ἀπόγευμα ἐπέστρεφον εἰς τό χωρίον μέ τό λεωφορεῖον τῆς Γραμμῆς. Εἰς κάποιον ἀνηφορικόν σημεῖον, τό λεωφορεῖον ἔπαθε βλάβην καί ἀσυγκράτητον ἤρχισε νά κινῆται πρὸς τά ὀπίσω, ἐξῆλθε τοῦ δρόμου καί ἐκατρακύλησεν εἰς τόν κατήφορον, ἕως ὅτου προσέκρουσεν εἰς μίαν ἐλάναν καί διελύθη ἐντελῶς. Οἱ ἐπιβάται ἀνήμποροι νά

πράξουν τό παραμικρόν, περιωρίσθησαν νά παρακαλοῦν τόν Ἅγιον Ἀπόστολον νά βοηθήσῃ αὐτούς. Καί πράγματι, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος ἐβοήθησεν αὐτούς. Διότι, ἐνῶ τό αὐτοκίνητον διελύθη τελείως, οἱ ἐπιβάται δέν ἔπαθον τό παραμικρόν. Μόνον μία ἡλικιωμένη γυναῖκα ἀπέθανεν, ἀλλ' ὡς ἐπέδειξεν ἡ νεκροψία, ὁ θάνατός της προῆλθεν ἐξ ἀνακοπῆς τῆς καρδίας της, λόγῳ τοῦ φόβου της.

ΑΛΛΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου διηγοῦνται πολλά θαύματα, τά ὅποια ἔχει τελέσει ὁ Ἅγιός των, ὅπως ὀνομάζουν τόν Ἅγιον Ἀπόστολον. Καί εὐκῆς ἔργον θά ᾔτο, ἐάν εὕρισκετο κάποιος, ὁ ὁποῖος μέ ὑπομονήν θά ἠρεῦνα καί θά κατέγραφεν αὐτά, ἐφ' ὅσον οἱ ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν αὐτά, εὕρισκονται ἀκόμη εἰς τήν ζωήν. Ὁ νῦν Ἐφημέριος τοῦ χωρίου τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου καί Προϊστάμενος τοῦ Προσκυνήματος π. Δημήτριος Καπαδούκας, ἔχει ἀρχίσει νά καταγράφῃ τά τελούμενα θαύματα, ἀλλ' ἀπό τοῦ ἔτους 1964 καί ἐντεῦθεν. Εἰς τό βιβλίον αὐτό, τό ὁποῖον μέ πολλήν προθυμίαν ἔθεσεν εἰς τήν διάθεσίν μας, περιγράφει τά κατωτέρω θαύματα:

4. Η ΑΠΟΚΤΗΣΙΣ ΔΙΔΥΜΩΝ ΤΕΚΝΩΝ.

Ἡ Γεωργία Καπαδούκα ἀπό τήν Γλῶσσαν Σκοπέλου Μαγνησίας εἶχε πάθει δύο « ἀποβολάς», διότι, ὡς ἀνέφερον εἰς αὐτήν οἱ ἱατροί, ὑπεύθυνον ἦτο τό αἷμά της, τό ὁποῖον ἦτο ρέζους ἀρνητικόν. Ὁ μικροβιολόγος ἱατρός, μάλιστα, εἶπεν εἰς αὐτήν: «Δυστυχῶς, κυρία μου, πρέπει νά τό πάρετε ἀπόφασιν. Μάννα δέν πρόκειται νά γίνετε ποτέ. Ἐξ αἰτίας τοῦ αἵματός σας θά παθαίνετε συνεχῶς ἀποβολές».

Ἡ γυναῖκα αὕτη καταφεύγει τότε εἰς τήν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Τόν παρακαλεῖ μέ πίστιν νά τήν βοηθήσῃ νά ἀποκτήσῃ παιδί. Καί ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος ἤκουσε τήν παράκλησίν της καί ἐχάρισεν εἰς αὐτήν ὄχι ἓνα, ἀλλά δύο, δίδυμα ὑγιέστατα παιδιά.

5. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

Μίαν ἡμέραν, κατά τό καλακαίρι τοῦ 1972, ἓνας ἄνδρας, ὀνόματι Ἀπόστολος Κούτνας, ἀπό τό χωρίον Πουρί τῆς Ζαγοράς Πηλίου φθάνει εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου εἰς τόν Ἅγιον Λαυρέντιον. Εἰσέρχεται μέ τά γόνατα εἰς τόν Ναόν καί γονατιστός προχωρεῖ πρὸς τό ἱερόν Τέμπλον, ὅπου μέ ἀναφυλλητά ἀσπάζεται τήν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου. Καί τό ἴδιον πράττει ἔπειτα καί μέ τήν Ἀγίαν Κάραν αὐτοῦ. Ἐπειτα φέρει τό τάμα του, λαμπάδα μαγάλην, ἴσων μέ τό ἀνάστημά του.

Ὁ Ἱερεὺς, βλέπει αὐτόν, ἀντιλαμβάνεται ὅτι κάποιον ἐξαιρετικόν περιστατικόν συνέβη εἰς αὐτόν καί διὰ τοῦτο, ὅταν ἐτελείωσε τό προσκύνημά του, τόν πλησιάζει καί τόν ἐρωτᾷ: «Τί σᾶς συμβαίνει; Ἦμπορῶ νά σᾶς ἐξυπηρετήσω; Νά σᾶς προσφέρω κάποιαν βοήθειαν»; «Πάτερ, λέγει ἐκεῖνος. Εἶχα ἀρρωστήσει καί ἔμεινα παράλυτος. Ἐμεινα καιρόν εἰς τό Νοσοκομεῖον, ἀλλ' ἀποτέλεσμα δέν εἶδα. Μόλις ἔφθασε τό καλοκαίρι, ὁ ἱατρός μου συνέστησε νά μεταβῶ εἰς τά Λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ, μήπως ἐκεῖνα μέ ὠφελήσουν. Ἐμεινα καί ἐκεῖ πολλές ἡμέρας, ἀλλὰ χωρίς καμμίαν ὠφέλειαν. Εἶχα ἀπελπισθῇ. Δέν ἤξερα τί νά κάνω. Πῶς νά ζήσω εἰς τήν κατάστασιν αὐτήν, βάρος εἰς τήν οἰκογένειάν μου; Τότε ἤρχισα ἀπό μέσα μου νά παρακαλῶ τόν Θεόν νά μέ βοηθήσῃ. Ἐνα πρωῒνόν, καθὼς πολύ στενοχωρημένος ἐσκεπτόμουν τί θά ἀπογίνω, ἤλθεν εἰς τήν σκέψιν μου ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος, ὁ Νέος, καί ἤρχισα νά τόν παρακαλῶ. Μόνον πού δέν ἔκλαια. Εἰς τήν κατάστασιν αὐτήν μέ πῆρε ὁ ὕπνος. Καί τότε ἤλθεν ὁ Ἅγιος. Ἦνοιξε τήν πόρταν τοῦ δωματίου καί εἰσῆλθε. Τόν ἀνεγνώρισα. Ἦτο, ὅπως τόν εἶχα εἰς τήν σκέψιν μου, πρὶν μέ πάρῃ ὁ ὕπνος. Μέ ἐπλησίασεν, ἀκούμπησε τά χέρια του εἰς τά πόδια μου καί μοῦ εἶπε: «Ἀκουσα πού μέ ἐφώνηξες καί ἤλθα νά σέ βοηθήσω. Τώρα σῆκω ἐπάνω. Ἐγίνες καλά. Πήγαινε εἰς τό σπίτι σου νά ἐργασθῇς». Ἐξύπνησα ἀμέσως. Ἦρχισα νά κινῶ καί τά χέρια μου καί τά πόδια μου. Δέν μέ πονοῦσαν πλέον. Σηκώθηκα ὀρθίος. Ἦμουν καλά. Καί τώρα πρὶν πάω εἰς τό χωρίό μου, ἤλθα ἀπό ἐδῶ, διὰ νά εὐχαριστήσω τόν Ἅγιον καί νά προσευχηθῶ».

6. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΛΟΥ ΝΕΑΣ.

Μία κοπέλα, ὀνόματι Μαρία Βαρσάμη, τοῦ Χρήστου καί τῆς Σοφίας, ἀπό τὰ Καλύβια Γιαννιτσῶν, ἡλικίας 27 ἐτῶν, ἔφθασε τό ἀπόγευμα τῆς 13ης Αὐγούστου τοῦ 1979, μαζί μέ τήν μητέρα της, εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Ἡ κοπέλα αὐτή, ὅταν ἦτο ἡλικίας 14 ἐτῶν, ἔφαγεν ἓνα γλυκόν, τό ὁποῖον προσέφερεν εἰς αὐτήν μία γειτόνισσά της. Ἀμέσως ἐτυφλώθη καί ἔμεινε τυφλή ἐπὶ 40 ἡμέρας. Μετά ἐπανῆλθε μὲν ἢ ὄρασίς της, ἀλλ' ἔμεινε παράλυτος. Ἀργότερον ἔχασε καί τήν φωνήν της. Ἡ κοπέλα ἦτο μοναχοκόρη. Ἡ στεχοχωρία τῆς οἰκογενείας της ἦτο μεγάλη. Δέν ἄφησαν ἱατρόν καί Νοσοκομεῖον, εἰς τό ὁποῖον δέν μετέβησαν. Καί τό περίεργον ἦτο ὅτι οἱ ἱατροί δέν ἀνεκάλυπτον παθολογικά αἷτια. Κατόπιν τούτου ἤρχισαν νά ἐπισκέπτονται ἱερά Προσκυνήματα καί νά ζητοῦν τήν βοήθειαν τοῦ Κυρίου, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τῶν Ἀγίων. Ἀλλά καί πάλιν βοήθεια καμμία. Ἡ ἄρρωστη ἔγινε πολὺ δύστροπος. Οἱ γονεῖς της ἐκουράσθησαν. Καί ἀπεφάσισαν νά κλείσουν αὐτήν εἰς Ἀσυλον. Τότε, ὅμως, συνέβη νά ἐπισκεφθῇ τήν οἰκογένειαν αὐτήν κάποιος εὐσεβὴς χριστιανός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει διὰ τόν Ἅγιον Ἀπόστολον, τόν Νέον, τόν Θαυματουργόν, καί συνέστησεν εἰς αὐτούς νά μεταβοῦν καί νά ζητήσουν τήν βοήθειάν του. Οἱ γονεῖς της παρ' ὅλον ὅτι εἶχον ἀπελπισθῇ, ἀπεφάσισαν νά ἔλθουν καί νά ζητήσουν καί τήν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου. Ἐτσι ἔφθασαν εἰς τόν Ἅγιον Λαυρέντιον τό ἀπόγευμα τῆς 13-8-1979. Ἡ μητέρα παρεκάλεσε τόν Ἱερέα νά ψάλῃ Παράκλησιν εἰς τόν Ἅγιον Ἀπόστολον καί νά «σταυρώσῃ» τήν κόρην της μέ τήν Κάραν τοῦ Ἁγίου. Καθ' ὅλην τήν ὥραν τῆς Παρακλήσεως, ἡ μητέρα ἔκλαιε μέ λυγμούς, ἀλλ' ἔκλαιε καί ἡ ἰδία ἡ ἀσθενής. Ὁ Ἱερεὺς συγκινεῖται. Εἰς κάποιαν στιγμὴν αἰσθάνεται τήν ἀνάγκην νά διακόψῃ τήν Παράκλησιν, στρέφεται πρὸς τήν μητέρα καί λέγει εἰς αὐτήν. «Θά ἰδῇτε, θά γίνῃ θαῦμα. Ἡ κόρη σας θά γίνῃ καλὰ». Καί τό θαῦμα ἔγινεν. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ Παράκλησις καί ὁ Ἱερεὺς ἔλαβε τήν Ἀγίαν Κάραν καί ἔβαλεν αὐτήν εἰς τήν κεφαλὴν τῆς ἀσθενοῦς καί ἀνέγνωσε μίαν εὐχὴν, ἡκούσθη ἡ φωνὴ τῆς παραλύτου καί ἀλάλου ἐκείνης κοπέλας, ἡ ὁποία ἔλεγε: «Μητέρα, τό ἅγιον φῶς μπῆκε αὐτήν τήν ὥραν στό σπίτι μας!» Ἀπὸ ἐκείνην τήν ὥραν ἡ κοπέλλα ἔγινε καλὰ. ἤρχισε καί νά ὁμιλῇ καί νά περιπατῇ, χωρίς πρόβλημα.

7. ΤΙΜΩΡΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

Τὴν Κυριακὴν 12 Δεκεμβρίου 1980, μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, πλησιάζει τὸν Ἐφημέριον τοῦ Προσκυνήματος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον, κάποιος κύριος, ὁ ὁποῖος συστήνεται μόνος του. «Πάτερ, λέγομαι Δημήτριος Μήτσου τοῦ Γεωργίου καὶ εἶμαι κάτοικος Βόλου ἐπὶ τῆς Ἀναλήψεως 305. Ἔρχομαι τακτικῶς εἰς τὸν Ναόν αὐτόν, διότι δέν ἠμπορῶ νά λησμονήσω τό θαῦμα, τό ὁποῖον ἔκαμεν εἰς ἐμέ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος. Εἴχαμεν ἔλθει ἐδῶ τὴν 4ην Δεκεμβρίου τοῦ 1954, διὰ νά βαπτίσωμεν τό κοριτσάκι μιᾶς συγγενικῆς μας οἰκογενείας. Ὅταν εἰσῆλθαμεν εἰς τὸν Ναόν, ἡ γυναίκα μου μοῦ εἶπε νά προσκυνήσω τὴν Ἁγίαν Κάραν καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Ἐγώ, ὅμως, εἶπα μέσα μου. Ἀστεῖα πράγματα. Εἶναι δυνατόν νά σώζωνται ἀπὸ τό 1684 τὰ κόκκαλα καὶ τὰ ρούχα τοῦ Ἁγίου; Μᾶς κοροϊδεύουν οἱ παπάδες. Ἀλλά, καθὼς ἐπεχείρησα νά πῶ αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐσκεπτόμουν, εἰς τὴν γυναίκα μου, ἡ φωνή μου δέν ἔβγαινε. Μὲ ἔκοψε κρύος ἰδρώτας. Ἐπεχείρησα πάλιν, ἀλλά τίποτε. Ἐξῆλθα ἀπὸ τὸν Ναόν. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀρχίσει ἡ Βάπτισις καὶ κανεὶς δέν παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν μου. Ἐγώ μέ ἀγωνίαν μεγάλην προσευχόμεν συνεχῶς καὶ παρεκάλουν τὸν Ἅγιον νά μέ συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἀπιστίαν μου καὶ νά μέ κάμῃ καλὰ. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ Βάπτισις, ἡ γυναίκα μου ἐντελήφθη ὅτι ἀπουσίαζα. Μὲ ἀνεζήτησε καὶ μέ πῦρε. Καθὼς, ὅμως, εἶδεν ὅτι δέν ἠμποροῦσα νά ὁμιλήσω, ἐφοβήθη καὶ ἐκείνη. Μὲ ἐπλησίασαν καὶ ἄλλοι συγγενεῖς. Καὶ ἐγώ μέν, κίτρινος ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν φόβον μου, δέν ἠμποροῦσα νά ἐξηγήσω εἰς αὐτοὺς τί μοῦ συνέβαινε. Ἐκεῖνοι, ὅμως, ἀντελήφθησαν ὅτι ἔπαθα κάτι ἐξ αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς μου πρὸς τὸν Ἅγιον. Διὰ τοῦτο ἤρχισαν ἄλλοι νά μέ παρακαλοῦν καὶ ἄλλοι νά μέ σπρώχνουν, διὰ νά εἰσέλθωμεν εἰς τὸν Ναόν καὶ νά ζητήσωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου. Χωρὶς νά τό καταλάβω εὐρέθην ἐμπρὸς εἰς τὰ ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου, τὴν Ἁγίαν Κάραν καὶ τὰ ἐνδύματά του. Ἐγονάτισα τότε καὶ μέ δάκρυα ἤρχισα νά παρακαλῶ τὸν ἅγιον νά συγχωρήσῃ τὴν ἀπιστίαν μου καὶ νά μέ κάμῃ καλὰ. Ἐπειτα ἀπὸ ὦραν ἐσοκώθηκα καὶ ἔσκυπα νά ἀσπασθῶ τὰ ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου, ἐνῶ ἐσυνέχιζα νά παρακαλῶ αὐτόν διὰ τὴν θεραπείαν μου. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἤκουσα φωνάς καὶ εἶδα τοὺς ἄλλους γύρω μου νά κάνουν τὸν σταυρόν των. Καὶ τότε ἐπρόσεξα καὶ ἐγώ ὅτι τὰ λόγια τῆς προσευκῆς μου, τὰ

ὅποια τόσῃν ὥραν δέν ἤκούοντο, τώρα ἔβγαιναν δυνατά ἀπό τό στόμα μου. Ὁ Ὁ Ἅγιος μέ εἶχε συγχωρήσει καί μέ εἶχε θεραπεύσει. Διά τοῦτο ἀπό τότε ἔρχομαι τακτικῶς, διά νά εὐχαριστήσω τόν Ἅγιον Ἀπόστολον».

Αὐτά εἶναι ὠρισμένα ἀπό τά θαύματα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Ἀλλ' οὐδεῖς ἀμφιβάλλει ὅτι τά θαύματα, τά ὅποια τελεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων ὁ Ἅγιος, εἶναι πολύ περισσότερα. Διότι πολλά ἀπό τά θαύματά του δέν διεσώθησαν. Καί πολλά ἄλλα δέν ἔγιναν ποτέ γνωστά εἰς τούς πολλούς, ἐπειδή πολλοί ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δέχονται τήν θαυματουργόν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, διστάζουν νά γνωστοποιήσουν αὐτά. Ἀλλά καί αὐτά τά ὀλίγα, τά ὅποια ἀναφέρομεν, εἶναι ἀρκετά, διά νά πείσουν κάθε καλοπροαίρετον πιστόν ὅτι ἡ παρρησία τοῦ Ἁγίου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ἡ θαυματουργική δύναμις, μέ τήν ὁποίαν ὁ Κύριος ἔχει προικίσει αὐτόν, εἶναι μεγάλη. Διά τοῦτο ὅλοι μας πάντοτε καί ἰδιαίτέρως ὅταν εὐρισκώμεθα εἰς ἀνάγκας, πρέπει, χωρίς δισταγμόν, νά προσερχώμεθα μέ πίστιν καί νά ζητῶμεν τήν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, βέβαιοι ὅτι θά λάβωμεν ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ζητοῦμεν. Αὐτό, ἄλλωστε, βεβαιώνει καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι, ἐάν ἔχωμεν πίστιν καί δέν ἀμφιβάλλωμεν, τότε ἐκεῖνο, τό ὁποῖον θά ζητῶμεν ἀπό τόν Θεόν, θά γίνηται. «Καί πάντα ὅσα ἐάν αἰτήσῃτε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψετε» (Ματθ. κα' 21-22).

5. ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ σεβασμός καί ἡ εὐλάβεια, τὴν ὁποῖαν τρέφουν οἱ πιστοὶ τῆς περιοχῆς Βόλου πρὸς τὸν Νεομάρτυρα Ἅγιον Ἀπόστολον εἶναι μεγάλη. Διὰ τοῦτο εἰς ὄλους σχεδόν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦς τῆς περιοχῆς αὐτῆς ὑπάρχουν Εἰκόνες καί προσκυνητάρια τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βόλου παρεκκλήσιον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου ἀνήγειρε πρῶτος ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δημητριάδος Γερμανός, ὡς παρεκκλήσιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Οἴκου.

Ὁ Μητροπολίτης Γερμανός εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Δημητριάδος ὡς Ἱεροκῆρυξ ἐπὶ μίαν ἑξαετίαν, ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι τοῦ 1907, καί εἶχεν ἀφήσει ἐντυπώσεις ἀγαθὰς. Διὰ τοῦτο, ὅταν κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου 1907 ἐκοιμήθη ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Δημητριάδος Γρηγόριος, ὁ λαὸς τοῦ Βόλου διὰ συλλαλητηρίων καί ψηφισμάτων πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καί τὴν Κυβέρνησιν ἐζήτησε τὴν ἐκλογὴν ὡς Ἐπισκόπου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Μαυρομάτη.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπέικουσα εἰς τὴν ὁμόφωνον καί ἐπίμονον ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως Βόλου καί τῶν περιχώρων, ἐξέλεξε τὸν Γερμανόν ὡς Ἐπίσκοπον Δημητριάδος, ἡ δὲ Κυβέρνησις προθύμως ἐνέκρινε τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἰσχύουσαν τότε τάξιν. Τὴν 10ην Αὐγούστου 1907 ἔγινεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ χειροτονία τοῦ νέου Ἀρχιερέως μετὰ πάσης ἐπισημότητος. Ὁ νέος Μητροπολίτης Δημητριάδος ἀφίχθη ἀτμοπλοϊκῶς εἰς Βόλον τὴν 31ην Αὐγούστου καί ἔγινεν ἡ ἐνθρόνισις αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν πρώτων μελημάτων τοῦ νέου Ἀρχιερέως ἦτο νὰ κατασκευάσῃ μόνιμον οἶκημα διὰ τὴν στέγασιν τῆς Ἐπισκοπῆς. Σχετικῶς εἰς τό βιβλίον ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ, τοῦ Στεφ. Παπαδημητρίου, Διδασκάλου τῶν Θρησκευτικῶν, ἐκδοθέν εἰς Ἀθήνας τό 1941, εἰς τὰς σελίδας 46-47 ἀναφέρεται. «Διὰ νὰ μὴ εἶναι ἡ Ἐπισκοπὴ φερέοι-

κος, ἀνήγειρεν, ἰδίαις δαπάναις, λαμπρόν μέγαρον παρά τῇ παραλίᾳ, ὅπερ θά χρησιμεύῃ ὡς κατοικία αὐτοῦ μετά τῶν Γραφείων καί Ἀρχείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἔχων δέ βαθυτάτην τήν εὐσέβειαν ἀνήγειρεν, ἐπίσης, ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτῆς καί ναῦδριον εἰς τιμὴν τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, τὰς δέ ἐκ τοῦ κηροῦ εἰσπράξεις παραδίδει καθ' ἕκαστον μῆνα εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Βόλου πρὸς ὑλικὴν ἐνίσχυσιν αὐτοῦ».

Τὸ παρεκκλήσιον ἐκεῖνο εὐρίσκετο εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ σημερινοῦ κτηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὅπισθεν τῶν ὑπαρχόντων εἰσέτι κυπαρίσσω, ἀλλὰ κατέστη ἐτοιμόρροπον κατὰ τοὺς σεισμούς τοῦ 1955 καί ἀργότερον κατεδαφίσθη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κῶρος αὐτός εἶχε περιέλθει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Ο.Δ.Ε.Π., ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν αὐτόν διὰ λογαριασμόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Δημητριάδος Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος καί ἐθεμελίωσε τὸ σημερινόν παρεκκλήσιον. Ἡ ἀνέγερσις ἐτελείωσεν εἰς σύντομον χρόνον, χάρις εἰς τὰς εὐγενεῖς φροντίδας καὶ ἐνεργείας τῶν ἀειμνήστων ἀδελφῶν Ἑλλης καί Ἀντωνίας Ἀντωνιάδου, Μαгдаληνῆς Γεωργούλα, Βασιλικῆς Χρυσοχοΐδου, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν τὴν πρώτην Ἐπιτροπὴν τοῦ νέου Παρεκκλησίου, καὶ τῶν εὐσεβῶν περιοίκων. Τὰ Ἐγκαίνια τοῦ παρεκκλησίου, ἃν καὶ εἶχον προγραμματισθῇ ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1964, καθὼς ἀναγράφεται ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου κίονος τῆς Ἀγίας Τραπέζης, «ΗΓΙΑΣΤΑΙ ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΣΩΤΗΡΙΩ ΕΤΕΙ 1964», ἐν τούτοις, τελικῶς, λόγῳ ἐπανελημμένων ἀναβολῶν, ταῦτα ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, 14-5-1967.

Τὸ νέον παρεκκλήσιον ἔφερε μικρόν ξύλινον Τέμπλον, ἄνευ Εἰκόνων καὶ ἔχει ἀγιογραφηθῇ ἀπὸ τὸν Βολιώτην ἀγιογράφον Ζαχαρίαν Καραφέργιαν. Ἡ ἀγιογράφησις τοῦ Ναυδρίου ἐτελείωσε τῷ 1968.

Κατὰ τὸ ἔτος 1995 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κυρίου κ. Χριστοδούλου Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν: Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Καζανάκη, ὡς προέδρου, καὶ τῶν κ.κ. Νικολάου Κωστοπούλου, Ζαφειρίας Κολοβοῦ, Ἑλένης Κουτσοφλίνη, Χαρικλείας Παλνοβαΐου, Ἀθηνᾶς Κωστούλα, Εὐανθίας Παπαδημητρίου, Βασιλικῆς Ἀννίβα καὶ Μαργαρίτας Ζωγραφίδου, ὡς μελῶν. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς νέας Ἐπιτροπῆς συνεπληρώθη τὸ Τέμπλον, ἐτοποθετήθησαν Εἰκόνες, Κανδῆλαι καὶ Πολυέλαιοι, προσετέθη ἐμπρὸς μικρὸς Νάρθηξ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀγιογραφηθῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀγιογράφου, τοῦ κ. Ζαχαρίου Καραφέργια, ἀνα-

κατεσκευάσθη ἡ ὀροφή, ἐχρωματίσθη ἐξωτερικῶς ὁ Ναός δι' ἀδιαβρόχων ὑλικῶν, ἀνεσκάρησαν τὰ θεμέλια καί ἐτοποθετήθησαν στεγανοποιητικά ὑλικά, διά τήν προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπό τήν ὑγρασίαν, ἐτοποθετήθη κλιματισμός διά ψύξιν καί θέρμανσιν, ἐγίνε μεγαφωνική ἐγκατάστασις, ἐφιλοτεχνήθησαν ἐπὶ τῶν τριῶν παραθύρων τῆς κόγχης τοῦ Ἁγίου Βήματος ὑπό τοῦ κ. Σταυρίδη ὡς «βιτρώ» ἐπὶ ὑάλου αἱ εἰκόνες τοῦ Κυρίου, τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καί διεσκευάσθη μικρά ἀποθήκη εἰς Γραφεῖον - Ἐξομολογητήριον, ἐνῶ ὁ Δῆμος Βόλου, εὐγενῶς προσφερθεῖς, ἐπεσκεύασε καί ἔστρωσε διά πλακῶν τό πεζοδρόμιον καί ἐτοποθέτησε τόν ἐξωτερικόν φωτισμόν. Ἐπίσης ἔχει προγραμματισθῇ καί ἡ κατασκευή μικροῦ κωδωνοστασίου, καταλλήλου, ὥστε νά συνδέεται ἁρμονικῶς μέ τό ὑπόλοιπον κτήριο.

Εἰς τόν ὑπόλοιπον χρόνον τοῦ οἰκοπέδου ἀνηγέρθη κατά τὰ ἔτη 1970-1972, ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δημητριάδος κυροῦ Ἡλίου, δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Βερβέρη, διώροφον κτήριο, τό Βερβέρειον Ἰδρυμα, προοριζόμενον διά τήν στέγασιν καί περίθαλψιν ἀνιάτων ἀσθενῶν. Τελικῶς, ὅμως, ἐχρησιμοποιήθη ὡς οἰκοτροφεῖον θηλέων. Σήμερον στεγάζεται εἰς αὐτό ὁ Παιδικός σταθμός «ἡ Χιονάτη».

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΟΜΕΝΟΥ
ΕΚ ΤΗΣ ΚΩΜΟΠΟΛΕΩΣ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ

Ἐκδίδεται
ΔΑΠΑΝῇ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 1946

Μένει κανείς κατάπληκτος πρό τῶν ἀγώνων τῶν ἀθανάτων ἡρώων τῆς πίστεώς μας, καί τῶν θριάμβων, τούς ὁποίους κατήγαγον οὗτοι. Εὐλαβῶς δέ γονυπετῶν πρό τῶν σεπτῶν τῶν τύμβων διερωτᾶται: προέρχονται ἄραγε ἀπό τόν κόσμον αὐτόν, τοῦ μίσους καί τῶν εὐτελῶν παθῶν, τά ἀθάνατα αὐτά τέκνα τῆς χάριτος; Τήν ἀπάντησιν τήν δίδει ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ του, γράφων: «Τοιούτων μαρτύρων οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος».

Πράγματι Ποῖος θά ἔχη τό θράσος νά ἀντιπαραβληθῇ πρὸς τήν εἰκοσαέτιδα παρθένον, ἥτις ὑποστᾶσα πλεῖστα ὅσα μαρτύρια, ἐν τῷ σταδίῳ τῆς Ρώμης ἢ τῆς Καρχηδόνας, ἐθυσίασε τέλος εἰς τόν βωμόν τῆς ἀγάπης τοῦ γλυκυτάτου Νυμφίου τῆς αὐτοῦ τοῦτο τό ἄνθος τῆς νεότητος, τῆς ὠραιότητος, αὐτήν ταύτην τήν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος; Τίς θά ἀποτολμήσῃ νά ἐνατενίσῃ χωρίς νά ἐρυθριάσῃ ἐξ αἰσχύνης, τόν κεκυρτωμένον γέροντα οὗτινος τά μέν χεῖλη ἐψέλλιζον τό ἐνθουσιῶδες ἐμβατήριον. «Μή χωρίσῃς με νυμφίε ἐπουράνιε», οἱ δέ πόδες μέ νεανικὴν γοργότητα ἔσπευδον πρὸς τό ἀνημμένον πῦρ τῶν τυράννων; Τίς, τέλος, θά ἀντιπαρέλθῃ ἀσυγκίνητος τήν μητέρα ἐκείνην, ἥτις ἐν τῇ ὑγρᾷ φυλακῇ ἀγογγύστως δέχεται νά τῆς ἀποσπάσουν ἐκ τοῦ στήθους τό βρέφος τῆς διὰ νά τό συντρίψουν ἐπὶ τῶν λίθων, αὐτήν δέ νά ρίψωσιν ἐπὶ τῶν αἰμοβόρων, ἀλλ' ἡπιωτέρων τῶν ἀνθρώπων θηρίων;

Ὡ! Πρό τῶν Τιτάνων αὐτῶν δέν εἴμεθα παρά σκιερά σημεῖα. Ἔχομεν τοῦλάχιστον τό θάρρος νά τό ὁμολογήσωμεν;

Ίσως τινές ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν θά νύχοντο νά ἔζων εἰς τήν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴν τῶν μαρτύρων, εἰς τούς τέσσαρας ἐκείνους αἱματοβαφεῖς αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπου τό φῶς τῶν λυχνιῶν τῶν κατακομβῶν ἐφώτιζε τήν πλεόν οὐρανίαν πραγματικότητα. Πραγματικῶς, ἔκλεισε πλέ-

ον ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη ἐποχὴ διὰ τοῦ θριάμβου τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίνου. Τὰ αἵματα ὅμως τῶν μαρτύρων ἐκράτουν καὶ ἐμεγάλυναν τὴν πίστιν, ἐξασφαλίσαντα τὴν Νίκην καὶ τὸν Θρίαμβόν της. Τό δέ φῶς τοῦ Γολγοθᾶ τό καταυγάσαν τὰς μακαρίας ψυχὰς ἐκπέμπει ἔκτοτε τὰς ζωογόνους τοῦ ἀκτίνας μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως. Οὕτω δέ ὁσάκις ὑπῆρξαν συνθῆκαι καταπτώσεως καὶ παρακμῆς, εὐρέθησαν ἄνθρωποι οἵτινες καταυγασθέντες ἀπὸ τό φῶς ἐκεῖνο καὶ ἐμπνευσθέντες ἀπὸ τό παράδειγμα τῶν ἀθανάτων ἡρώων τῆς πίστεως, ὥρθωσαν τό ἠθικόν των παράστημα, τό ψυχικόν των μεγαλεῖον καὶ ἀντιμετώπισαν σθεναρῶς πᾶσαν σκότιον ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς πίστεως. Πολλάκις δέ ἡ παρρησία των αὐτὴ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν των, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως προσέφεραν εἰς τὰ ὑπέρτατα αὐτὰ ἰδανικά, χωρὶς ἡ καρδιά των νά μισήσῃ καὶ τὰ χεῖλη των νά διατυπώσουν ἀπειλὰς. Τὰ δέ τίμια αἵματά των ἐνωθέντα μέ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς Ρώμης, τῆς Καρχηδόνης, τῆς οἰκουμένης ὁλοκλήρου, ἀπέδειξαν ἐμπράκτως τό «Ἰησοῦς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἐνας τοιοῦτος ἥρως ὀλίγων ἐκ τῶν χρόνων μας ἀπέχων εἶναι καὶ ὁ θεῖος νεανίας τῆς γραφικῆς κωμοπόλεως Ἀγίου Λαυρεντίου, ὁ ἔνδοξος νεομάρτυς Ἀπόστολος. Ἀκμάσας εἰς ἐποχὴν ἐθνικῆς δουλείας καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως κατηύγασεν ὅχι μόνον τοὺς συγχρόνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπιγιγνομένους μέ τό φῶς τῶν ἁθλῶν του. Εἰς τούτου τό ἱερὸν τέμενος ἐν Βόλφ ἀπὸ ἐννεαετίας ἱεουργῶν καὶ τούτου τὴν πρὸς Κύριον παρρησίαν ἐν πλείστοις θαυμασίοις ἐκδηλουμένην διαπιστώσας, εὐλαβήθη τούτον εἰς τό ἔπακρον. Εἰσερχόμενος δέ καθ' ἐκάστην εἰς τὸν πάγκαλον τούτον ναόν καὶ εἰς τὴν σεβασμίαν εἰκόνα του ἀτενίζων, ἐπεθύμησα νά καταστήσω τούτου τὰς ἀριστείας γνωστάς τοῖς χριστιανοῖς καὶ δὴ τοῖς πατριώταις του, πλείστοι ὅσοι τῶν ὁποίων ἀγνοοῦν καὶ τὴν ὑπαρξιν τούτου. Ἐκ τῶν παλαισμάτων του δέ καὶ τῶν καθ' ἐκάστην θαυμασίων του ἐμπνευσθεὶς ἠθέλησα νά προσφέρω τῷ ἐνδόξῳ τούτῳ Ἀγίῳ νεομάρτυρι Ἀποστόλῳ εὐτελὲς δῶρον εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς αὐτόν εὐλαβείας μου. Τί ὅμως δῶρον κατάλληλον τῆς θυσίας του νά προσφέρω τῷ στεφανηφόρῳ τούτῳ καὶ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων ὑμνουμένῳ ἀθλητῇ; Ἐν ἀπορίᾳ εὐρισκόμενος ἐσκέφθην ὅτι μία πανηγυρικὴ ἀκολουθία, ὅσονδήποτε πενιχρά καὶ εὐτελὴς καὶ ἐάν ἦτο, ἐν σχέσει πρὸς τό οὐράνιον μέγεθος τοῦ Ἀγίου, θά ἐδίδασκε κάλλιστα τοὺς πιστοὺς τούτου προσκηνυτάς καὶ θά προέτρεπεν αὐτοὺς εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὅπερ κάλλιον παντός ἄλλου θά ἐπεθύμει ὁ Ἅγιος.

Πραγματοποιῶν δέ τήν σκέψιν μου αὐτήν ἀπνυθύνθην εἰς τόν κατά τό ἀγιώνυμον Ὁρος τοῦ ᾠθω, ἐν τῇ Λαυρεωτικῇ Σκῆτῃ τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἀννης ἐφησυχάζοντα ὁσιολογιώτατον Γεράσιμον Μοναχόν, λίαν εὐδοκίμως ἀσχολούμενον περί τήν Ἐκκλησιαστικήν ἡμῶν ὑμνογραφίαν καί ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωρισμένον ὡς ἐκκλησιαστικόν ποιητήν, μέ τήν παράκλησιν νά συντάξῃ, χάριν τοῦ καί αὐτῷ γνωστοῦ Ἀγίου, ἱεράν παπνηγυρικήν ἀκολουθίαν. Ἐγώ δέ ἡσυχολούμην μέ τήν συλλογήν διαφόρων στοιχείων, ἐπισκεπτόμενος καί τά ὑποδεικνυόμενα μέρη ἅτινα σχετίζονται μέ τήν ἱστορίαν τοῦ Ἀγίου, δι' ὧν θά συνεκρότουν τήν ὡς οἶόν τε ἀκριβῇ καί λεπτομερῇ ἱστορίαν τοῦ Ἀγίου. Ὁμολογῶ δέ ὅτι τόσον εἶναι τό πλῆθος τῶν θαυμασίων τοῦ Ἀγίου, ὥστε παρ' ὅλην τήν προθυμίαν μου ἐλάχιστα φέρω εἰς φῶς.

Συμπληρωθείσης δέ τῆς προεργασίας αὐτῆς, προβαίνω ἥδη εἰς τήν ἐκτύπωσιν τοῦ παρόντος πονηματίου, εἰς ἓνα καί μόνον σκοπόν ἀποβλέπων: Νά διασαλπίσω εὐήκως καί γεγонуῖα τῇ φωνῇ τούς ἄθλους τοῦ Νεομάρτυρος Ἀποστόλου, ἵνα οἱ μέν ἡμέτεροι στηρικθῶσιν ἐν πίστει καί ἐπιστήσωσι τήν προσοχήν των ἐπὶ τοῦ αἵματοβαφοῦς τούτου θησαυροῦ, οἱ δέ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῶσι μηδέν ἔχοντες λέγειν περί ἡμῶν φαῦλον, ψευδές καί ἀνυπόστατον.

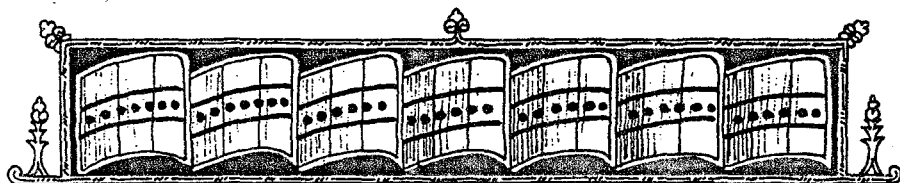
Εὐχομαι ἡ παροῦσα ἐργασία νά ἀποτελέσῃ ἀφορμήν ἐκδόσεως ἀνεκδότων ἀκολουθιῶν καί βίων διά τήν πληρεστέραν γνωριμίαν τῶν ἡρώων τῆς πίστεώς μας.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον

† Ἀρχιμ. ΕΦΡΑΙΜ

Ἱερομόναχος Ἀγιορείτης

Ἐγγραφον ἐν Βόλῳ τῇ 16/8/45

MARTYRION

*Τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἀποστόλου
τοῦ Νέου, τοῦ ἐξ Ἀγίου Λαυρεντίου τοῦ Βόλου
ἔλκοντος τὴν καταγωγὴν.*

Χαίρει σήμερον τῶν Ἀποστόλων ὁ χορός καὶ λαμπρότατα πανηγυρίζει, ἀναλαμβάνων τὸν ὁμώνυμόν του Ἀπόστολον. Ἀγάλλονται τὰ τῶν Μαρτύρων συστήματα συναριθμοῦντα ἐν ταῖς χορείαις αὐτῶν τὸν νεοφανῇ τοῦτον μάρτυρα, ὅστις ὡς ἄλλος αὐγερινός τοῦ νομποῦ στερεώματος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀνέτειλε κατὰ τοὺς зоφερούς ἐκείνους χρόνους τοῦ 1685, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάν Μεχμέτ τοῦ Δ' εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν πάντες σχεδὸν οἱ ἐτερόφυλοι καὶ ἐτερόθρησκοι ἡμῶν ἄρχοντες, εἴτε τὸν μόνιμον στρατόν τῆς μεγάλης ταύτης αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰσλάμ ἀποτελοῦντες καὶ ἅπαντες ἐν γένει οἱ διοικητικοὶ ἀνώτεροι καὶ μικροὶ τοῦ κολοσσιαίου τούτου κράτους, παραγνωρίσαντες τὴν ἀποστολήν των ἐπὶ τοσοῦτον αὐθαιρεσίας καὶ φανατικότητος, ὥστε ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ παράστασις τοῦ ἐγκλήματος δι' ὀλίγων καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἄλλων ἐπεχειρίσθημεν τὴν διήγησιν. Εἰς τοιαύτην λοιπὸν ἐποχὴν σκότους καὶ μισοχριστιότητος γεννηθεὶς ὁ μεγαλομάρτυς Ἀπόστολος, οὐ μόνον δὲν ἐσκοτίσθη παντελῶς, ἢ, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ρῆσιν, «καὶ ἡ σκοτία αὐτὸν οὐ κατέλαβεν», ἀλλὰ καὶ ὡς ἀδάμας ἥστραψε, τὴν μαρτυρικὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀληθινοῦ φωτός, τοῦ Χριστοῦ, περιβληθεὶς, εἰ καὶ σκληρότατα ἐβασανίσθη ὑπὸ τῶν θηριωδῶν τῆς ἐποχῆς του τυράννων, ὅπως τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀπαρνηθῇ καὶ τὸν ἄτιμον τῆς ἀρνήσεως χιτῶνα περιβληθῇ. Μετέβη δὲ τέλος πάντων ὡς χρυσός ἐν κωνευτηρίῳ δοκιμασθεὶς, εἰς τὸν οὐράνιον κύκλον, ἵνα λάμπῃ ἐκεῖσε καὶ ἀκτινοβολῇ, τῆς ἀθανάτου βασιλείας θερμὸς λάτρης γεγονώς, ἐστολισμένος μέ τὸν ἀμάραντον τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ὃν ἤρατο διὰ τοῦ ἁθώου αὐτοῦ αἵματος, ποθήσας

τὴν δόξαν τοῦ οὐρανίου σκηνώματος, ἐνῶ ἀπέφυγε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νά συντελέσῃ πρὸς τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ χριστωνύμου γένους.

Οὗτος, λοιπόν, ὁ μόνος φερωνύμως κληθεὶς Ἀπόστολος, πατρίδα μὲν εἶχε τὸν ἅγιον Λαυρέντιον, κωμόπολιν παρὰ τὰς νοτιοανατολικὰς πλευράς τοῦ Πηλίου κειμένην κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Δημητριάδος, γονεῖς δέ ὄχι τόσον ἐπιφανεῖς, ὅσον αὐτάρκεις καὶ εὐσεβεῖς, τοῦτο μόνον πλουτοῦντας τό θεαρέστως ζῆν, ταῖς ἰδίαις χερσὶν ἐργαζόμενοι καὶ τῷ ἰδρῶτι τοῦ προσώπου τὼν τρώγοντες τὸν ἄρτον αὐτῶν· Καὶ ὁ μὲν πατήρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Κώστας Σταματίου (ὅθεν καὶ ἡ σύγχυσις ἐν τῷ Μαρτυρολογίῳ, ἀναφέροντι τὸν ἅγιον, Σταμάτιον), Μέλῳ δέ ἡ μήτηρ του, ἡ τὴν λογικὴν ταύτην μέλισσαν τοῦ Παραδείσου τέξασα. Τούτων δέ ἀπορφανισθεῖς, ἄγων τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπεδήμησε καὶ τινι τῶν ἐκεῖ καπῆλων ὑπάλληλος ἐγένετο. Ὑπηρετεῖ δέ παρ' αὐτῷ τό τέταρτον ἔτος, ὅτε τῶν γνῖνων τούτων καταφρονήσας καὶ ὑπὸ μόνᾳ τᾷ οὐράνιᾳ καταληφθεὶς συνέβη νά ὑποστῇ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὡς ἑξῆς:

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τοῦ Βόλου, κατ' ἐξοχὴν οἱ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου σκληρὰ βασανιζόμενοι καὶ βαρέως φορολογούμενοι ὑπὸ τοῦ τότε διοικητοῦ τῶν Βοϊβόδα, μὴ ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν του, ἀνυπόφορον καταστᾶσαν διὰ τὰς ἀθεμιτουργίας καὶ δὴ καὶ διὰ τὴν ὑπέρογκον ἄδικον προσθήκην τῶν φόρων, ἀπεφάσισαν νά προσδράμωσι πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς βασιλομήτορος (Βαλιδές), ὁριζούσης τότε τὰ πλεῖστα τῶν χωρίων τούτων καὶ προβάλλοντες τὰ δίκαιά των νά ἐπιφέρωσι μικράν τινα τοῦ κακοῦ θεραπείαν, ἢ ἂν οὐχὶ ἄλλο νά μαλακώσωσι τοῦλάχιστον τοῦ βαρβάρου τὴν σκληρότητα. Ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζον ἀνημέρω θηρίῳ μαχόμενοι, διότι καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ μετὰ τὴν ἀποστολὴν δηλαδὴ τῶν πρὸς ἐκεῖνον σταλέντων αὐθεντικῶν γραμμάτων ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων τῆς βασιλομήτορος, ἅπερ ἐκόμισαν πρὸς αὐτόν οἱ ἐπανακάμψαντες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, οὐ μόνον περιεφρόνησε καὶ ὡς ψευδῇ ἀπέρριπεν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκεῖνων τοσοῦτον ὠργίσθη, ὥστε λαβὼν τρεῖς ἐξ αὐτῶν δεσμίους, ὡς κακούργους τοὺς ἀναβιβάζει, συνοδεύων αὐτοὺς ὁ ἴδιος, εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ εἰς σκοτεινοτάτην καὶ ὑγρὰν φυλακὴν ἐνεργεῖ νά ρίψωσιν αὐτοὺς ὁ ἀσεβὴς καὶ παμβέβηλος ὡς ἐνόχους τῆς ἐσχάτης τιμωρίας. Ταῦτα μαθόντες οἱ τούτων συμπατριῶται, ἀναβαίνουσί τινες εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νά ἐλευθερώσωσι τοὺς ἀδίκως καθειρχθέντας τρεῖς εἰς τὰ δεσμὰ συμπολίτας των, καὶ μέ

ἀπόφασιν καί κατ' αὐτοῦ τοῦ Βοϊβόδα νά ἀναφερθῶσιν, οὐχί πλέον, ὥς οἱ πρότερον πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς βασιλομήτορος, ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Φθάσαντες δέ ἐκεῖσε, κατὰ πρῶτον μὲν ἔσπευσαν πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ μάρτυρος, ἀγνοοῦντες αὐτοί, ὥς πρῶτην φορὰν ἀφικθέντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, τίνι τρόπῳ ἔδει νά ἐνεργήσωσι περὶ ὧν ἦλθον ἐκεῖσε. Ὅθεν ἀνταμώνσαντες τὸν ἅγιον καί ἀπό κοινοῦ συμβουλευθέντες περὶ τοῦ πρακτέου, ἀπεφάσισαν τό κατ' ἀρχάς μὲν νά δώσωσιν ἀναφορὰν τῷ τουρκιστί καλουμένῳ Κιζλάραγα Γιουσούφ ἀγῶ (ἀρχιευνούκῳ τοῦ παλατίου) καί νά παραστήσωσι τοῦ Βοϊβόδα τὴν ἀδικίαν καί ὁμότητα, τὴν βαρυτάτην προσθήκην τῶν φόρων, οὓς αὐτός παρὰ τὰς διαταγὰς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καθυπέβαλε τοῖς ὑπηκόοις καί δὴ καί τὴν ἀδικον ἐκείνην φυλάκισιν τῶν τριῶν συμπατριωτῶν των, οἵτινες ἐστέναζον ὑπὸ βαρυτάτης ἀλύσεις πιεζόμενοι ἐν ταῖς φυλακαῖς οἱ δεῖλαιοι, μὴ ἔχοντες τὸν βοηθοῦντα. Καί τοῦτο μὲν παμπηφεῖ ἀπεφασίσθη, οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμα νά παρουσιασθῇ καί νά ἐπιδώσῃ τὴν ἀναφορὰν. Τότε ὁ ἅγιος, ὁ εὐγενής κατὰ τὴν ψυχὴν οὗτος νεανίας, ὧν καί κατὰ τὴν τῶν Ὁθωμανῶν διάλεκτον ἐμπειρότατος, πλήρης ἰσχύος καί θάρρους λαμβάνει τὴν ἀναφορὰν, τρέχει προθύμως, παρουσιάζεται γενναίως εἰς τὸ τυραννικὸν ἐκεῖνο τοῦ Κιζλάραγα πρόσωπον, καθὼς τε ὁ Δαυὶδ πρὸς τὸν Σαοὺλ, καί χωρὶς τὸ παράπαν νά ταραχθῇ ἢ ἀλλοιωθῇ τὸ χαριέστατον αὐτοῦ πρόσωπον, ἐγχειρίζει τὴν ἀναφορὰν. Ὁ δὲ ἀναγνούς τὸν ἠρώτησε πόθεν ἦτο. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίνατο ὅτι εἷς εἶναι ἐκείνων, ὧν ὀρίζει ἡ ἐνδοξότης του. Ταύτας δέ τὰς λέξεις ἀκούσας ἐλευθέρως προφερθείσας ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἁγίου ὁ Κιζλάραγας, ὧν καί διαβεβλημένος πρότερον ὑπὸ τοῦ Βοϊβόδα, τόσον ἐθυμώθη, ὥστε χωρὶς νά προβῇ εἰς ἄλλο, εὐθύς διέταξε νά παραδοθῇ τῷ Βοϊβόδα ὁ ἅγιος ὡς ἀνήκων ἐκείνῳ, καί τιμωρηθῇ διὰ τὸ αὐθάδες τόλμημά του. Τούτου δὲ γενομένου, ὁ μὲν Βοϊβόδας μέ δεσμά σιδηρὰ περισφίγγει τοὺς πόδας αὐτοῦ καί τεσσάρων ἐτῶν χαράτσι, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ ἔλειπεν ἐκ τῆς πατρίδος, μέ βιαίαν ἀπόφασιν τοῦ ζητεῖ ὁ δὲ ἅγιος μετὰ μεγάλης ἐλευθερίας τῷ ἀπεκρίνατο «Ἀργύριον καί χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι, μία δὲ μόνη οἰκία καί μία συκάμινος εἰς τὴν πατρίδα μου εὐρίσκεται καί ταύτην, εἰ θέλεις, πωλήσας τὰ ζητούμενα λάβε». Ἀκούσας δὲ ὁ ἀκόρεστος τῆς φιλαργυρίας θιασώτης ὅτι ἀντὶ τεσσάρων ἐτῶν χαράτσι θά ἐλάμβανε τὴν ἀξίαν τῆς ἐν τῇ πατρίδι τοῦ ἁγίου οἰκίας, εὐχαριστήθη τρόπον τινά καί ἔμελλε τὴν ἐπομένην ἡμέραν νά ἀπολύσῃ τὸν ἅγιον συνυποσχόμενος προσέτι ὅτι καί τοὺς τρεῖς συμπατριώτας του θά ἀπέ-

λυεν, ἄν ἔρριπτον τό παρελθόν εἰς τήν λήθην καί ἀνεχώρουν ἐκεῖθεν, χωρίς τι κατ' αὐτοῦ νά ἐνεργήσωσι, μεταβαίνοντες εἰς τήν πατρίδα των. Καί ταῦτα μέν θά ἔπραττεν ἀναμφιλέκτως ὁ Βοϊβόδας, φοβούμενος μή οἱ νεωστί ἐκεῖσε ἀφικθέντες, οὓς ἠγνώνει ποῦ διέμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει καί διὰ τοῦ μάρτυρος κατ' αὐτοῦ ἐνεργοῦντες, ἤθελον προσδράμει εἰς τήν βασιλομήτορα. Ἄλλ' ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον, εἷς ἐκ τῶν τελευταίως ἀφικθέντων συμπατριωτῶν τοῦ ἁγίου, γέρων ζηλότυπος, μαθὼν ὅτι τήν ἐπομένην ἡμέραν θά ἀπεφυλακίζοντο οἱ τρεῖς συμπολιταί του, συγκατατεθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ Βοϊβόδα, φθονήσας τόν ἅγιον μή εὐφημισθῇ ἐν τῇ πατρίδι του, δι' ἣν ἔδειξεν ἱκανότητα, ὁ ἀσήμαντος οὗτος καί πτωχὸς νεανίας, προσέρχεται τῷ Βοϊβόδα καί πείθει αὐτόν νά παραιτηθῇ τῆς περὶ τοῦ ἁγίου ἀποφάσεώς του, λέγων ὅτι οἱ μετ' αὐτοῦ συναναβάντες ἐκεῖσε δειλιάσαντες ἀνεχώρησαν οἴκαδε καί ὅτι τό αὐτό ἐπρόκειτο νά πράξῃ καί αὐτός, προσθέτων ἀκομήν ὅτι ὁ ἅγιος ἦτο ὁ τὰ πάντα ὑποκινήσας καί ὅτι ἄν ἀπέλυεν αὐτόν τόν τοσοῦτ' τολμηρόν νεανίαν, δέν θά ἐβράδυνε νά τόν καταμηνύσῃ εἰς τήν βασιλομήτορα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ αἰμοκαρὴς Βοϊβόδας, ὅστις πρότερον ἔνεκα δέους συγκατετέθη, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, τόν τε ἅγιον καί τούς τρεῖς αὐτοῦ συμπατριώτας νά ἀπολύσῃ καί ἐκ τῆς προσθήκης τῶν φόρων νά παραιτηθῇ, ἐπὶ τοσοῦτον ἐθρασύνθη, ὥστε χωρίς κἄν στιγμὴν νά βραδύνῃ ἢ νά σκεφθῇ ὀλίγον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν αὐτῷ διακοινωθέντων, διατάσσει τούς ὑπηρέτας του νά δράμωσιν εἰς τήν φυλακὴν καί σκληρῶς νά βασανίσωσι τόν μεγαλομάρτυρα, προσθέσας σὺν τούτοις ὅτι αὐτό νά πράττωσι πάντοτε μέχρις οὗ ἀποτελειώσωσιν αὐτόν. Καί ταῦτα μέν κατὰ κεραίαν ἐξετελοῦντο. Ὁ δέ ἅγιος τοιουτοτρόπως ἀπεινῶς καί ἀσπλάγχκως βασανιζόμενος, μίαν τῶν ἡμερῶν εὕρισκε τόν τρόπον καί ἐκβάλλει τόν ἕνα του πόδα τῶν δεσμῶν καί οὕτως ἀργοπατῶν πρὸς δραπέτευσιν καταγίνεται. Ἄλλὰ δέν ἦτο βεβαίως τοῦτο Θεοῦ οἰκονομία νά στερηθῇ ὁ σημερινὸς στεφανίτης τοῦ μαρτυρίου τόν στέφανον. Οὕτω, λοιπόν, περὶ τήν φυγὴν ἀγωνιζομένου τοῦ ἁγίου, ὁ κτύπος τῶν σιδήρων πλήττει τὰς ἀκοὰς τῶν ἀθέων ἐκείνων ὑπηρετῶν καί παρευθὺς τήν ἀπόπειράν του ὑποπτειθέντες τρέχουσι καί κρατοῦσι τόν ἅγιον. Τούτων δέ ἔτι λογομαχούντων μετὰ τοῦ ἁγίου, ἰδοὺ ἔρχεται καί ὁ Βοϊβόδας. Ἰδὼν δέ τήν σύγχυσιν καί ταρακὴν τῶν ὑπηρετῶν ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν. Μαθὼν δέ τήν ἀποτολμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου φυγὴν, δράττει τόν ἐκεῖ τυχόντα πέλεκυν καί μέ τοῦτον ἀσπλαχνότατα τόν δέρει ὁ ἀσπλαχνος.

Ἄλλ' ὁ γενναῖος αὗτος τῆς ἀληθείας μάρτυς, οὐ μόνον ἠψήφησε πα-

ντελῶς τὰς σκληροτάτας καὶ ἀφορήτους ἐκείνας πληγὰς, ἀλλ' ὧν ὅλως νενευρισμένος ἐκ θείας χάριτος ἐναντιοῦνται κατὰ τοῦ τυράννου καὶ χριστομιμήτως τῷ λέγει: «Διατί μέ δέρεις καὶ σκληροκαρδίως μέ τυραννεῖς; ἢ δέν ἡξεύρεις ὅτι εἰμί καί σου καὶ τῶν ὑπηρετῶν σου τιμιώτερος;» Εἰς ταῦτα ἐκπλαγεῖς ὁ Βοϊβόδας λέγει αὐτῷ: «Καί τί, μήπως καί σύ εἶσαι Μωαμεθανός, ὡς ἐγώ, καὶ λέγεις ὅτι εἶσαι καί ἐμοῦ καλλίτερος;» – Ὁχι, δέν ἐννόησα τοῦτο, ἀπεκρίθη θαρραλέως ὁ ἅγιος. – Ναί, τοῦτο εἶπας, ὑπέλαβον ὁμοθυμαδόν οἱ ὑπρέται. – Μή γένοιτο, ἐπρόσθεσεν ὁ ἅγιος, ἐγώ νά βλασφημήσω ποτέ! – Ψεύδεσαι, ἐπανελάβον οἱ ὑπρέται τῆς ἀδικίας, οἱ υἱοὶ τοῦ σκότους, πλὴν μάθε ὅτι δέν θά σέ ἀφήσωμεν νά ἐγκαταλείψῃς τόν Μωαμεθανισμόν, ὃν ὡμολόγησας ὁ ἴδιος. – Καί ταῦτα μέν κατεμαρτύρουν αὐτοῦ οἱ ὑπρέται συκοφαντοῦντες. Ὁ δέ Βοϊβόδας θέλων νά ὑπηρετήσῃ τόν Μωαμεθανισμόν προσθέτων εἰς τόν κολοσσόν του ἓνα ἰσλάμην, ἐπισπεύδων τήν διαδικασίαν ἔστειλεν εὐθύς καί ἔφερε τόν κουρέα, ἵνα ἐνεργήσῃ τήν περιτομήν. – Ἀλλ' ὁ ἅγιος γενναίως ἀντίστατο λέγων ὅτι μᾶλλον ἐπρότιμα τῆς κεφαλῆς τήν ἀποκοπήν διὰ τόν Χριστόν, ἢ νά παραδεχθῇ τήν περιτομήν διὰ τήν ζωήν. Ὁθεν καί μέ μεγάλην καί μέ πεπαρησιασμένην φωνήν ἔκραζε λέγων. – Ἐγώ χριστιανός εἰμι καί ἀπό τῆς ἁγίας μου πίστεως οὐδέποτε παραιτοῦμαι. – Οἱ δέ ὑπρέται τοῦ Βοϊβόδα ἔλεγον πρὸς τόν ἅγιον – καί δέν εἶσαι σύ ὅστις πρό μικροῦ τήν παρήτησας καί ἐθελουσίως ὡμολόγησας τόν ἑαυτόν σου Ὁθωμανόν; Ἀλλὰ φλυαρεῖτε, εἶπεν ὁ ἅγιος καί ψεύδεσθε προφανῶς. Ὡ μή γένοιτο ἐγώ νά ἐκφέρω παρομοίαν βλασφημίαν! Ἄν δέ πρό ὀλίγου ἔκρινα τόν ἑαυτόν μου τιμιώτερον ὑμῶν, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τήν ἀμώμπτόν μου πίστιν, δι' ἣν μάλιστα καί ἐγκauκῶμαι καί δι' ἣν προτιμῶ μᾶλλον νά κοπῶ εἰς λεπτότατα τεμάχια ἢ νά ἀρνηθῶ τήν πρὸς τόν Χριστόν μου πίστιν. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Χριστομάχοι ἐκεῖνοι ἄθεοι (ἀποσιωπῶ δέ τὰς ἄλλας λογομαχίας τὰς μεταξύ τοῦ ἁγίου καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων λαβούσας χώραν) λαμβάνουσι τόν ἅγιον καί ὡς μέγαν πταίστην εἰς τήν φυλακὴν, εἰς ἣν συνήθιζον νά φυλακίζωσι τούς εἰς θάνατον καταδικασμένους, τόν ἐγκλείουσιν, ἀφοῦ πρῶτον τόν ἐστεφάνωσαν, οὐκί μέ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ὡς οἱ Ἑβραῖοι τόν Χριστόν, ἀλλὰ μέ μυρίας ὕβρεις καί λοιδωρίας καί μαστιγώσεις καὶ αἰκισμούς. Μετ' οὐ πολὺ δέ ἐξαγαγόντες ἐκεῖθεν τόν μεταφέρουσι, πρὸς τόν Σεῖκουῖσλάμην καί ἐκεῖθεν εἰς τόν Καζασκέρην, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀννα εἰς τόν Καϊάφαν καί καθ' ἑξῆς πρὸς τούς λοιπούς παντοῦ καταμαρτυροῦντες αὐτοῦ καί συκοφαντοῦντες ὅτι ἐνῶ ὡμολόγη-

σεν ἑαυτὸν ὀθωμανόν, ἀρνεῖται τοῦτο νῦν πρὸς χλεύην καὶ ἐμπαιγμόν τοῦ προφήτου.

Ἄλλ' ὁ μὲν γενναῖος οὗτος μεγαλομάρτυς, ὢν ὠπλισμένος μέ τὰ πνευματικά τῆς πίστεως ὅπλα, οὐ μόνον δέν ἐταράττετο παντελῶς, ἀλλὰ καὶ μέ μεγαλοψυχίαν ἀπαράμιλλον καὶ ἀφοβίαν ἴστατο κατέναντι τῶν πυριπνόντων προσώπων τῶν κριτῶν. Οἱ δέ πεπλανημένοι ἐκεῖνοι καὶ ἄδικοι κριταί, μιμνῆσθαι τοῦ Βοϊβόδα γενόμενοι, θέλοντες οὕτως εἰπεῖν νά προσκλήσωσιν ἓνα Ἰσλάμην, κατὰ πρῶτον μὲν ἰδόντες τὴν νεαράν ἡλικίαν τοῦ Μάρτυρος, ἤρξαντο ἐξ ὑποσχέσεων καὶ κολακειῶν, ὑποσχνούμενοι ἀξιώματα, πλοῦτη, τιμὰς καὶ τὰ παραπλήσια, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς, ἵνα κατὰ τὸν προφήτην εἴπω. Διότι ὁ ἅγιος ὅλα ταῦτα ἀπέναντι τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ θρησκείας περιφρονῶν, οὐ μόνον δέν ἐκάμφθη παντελῶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχλεύαζε καὶ τοὺς περιεφρόνει. Ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα καὶ ἐκεῖνοι δέν ἀπληθίσθησαν. Ὅθεν λαβόντες αὐτὸν κολακευτικῶς τὸν μεταφέρουσιν εἰς τὸ Βεζυρικὸν μέγαρον (πασιά καπουσοῦ) καὶ ἔμπροσθεν τοῦ Βεζύρου τὸν παρουσιάζουσιν. Ὁ δέ Βεζύρης ἰδὼν αὐτὸν ἤρξατο καὶ οὗτος πρῶτον μὲν μέ λόγους νά τὸν καταπείσῃ, ἵνα ἀπαρνηθῇ τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλ' ἰδὼν τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του ἐστοχάσθη καὶ αὐτός, ὥς καὶ οἱ ἄλλοι, νά προστρέξῃ πρὸς τὰ χαρίσματα. Ὅθεν διὰ νά καταπλήξῃ, οὐ μόνον τὴν ἀκοήν, ὥσπερ οἱ πρό αὐτοῦ ἔπραξαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀγίου, διατάττει νά φέρωσιν ἐκεῖ ἵππον ἐστολισμένον βασιλικῶς καὶ πληθύν χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου, εἰς νομίσματα. Τούτων δέ προσενεχθέντων λέγει τῷ Ἀγίῳ -Νεανία, ἐάν συγκατανεύσῃς εἰς τοὺς λόγους μου, οὐ μόνον αὐτὰ ὅπου βλέπεις θά σοί δωρήσω, ἀλλὰ καὶ ἀξιώμασι καὶ τιμαῖς βασιλικαῖς θά σέ ἀνταμείψω. Ὁ δέ Ἅγιος οὐδόλως προσέχων εἰς τε τοὺς λόγους, τὰ δῶρα καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ τυράννου εἶπε. -Μὴ ἀργοπορεῖτε καὶ χάνετε τὸν καιρὸν σας ματαίως, ἀλλ' ὁ μέλλετε ποιεῖν ποιήσατε τάχιον. Σᾶς διαβεβαιῶ δέ, ὥς τίμιος χριστιανός ὅτι, μέ ὅποιονδήποτε θάνατον θέλετε νά μέ θανατώσπε, χάριν τοῦ Χριστοῦ μου Ἰησοῦ, θέλω τὸν δεχθῇ προθυμότατα· Μὴ ἀργοπορεῖτε λοιπόν· νά μέ κατακαύσπε θέλετε; ἐγὼ τὰ ξύλα συνάζω καὶ τὴν πυρὰν ἐτοιμάζω· νά μέ ἀπαγχονίσπε; ἐγὼ ταῖς ἰδίαις μου χερσὶ σύρω τὸν βρόγχον· νά μέ ἀποκεφαλίσπε; δότε μοι τὸ ξίφος νά τὸ ἀκονίσω ὅσον χρειάζεται. Τέλος, ὃν τρόπον στοχάζεσθε ἐπονειδιστότερον, ἀποφασίσσατε, ἐγὼ γίνομαι ὁ πρῶτος ὑπηρέτης καὶ σπουδαστής. Μὴ λοιπόν συλλογίζεσθε ματαιοπονοῦντες καὶ πρὸς κέντρα λακτίζοντες, ἀλλὰ τελειώ-

σατε ὅπερ σκέπτεσθε. Ταῦτα τοῦ Ἁγίου εἰπόντος, νέφος παχύτατον αἴσχους ἐπεσκίασεν ὅλους τοὺς ἐκεῖ παρευρεθέντας καὶ αὐτὸν μάλιστα τὸν Βεζύρην. Ὅθεν μὴ δυνάμενοι πλέον νά ἀνεχθῶσι τὴν χλεύην ἀπεφάσισαν τέλος νά τὸν ἀποκεφαλίσωσιν, ἀφοῦ εἶδον τό ἀδύνατον τοῦ νά τὸν καταπείσωσι. Τὴν αὐτὴν οὖν στιγμὴν φραγγελώσαντες αὐτόν ὥς ἄλλοι Πιλάτοι τὸν ρίπτουσι καὶ πάλιν εἰς τὴν εἰρκτὴν. Τῇ δὲ ἐπαύριον τῇ ἕκτη καὶ δεκάτῃ Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἡμέραν Δευτέραν, ὄρθρου βαθέος, ἀφοῦ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα οἰκτρότατα τὸν ἐβασάνισαν, εἰς τῶν ἀνωτέρω ἀξιωματικῶν ἀκολουθούμενος καὶ ὑπὸ εὐαρίθμων στρατιωτῶν καὶ τοῦ δημίου τὸν ἀπάγει εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Καὶ οἱ μὲν αἰμοβόροι ἐκεῖνοι δῆμιοι τὸν ἐβίαζον εἰς τὸν δρόμον νά τρέχῃ. Ὁ δὲ ἅγιος μέ φαιδρὸν καὶ χαρούμενον πρόσωπον, ὥσεί ἐπορεύετο εἰς γάμον ἢ εἰς συμπόσιον ἐβάδιζε. Χριστιανούς δὲ τινες ἀπαντήσας εἰς τὸν δρόμον μέ ταπεινὸν σχῆμα τοὺς ἐχαιρέτισε καὶ τοὺς ἐζήτησε συγχώρησιν. Οὗτοι δὲ ἐννοήσαντες τὴν ἀπαγωγὴν του, περίφοβοι ἠκολούθησαν αὐτόν καὶ τὴν συνοδείαν του μακρόθεν καὶ αὐτόπαι ἐγένοντο τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ μάρτυρος, ὅστις ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸν προσδιορισμένον τόπον, ἀκριβῶς εἰς τὴν σημερινὴν θέσιν, ἔξω τῆς τὸν Κεράτιον βλεπούσης πύλης τοῦ Γενιτζαμίου, ἐπάνω τῶν λιθίνων πλακῶν τῆς αὐτῆς πύλης ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ περιέμενε τὸν δῆμιον. Οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ σκότους μὴ ὑποφέροντες τὴν κατασχύνην, ἧς ἔτυχον διὰ τὴν νίκην τοῦ ἁγίου, ἥρξαντο καὶ πάλιν νά τῷ προβάλλωσι τὰς προτερινὰς ἐκεῖνας ματαιότητας -Μὴ θελήσης νεανία, τῷ ἔλεγον, νά θυσιάσης τὴν ζωὴν σου παράκαιρα. Λυπήθητι τὴν νεότητά σου. Σκέψου πόσα καλὰ ἔχεις νά στερηθῇς, καὶ πόσα πλούτη καὶ βασιλικὰς τιμὰς καὶ τροφὰς σωματικὰς θά χάσης κατεχόμενος ὑπὸ ἀνοήτου ἰσχυρογνωμοσύνης. Ταῦτα καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔλεγον καὶ ἐνταῦθα πρὸς τὸν ἅγιον οἱ ἄφρονες, πλην οὐδαμῶς τοῖς ὠφέλησαν. Τέλος δὲ ἰδόντες τό ἄκαμπτον τῆς γενναίας ψυχῆς του παντελῶς ἀπελπισθέντες πλέον, μὴ ἔχοντες δὲ καὶ τί ἄλλο νά προβάλλωσι, ἔδωσαν διαταγὴν τῷ δημίῳ νά τὸν ἀποκεφαλίσῃ. Ὡν δὲ καὶ οὗτος τῆς αὐτῆς σατανικῆς ρίζης καὶ τὴν αὐτὴν λύσσαν κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ λυσσῶν, δέν ἐστάθη καὶ αὐτὸς κατώτερος τῶν ὁμοφύλων του κατὰ τὴν θηριωδίαν. Ὅθεν θέλων νά αὐξήσῃ τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην τοῦ ἁγίου, ἀφοῦ ἐκ τρίτου τό ξίφος κατὰ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ ἐπίτηδες ἀνεπιτυχῶς ἐπέφερε, τέλος περιτυλίξας εἰς τὴν αἰμοβόρον χειρὰ του τὴν κόμπην τῆς ἱερᾶς του κεφαλῆς, δίκην σφαγίου, τὸν ἀποκεφαλίζει ἀσπλάγχχνως ὁ λιθοκάρδιος. Οὕτω λοιπὸν περαιωθή-

ντος τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου ἡ μὲν ἁγία αὐτοῦ ψυχὴ ὑπὸ φωτεινῶν ἀγγέλων μετነέχθη ἐν οὐρανοῖς, ὅπως ἀπολαύσῃ παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ τῶν καρπῶν τῶν μαρτυρικῶν ἀγώνων του· ὁ δὲ δῆμιος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον τι πέραν τοῦ ἱεροῦ τοῦ Μάρτυρος λειψάνου, ὅπως μικρὸν ἀνακουφισθῶσι. Δέν εἶχε δὲ παρέλθει οὔτε λεπτόν τῆς ὥρας καὶ ἰδοὺ ἀστήρ καταβαίνων ἐξ οὐρανοῦ ἔστη ἄνω τοῦ λειψάνου τοῦ Μάρτυρος, τὸν πανάγιον τοῦ Σωτῆρος σταυρόν παριστῶν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ πλῆθος ἀνθρώπων περιεκύκλωσεν αὐτό· Ταῦτα δὲ ἰδόντες οἱ μετὰ τοῦ δημίου συγκαθήμενοι καὶ ὑποπτευθέντες ὅτι χριστιανοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ἐλθόντες ἐκεῖσε ὅπως κλέψωσι τὸ λείψανον, ὥρμησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλ' ὃ τῶν θαυμασιῶν σου, Χριστέ βασιλεῦ! οὐδέν εἶδον ἐκτός τοῦ ἱεροῦ σώματος τοῦ ἁγίου.

Ἐκθαμβοὶ δὲ τότε ἐπὶ πολλήν ὥραν γεγονότες ἐλογομάκουν μεταξύ των περὶ τῶν φανέντων ἐκείνων σημείων. Ὡς δὲ ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐξυπνήσαντες ἤρχισαν νὰ περιφέρωνται εἰς τὰς ὁδοὺς, φοβηθέντες οὗτοι, μὴ εἰδότες οἱ χριστιανοὶ τὰ φαινόμενα, ἐξαίτησωσι καὶ λάβωσι τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου, ἵνα τὸ τιμῶσι, λαβόντες αὐτό τὸ ἔρριψαν ἐντὸς τοῦ Κερατίου, εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως βυθισθῇ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ βυθισθῇ, ὡς πτερωτόν τι πτηνὸν ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐξῆλθε τοῦ Κερατίου, ἀλλ' ἄγνωστόν ἐστι ποῦ προσωρμίσθη καὶ τίνες ἔσχον τὴν τύχην νὰ τὸ ἀπολαύσωσι· Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου τόσον γινώσκομεν. Ἡ δὲ ἁγία αὐτοῦ Κάρα μετነέχθη ἐν τοῖς Σεραγίοις, ὡς δεῖγμα ὅτι ἐξετελέσθησαν αἱ διαταγαὶ τῶν ἀνωτέρων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου. Ὡς δ' ἐγένετο ἡμέρα καὶ ἐπληροφορήθησαν οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τὰ κατὰ τὸν Μάρτυρα ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων, οὓς ὁ ἅγιος ἀπαντήσας καθ' ὁδὸν τοὺς ἐκαιρέτησε καὶ συγχώρησιν ἐζήτησεν, ἔστειλαν κατὰ τὸ εἰωθὸς καὶ ἐζήτησαν τὴν ἱεράν τοῦ ἁγίου Κάραν προσποιούμενοι, ὥς εἰκός, ὅτι ἔμελλον νὰ τῇ ἀποδώσωσι τὰ ὑπὸ τῆς θρησκείας νενομισμένα· Τούτου δὲ γενομένου, κατ' ἐπίμονον αἴτησιν τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων, αἰτούντων νὰ ἀποδοθῇ αὐτοῖς ἡ ἱερά τοῦ ἁγίου Κάρα, τὴν ἀπέδωσαν οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις αὐτοῖς, οἵτινες εἰς ἀργυρᾶν ἐμβαλόντες θήκην, τὴν κατέθεσαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐν Ταταούλοις, ὅθεν μετέπειτα λαβὼν αὐτὴν ὁ μακαρίτης Δοσίθεος ὁ Σελευκείας, συμπατριώτης τοῦ Μάρτυρος, μετὰ τινων φορεμάτων ἀπέστειλεν ἐν τῇ πατρίδι του, ἔνθα κατετέθη εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ μάρτυρος οἰκίαν, εἰς ναὸν ἀνοικοδομηθεῖσαν, τῇ προτροπῇ αὐτοῦ πρὸς τοὺς συμπατριώτας του, διὰ θαυμά-

των, τὰ ὅποια ἐτέλεσεν ἐπανελημμένως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους.

Οὕτως, ὃ φιλέορτοι, ἔχει ὁ βίος καί τό μαρτύριον τοῦ νεομάρτυρος Ἀποστόλου, εἰς τόν ναόν τοῦ ὁποίου συνήλθομεν νά ἑορτάσωμεν σήμερον καί νά δοξολογήσωμεν τόν ἐπουράνιον ἡμῶν Πατέρα, τόν θαυμαστόν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, σύν τῷ Υἱῷ καί τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὃ πρέπει δόξα, τιμή καί προσκύνησις νῦν καί ἀεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ο ΑΠΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ο ΝΕΟΣ

(Ἐξ ἁγίου Λαυρεντίου)

Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς του τήν 16ην Αὐγούστου καί πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, δημοσιεύομεν μικρόν ἐγκωμιαστικόν λόγον, ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ πεπνυμένου καί ἐμβριθοῦς ἐπιστήμονος, πρώην πολιτευτοῦ, ἐξ Ἀγιάς Θεσσαλίας, κ. Μιλτιάδου Δάλλα, ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἱ. Ναῷ Ἀγίου Παντελεήμονος, ἡμέραν τῆς μνήμης του καί δημοσιευθέντα ἐν τῷ τετάρτῳ τόμῳ τοῦ «Δελτίου τῶν Θεσσαλικῶν Χρονικῶν».

Ὁ κ. Μιλτιάδης Δάλλας, κρατῶν μετὰ φανατισμοῦ οἴονεϊ, τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, προσέφερε μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὴν δικαιοσύνην πρῶτον, ὥς νομικός ἐξέχων, εἰς τό Ἔθνος καί τὴν Ἐκκλησίαν δεύτερον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τουρκοκρατίας τῆς Θεσσαλίας τό 1897 ἐνίσχυεν ἐθνικῶς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀγιάς καί τῶν περικύκλων, ἵνα μὴ φοβῶνται ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Τούρκων, ἔχοντες βοηθὸν τὸν Θεόν, ἐκκλησιαστικῶς δέ καί μέχρι σήμερον ἀκόμῃ ἐν Ἀθήναις, διὰ διαφόρων δημοσιευμάτων του, ἐστήριζε καί στηρίζει τοὺς πιστοὺς ἐναντίον πάσης πλάνης θρησκευτικῆς καί δογματικῆς.

«Ποῖος δέν ἐπαινεῖ σήμερον τό ἐκκλησίασμα τοῦτο τῶν πιστῶν, τὴν γνησίαν ἀγάπην, τὴν θερμὴν διάθεσιν, ὅπως καί ἐνταῦθα εὐρισκόμενοι τιμήσωμεν τὴν μνήμην τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, μακράν τῆς ἱερᾶς πόλεως τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου, ἔνθα πᾶσα ἡ Θεσσαλία συντρέχει, ἔνθα ὁ πόθος τῆς προσκυνησεως τῆς ἱερᾶς Κάρας τοῦ θαυματουργοῦ Ἀποστόλου ἰσοπεδώνει τὸν πλούσιον καί τὸν πτωχόν, τὸν γέροντα καί τὸν νέον, τὸν ἰσχυρόν καί τὸν ἀσθενῆ; Χαῖρε εὐλαβῶν προσκυνητῶν ὁμήγυρις, ἥτις διατηρεῖς τὴν φλόγα, τὴν ὁποίαν ἤναψεν εἰς τὰς ψυχὰς σου ἡ χάρις τοῦ ἁγίου. Χαίρετε εὐσεβεῖς συμπολίται, διακο-

σμήσαντες τὴν πανήγυριν ταύτην εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ναόν τοῦ συνομίλου ἁγίου Παντελεήμονος.

Εἰς τὴν πανήγυριν ταύτην συντρέχει χορός Ἀποστόλων συγκαταριθμῶν τὸν νέον Ἀπόστολον, προσέρχονται στεφανηφόροι ἀθληταὶ τῆς Πίστεως καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ συνευφραίνονται καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ πανήγυρις τῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου, δι' ἧς ὁ οὐρανός ἀγάλλεται, δι' ἧς εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐκκλησίαι ἐθεμελιώθησαν καὶ τρόπαια εὐσεβείας ἐστήθησαν.

Καὶ ἡ Θεσσαλία δέ, ἡ Βηθλεέμ αὕτη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὐδαμῶς ἐλαχίστη ἐδείχθη, διότι οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ διετήρησαν ἐν αὐτῇ τὴν πίστιν ἀμιγῇ, καθαρεύουσιν πάσης αἵρέσεως καὶ κακοδοξίας καὶ τὸ Ἐθνικὸν φρόνημα ἀκίβδηλον. Ἐκ τοιοῦτου περιβάλλοντος ἱεροῦ προῆλθεν ὁ ἅγιος Ἀπόστολος ὁ Νέος, γεννηθεὶς τῷ 1865 ἐν τῇ κωμοπόλει τοῦ Πηλίου Ἅγιος Λαυρέντιος ἐκ γονέων εὐσεβῶν, οἵτινες ἔζων, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ ταῖς ἰδίαις χερσὶν ἐργαζόμενοι. (Β' Θεσ. 3, 8).

Εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν ἀπορφανισθεὶς πατρός καὶ μητρός ἀπεδήμψεν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἔνθα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὑπηρετεῖ εἰς τι καπηλεῖον τηρῶν ἑαυτὸν ἀμόλυντον ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο ἔγινε σκευὸς ἐκλογῆς.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχεν εἰς τὰ χωρία τοῦ Πηλίου διοικητὴς ἄρπαξ καὶ αἰμοβόρος. Οἱ προεστοὶ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου μετέβησαν εἰς Κων/πολιν διὰ νὰ ἀναφερθῶσι κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλομήτορα, ἥτις εἶχε τὸ Πήλιον ὑπὸ τὴν προστασίαν της, καὶ ἐπανῆλθον κομίζοντες συστάσεις ἐπεικείας εἰς τὸν διοικητὴν, ὅστις ὅμως ἀπήγαγε τούτους μεθ' ἑαυτοῦ δεσμίους εἰς Κων/πολιν καὶ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν μέ κατηγορίαν ψευδῇ ὅτι ἀντιτάσσονται τῇ ἐξουσίᾳ. Πρὸς σωτηρίαν τῶν προεστώτων, ἐξ ἀλληλεγγύης, ἀπῆλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄλλοι προεστοί, ἀληθεῖς πατέρες τῆς πατρίδος, εἰς προφανῇ ριπτόμενοι κίνδυνον. Οὗτοι κατέφυγον εἰς τὸν μάρτυρα ὡς ξεναγόν, ἀλλ' ἐκ τῆς συνέσεως αὐτοῦ προέκριναν αὐτόν καὶ ὡς εἰδήμονα τῆς γλώσσης τοῦ τυράννου νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν ἐν φυλακῇ ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ Κιζλάραγα (ἀρχιευνούχου τοῦ παλατίου). Ὁ μόλις εἰκοσαετής νέος, ὁ ταπεινὸς τοῦ καπηλείου ὑπηρετῆς, δέν πτοεῖται καὶ ἄνευ κοσμικῆς σοφίας ἀντιμετωπίζει, ὡς ἄλλος Δαβὶδ, μέ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὸν τύραννον. Ἀλλ' ἀντὶ οἱ λόγοι συνέσεως καὶ χάριτος νὰ μαλάξωσι τὴν καρδίαν, σκληρύνουσι τὸν νέον

Φαραώ καί ὁ μάρτυς παραδίδεται εἰς χεῖρας τοῦ κατηγορουμένου διοικητοῦ διὰ νά βασανισθῇ.

Ὁ Βοεβόδας ἔβαλε τόν μάρτυρα εἰς τά δεσμά ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὀφείλει τόν κεφαλικόν φόρον τῆς ἀπουσίας του ἐκ τοῦ χωρίου. Ὁ μάρτυς ὡς γνήσιος μαθητής τοῦ Χριστοῦ ἀποδίδει αὐτῷ τόν φόρον προσφέρων τήν ἐν τῷ χωρίῳ του οἰκίαν. Ἡ προσφορά αὕτη κορέσασα τήν πλεονεξίαν τοῦ τυράννου, κατεχομένου καί ὑπό τοῦ φόβου μήπως δυνηθῶσιν οἱ προσελθόντες νά ἀκουσθῶσιν εἰς τήν βασιλομήτορα, ἔπεισεν αὐτόν νά ζητήσῃ συνδιαλλαγὴν μετὰ τοῦ μάρτυρος καί τῶν προεστῶν, ὑποσχεθεὶς μεταβολὴν πολιτείας καί λήθην τοῦ παρελθόντος. Ὁ συμβιβασμός οὗτος ἀνεκοινώθη εἰς τοὺς προεστούς καί τήν ἐπαύριον ἐπρόκειτο νά ἀνταλλαγῶσιν ὄρκοι φιλίας, κατὰ τά εἰθισμένα. Ὁ φθόνος ὅμως, ἡ «μεγίστη νόσος τῶν ἐν ἀνθρώποις» (Πίνδαρος), δι' ὃν καί τόν Κύριον ἡμῶν ἐσταύρωσαν, ὁ φθόνος λέγομεν, εἰσῆλθεν εἰς τήν καρδίαν ἐνός τῶν προεστῶν μή ἀνεχομένου τόν θρίαμβον τοῦ ταπεινοῦ νέου ὡς σωτῆρος τῆς πατρίδος. Τρέχει, λοιπόν, ὁ προδότης εἰς τόν Βοεβόδαν καί πείθει αὐτόν νά ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου τόν μάρτυρα ὡς ἐπικίνδυνον εἰς τήν ἐξουσίαν του. Ἐντεῦθεν ἄρχονται τά σκληρά βασανιστήρια. Ἀλλά ἡ σταθερότης τοῦ μάρτυρος γίνεται πηλευτή εἰς τοὺς τυράννους καί ζητοῦσιν, ὡς ἔπραξαν δι' ὅλους τοὺς ἀθλητάς τῆς Πίστεως, νά στολίσωσι τόν ἰσλαμισμὸν μέ τόν μαργαρίτην τοῦτον. Καί ὡς μάταιοι ζητοῦν πρῶτον νά ἐλκύσωσιν αὐτόν ὑποσχόμενοι πλοῦτη καί τιμὰς, προσκρούσαντες δέ εἰς ἄρνησιν πολλαπλασιάζουσι τὰς βασάνους. Ἀλλ' ὁ μάρτυς σταθερῶς ἀπαντᾷ: «Δέν ἀρνοῦμαι τόν Χριστόν, ὅ,τι ἔχετε νά κάμντε, κάμετέ το τό ταχύτερον». Καί οὕτω λυσσῶντες ὠδήγησαν αὐτόν τήν 16ην Αὐγούστου εἰς τόν τόπον τοῦ μαρτυρίου. Καθ' ὁδόν συνήντα χριστιανούς παρὰ τῶν ὁποίων μέ ταπείνωσιν ἐζήτηί συγχώρησιν. Οὕτω καί οἱ τρεῖς Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἐξωμολογοῦντο τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Οὕτω καί οἱ προφῆται Δανιὴλ καί Ἡσαΐας ἔπραττον σὺν τῷ οὐρανοβάμονι Παύλῳ, ὅστις ἐβόα, «τῶν ἁμαρτωλῶν πρῶτός εἰμι ἐγώ».

Διδαχθῶμεν, χριστιανοί, ταπεινοφροσύνην καί ἀποφυγὴν καταλαλιᾶς κατὰ τοῦ πλησίον. «Ὁ ταπεινὸς ἐαυτόν ὑψωθήσεται», λέγει ὁ Κύριος. Οἱ τὸ μαρτύριόν του παρακολουθήσαντες χριστιανοί εἶδον καί ὡμολόγησαν ὅτι ὤφθη οὐρανόθεν κατελθὼν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἀστεροειδῆς σταυρός καί πλῆθος ἱερῶν σκιῶν. «Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ».

Οἱ μάρτυρες προσήνεγκαν ἑαυτοὺς ἐξιλαστήριον θυσίαν διὰ τό γένος.

Καί εἰς τὰς θυσίας τῶν ἁγίων καί εἰς τὰς πρεσβείας αὐτῶν ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος καί ἀνέστησε τό γένος ἡμῶν καί παιδαγωγεῖ αὐτό ὡς τόν νέον Ἰσραήλ, διότι προωρίσθη ὄργανον τῆς ἐνώσεως τοῦ κόσμου διὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τὰ πτωχά ἐγκώμιά μας. Ἡ Ἐκκλησία ἀπαραμίλλως ἐπλεξε τόν στέφανον αὐτοῦ. Τιμῶμεν τοὺς μάρτυρας, ἵνα τήν ἀρετὴν αὐτῶν μιμηθῶμεν. Παρακαλέσωμεν αὐτούς νά μᾶς βοηθήσωσι νά γίνωμεν ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστιανοῦ, διότι εἰς τὰς παρούσας δεινὰς δυσχερείας ἔχομεν ἀνάγκη τῆς ἐνισχύσεώς των.

Πιστεύομεν ὅτι πολὺς μᾶς ἀναμένει μισθός ἐκ τῶν θλίψεων καί μεγάλῃ ἀνταμοιβῇ, ἐάν δέν κλονισθῶμεν.

Εἶδον καί οἱ σοφοί τοῦ κόσμου καί ἐπείσθησαν ὅτι οὔτε οἱ ἐλεύθεροι θεσμοί οὔτε αἱ ἐφευρέσεις οὔτε τὰ πλούτη τῆς βιομηχανίας καί τοῦ ἐμπορίου εἶναι ἱκανὰ μόνα των νά δώσωσι τήν εὐτυχίαν εἰς τόν ἄνθρωπον. Τό ἐν Λονδίνῳ συνέδριον τῶν ἀντιπροσώπων ἐξήκοντα ἐθνῶν δέν ἠδυνήθη νά ἔλθῃ εἰς κοινήν συμφωνίαν περί διανομῆς τῶν ἀγαθῶν καί ἄρσεως τῆς κρίσεως. Διακηρύττουσι τώρα καί οἱ οἰκονομολόγοι ὅτι ἄνευ ἠθικῆς οὐδμία ὑλική εὐτυχία δύναται νά σταθῇ. Ἀλλ' ἄνευ τοῦ Χριστοῦ δέν δύναται νά τελειωθῇ ἠθικῶς ὁ ἄνθρωπος. Τό κλῆμα, ἐάν μή μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, δέν δύναται νά φέρῃ καρπόν. «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή», λέγει ὁ Κύριος. Κατέχομεν τόν στέφανον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἡγουμένου τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τῶν θεοπρεπῶν λογίων, ἀντεπεξῆλθον κατὰ τοῦ ὕλισμου τῆς ἐποχῆς των καί ἐνίκησαν τόν τύραννον, πρό τοῦ ὁποίου ἡ Εὐρώπη ὑπεκλίνετο καί παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς κληρονομίαν πολύτιμον, ὥστε πάντες νά διακηρύττωσιν ὅτι ἅγιον τό ἔθνος τοῦτο.

Ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν μέ εὐταξίαν καί μέ σύνεσιν, διότι ἀναχωροῦμεν πρὸς νομάς οὐρανίους καί θεάματα. Σήμερον θεωρία ἀγωνισμάτων καί παλαισμάτων.

Ἀντλήσωμεν ἀπό τόν βίον τοῦ μάρτυρος ἀνδρείαν ψυχῆς, ἵνα καί ἡμεῖς ὠφεληθῶμεν καί εἰς τοὺς ἄλλους δώσωμεν παράδειγμα καλόν, καί τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τύχωμεν, χάριτι καί φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καί τό Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΜΙΑΤ. ΔΑΛΛΑΣ

Ὡσαύτως δέν παραλείπομεν τήν δημοσίευσιν ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἅγιος Λαυρέντιος» τοῦ Γραμματέως τῆς ἐν Ἀθήναις Λαογραφικῆς Ἑταιρίας τῶν Θεσσαλῶν καί ἐξ Ἁγίου Λαυρεντίου καταγομένου κ. Σωκράτους Κ. Βαμβάκου, ὅστις μέ ὀλίγα καί ἀπλᾶ ἀλλ' εὐσεβῇ λόγια, ἐγκωμιάζει τόν Ἅγιον Ἀπόστολον τόν Νέον ὡς ἐξῆς. Ὁ Ἀπόστολος Σταματίου ἐγεννήθη ἐν Ἁγίῳ Λαυρεντίῳ τῷ 1665 ἐκ πατρός μέν Κωνσταντίνου μητρός δέ Μέλως.

Μή δυνάμενος νά ζήσῃ ἐν τῷ χωρίῳ ὁ Ἀπόστολος λόγῳ τοῦ θανάτου τῶν γονέων του, ἠναγκάσθη δεκαπενταετῆς νά ξενιτευθῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα προσελήφθη ὡς ὑπηρέτης ἐν τινι καπηλείῳ. Τήν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐβασίλευεν ὁ Μεχμέτ ὁ Δ' υἱός τοῦ Σουλτάν Ἰμβραήμ, γεννηθεῖς τῇ 2ᾳ Ἰανουαρίου τοῦ 1642, καί διαδεχθεῖς τόν πατέρα του τήν 29ην Ἰουλίου τοῦ 1648, εἰς ἡλικίαν μόλις ἐπτὰ ἐτῶν, ὑπό τήν κηδεμονίαν τῆς μητρός του καί δώδεκα πασάδων, ὧν προεξῆρχεν ὁ Μέγας Βεζύρης. Ἐξεθρονίσθη δέ δι' ἐπαναστάσεως τοῦ στρατοῦ τῇ 8ῃ Νοεμβρίου 1687 εἰς ἡλικίαν 39 ἐτῶν, καί ἀπέθανε τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου 1692, ταφείς ἐν τῷ Τζαμίῳ τῆς μητρός του (Γενί - Βαλιδέ - τζαμί). Τά χωρία τήν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ Πηλίου εἶχον δωρηθῇ παρὰ τοῦ ἄνω Σουλτάνου εἰς τήν Βασιλομήτορα Βαλιντέ Σουλτάνα, ἥτις δι' ἀντιπροσώπου τῆς, Βοεβόδα καλουμένου, δίδκει τά χωρία. Ὁ τότε ὅμως Βοεβόδας ἐπίεζε παντοιοτρόπως τούς κατοίκους τῶν χωρίων καί ἰδίως τῶν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Ἀπεγνωσμένοι ὅθεν οἱ κάτοικοι ἀπεφάσισαν νά στείλωσιν ἀπεσταλμένους εἰς Κωνσταντινούπολιν, οἵτινες νά παρουσιασθῶσιν εἰς τήν Βαλιδέ Σουλτάναν καί νά παρακαλέσουν νά παραγγείλῃ εἰς τόν Βοεβόδαν νά ἐλαττώσῃ τούς φόρους καί νά εἶναι μαλακώτερος εἰς τήν εἴσπραξίν των.

Οἱ ἀπεσταλμένοι συνηντήθησαν εἰς τήν πόλιν μέ τόν συγχωριανόν των Ἀπόστολον, ὡς γνώστην δέ τῆς τουρκικῆς καί τῶν κρατουσῶν εἰς τήν Βασιλεύουσαν συνθηκῶν, τόν παρέλαβον ὡς ὁδηγόν εἰς τάς ἐνεργείας των.

Ὁ Βοεβόδας μαθὼν ὅτι ἀπεσταλμένοι Ἀγιολαυρεντίται ἀνεχώρησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν διά νά παραπονεθοῦν ἐναντίον του, μετέβη καί αὐτός ἐκεῖ διά νά ἐξουδετερώσῃ τάς κατ' αὐτοῦ προσπαθείας των. Καί ἐντέχνως παραστήσας τόν Ἀπόστολον ὡς ραδιούργον καί ὑποκινητὴν τῆς ἀναφορᾶς τῶν Πηλιορειτῶν κατάρθωσε νά καταδικασθῇ οὗτος εἰς

θάνατον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐβασανίσθη καί ἐκακοποιήθη ὅπως ἀπαρνηθῇ τὴν θρησκείαν του καί ἐξισλαμισθῇ· ἀλλ' οὔτε διὰ τῶν παρ' αὐτῶν προσφερομένων δώρων οὔτε διὰ τῶν ἀπειλῶν κατωρθώθη νά κλονισθῇ ἡ πίστις τοῦ νεανίου, ὅστις καί προετίμησε τὸν θάνατον, ἐπελθόντα δι' ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ Ἁγίου τὴν 16 Αὐγούστου 1686 εἰς τὴν θέσιν Γενί Τζαμί παρὰ τὸν Κεράτιον, ἀφοῦ πρῶτα τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ἐνέκριναν ὁ Σεῖλουλισμάμης καί ὁ Σερασκέρης.

Τὴν ἀποτμηθεῖσαν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου παραλαβόντες χριστιανοὶ Κωνσταντινουπόλῃ ἐνέκλεισαν εἰς ἀργυρᾶν θήκην καί κατέθεσαν ταύτην εἰς τὸν ἐν Ταταούλοις ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁπόθεν ἀργότερα ὁ Σελευκεῖας Δοσιθέος, συγχωριανὸς τοῦ ἀποκεφαλισθέντος, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον διὰ τοῦ συμπατριώτου του Σταμούλη Κέκια καί κατετέθη εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἕως ὅτου μετὰ 5 ἔτη, τῷ 1800 ᾠκοδόμησαν, τῇ προτροπῇ τοῦ Δοσιθέου πρὸς τοὺς συγχωριανούς του, τὴν ἰδίαν τὴν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου εἰς ναὸν περικαλλῇ.

Ἐκτοτε δέ καθιερώθη ὁ ἑορτασμός τοῦ Ἀποστόλου ὡς Ἁγίου, Νέου ἐπονομασθέντος, τὸ μαρτύριον καί τὸν βίον τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης, ὅστις κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων, Μέγας Λογοθέτης τῶν Πατριαρχείων λαβὼν τὸν τίτλον τοῦτον τῆς Μ. Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1843.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἑορτάζεται τὴν 16ην Αὐγούστου, ἡ δέ μετακομιδὴ καί τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τὴν 3ην Νοεμβρίου.

Ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, κατόπιν τεραστίων ἐνεργειῶν τῶν κατὰ καιροὺς διοικησάντων καί διοικούντων τὸ χωρίον, ἀνεξαρτήτως κομματικῆς ἀποχρώσεως, διοικεῖται παρ' Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, ἐκλεγομένου ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ χωρίου καί διέπεται ὑπὸ εἰδικοῦ νόμου.

Ὁ Ζήσης Θεοδοσιάδης Παχάρνικος ἐστικούργησε τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐχαράχθη ἐπὶ πλακὸς ἐντειχισθείσης εἰς τὴν πρὸς Ν. θύραν τῆς ἐκκλησίας καί κάτωθι τῆς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου.

Ἔχει δέ ὡς ἐξῆς:

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Πρὸς τὸν μάρτυρα Ἅγιον Ἀπόστολον ἀθλήσαντα ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ βασιλείας Σουλτάν Μεχμέτ Δ' τῇ 16ῃ Αὐγούστου, ὄντα ἐκ κόμης καλουμένης Ἅγιος Λαυρέντιος τῆς Δημητριάδος, οὗ ἡ πατρικὴ οἰκία, εὐρεθεί-

σης τῆς τιμίας αὐτοῦ Κάρας ἐν τῷ ἐν Ταταούλοις ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί διὰ προσπαθείας τοῦ Ἁγίου Σελευκείας κ. Δοσιθέου, πατριώτου τοῦ μάρτυρος ὄντος, ἐξαποσταλείσης διὰ τινος Σταμούλη Κέκια, καί τούτου πατριώτου, ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἐν ἔτει 1796, κατεσκευάσθη εἰς ἱερὸν οἶκον παρά τῶν πατριωτῶν αὐτοῦ περικαλλέστατον, σεμνυνόμενον ἐπὶ τῷ Μάρτυρι,

Τίς ποτε ἔλαβε τοιαύτην κληρουχίαν
Ἔχειν καί μετὰ θάνατον τὴν πατρικὴν οἰκίαν;
Σὺ μόνος, ὦ Ἀπόστολε, παρά τοῦ νομοθέτου,
ταύτην τὴν χάριν εἴληφας Χριστοῦ καί Ἀθλοθέτου,
Ὅν καί πρὸς ἔνδειξιν λαμπράν, ὥς ἔχεις παρρησίαν.
Εἰς ἱεράν ὠραίόσε σοι ταύτην Ἐκκλησίαν,
Ναὸν σοι ἀπειργάσατο, οἶκον τόν τοῦ πατρός σου,
δῶμα οὐράνιον λαμπρόν οἰκίαν τῆς μητρός σου.
Ἐνῷ καί ἐξαπέστειλε Κάραν τοῦ τὴν τιμίαν.
Ἐκ Βυζαντίου πόλεως πρὸ χρόνων λεληθυῖαν.
Ἦν εὗρεν ὁ Δοσίθεος ἐκ θείας εὐδοκίας,
Ἀρχιερεὺς ἐνάρετος πατήρ τῆς Σελευκείας.
Γόνος ὑπῆρχε καί αὐτός ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος,
ἧς σπεύσας οὐκ ἠστόχησε τῆς ποθητῆς ἐλπίδος.
Ἵνα οἱ εἰσερχόμενοι δόξαν τε καί λατρείαν
Θεῷ ἀεὶ προοφέρωσι καί σοὶ εὐχαριστίαν.
Διότι ὑπερήλησας πίστεως καί πατρίδος
καί πατριώτας ἔσωσας, ἧς εἶχον τυραννίδος.
Μακάριοι οὖν καί ὑμεῖς Ἀγιολαυρεντίται,
οἵπινες ἠξιώθητε εἶναι συμπολῖται.
Ὅς ἐντυγχάνων τῷ Θεῷ ὑπὲρ ὑμῶν πρεσβεύει,
σώζεσθαι καθ' ἑκάτερον ἀεὶ καί ἱκετεύει.
Τῆς εὐφημίας ποιητῆς Παχάρνικος ὁ Ζήσης.
οἰκέτης πατριώτης τε τοῦ μάρτυρος ἐπίσης.

**Ἀνακομιδὴ τῆς Ἁγίας Κάρας καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ
τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου.**

Τῇ τρίτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνός ἡ προσφιλέης πατρίς μου «Ἁγιος Λαυρέντιος» πανηγυρίζει τὴν ἀνακομιδὴν τῆς Ἁγίας Κάρας καὶ τὰ ἐγκαίνια

τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ὅστις ἐμαρτύρησε τῷ 1686 Αὐγούστου 16 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Σουλτάν Μεχμέτ τοῦ Δ'. Μέγας δέ βεζύρης ἦτο τότε ὁ περιβόητος Καρᾶ Μουσταφᾶ πασᾶς καὶ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Λαρίσσης Ἰάκωβος ὁ Χῖος. Τό μαρτύριον δέ τοῦ ἁγίου ἔγραψεν Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης, ὦν τότε μέγας Λογοθέτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας*. Ἡ Κάρα τοῦ ἁγίου ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου μέχρι 1795, ἦτοι 109 ἔτη μετὰ τό μαρτύριον εὕρισκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ τῆς πόλεως «Τατάουλα» καλουμένῳ. Τῷ 1795 ὁ Σελευκείας Δοσίθεος, ὁ συμπατριώτης τοῦ Ἀγίου, ἀφήρесе τὴν ἁγίαν Κάραν καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔθηκεν ἄλλην εἰς τό κυτίδιον, τότε δέ εὑρεθεὶς ἐκεῖ συμπατριώτης τις, ὀνομαζόμενος Σταμούλης Κέκας καὶ παραλαβὼν τὴν Κάραν ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα του «Ἅγιον Λαυρέντιον», ἦν οἱ Ἀγιολαυρεντίται κατέθεσαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου καὶ μετὰ πέντε ἔτη, τῷ 1800 ὠκοδόμησαν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγίου περικαλλῆ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου.

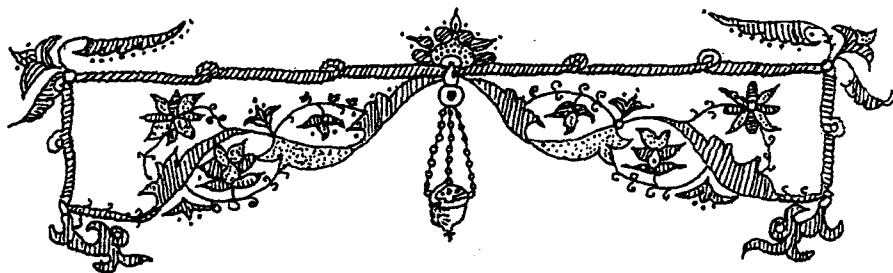
Μέχρι τοῦ 1836 ὁ Ἅγιος ἦτο ἀσήμαντος. Τῷ 1836 συνελθόντες οἱ ἀγωγιάται (κιραντισίδες) τοῦ χωρίου ἐνέκρινον, ἵνα κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου καθ' ἣν ἐορτάζουσι τὴν μνήμην αὐτοῦ καὶ διὰ συνεισφορῶν καὶ ἐράνων ἐτοιμάζωσιν Ἀγάπας, ἥτοι φαγητὰ διὰ τοὺς ξένους καὶ δι' ἑαυτούς, καὶ τρώγωσι παρὰ τῷ Ναῷ καὶ ὑπὸ τὸν Νάρθηκα. Ἐκτοτε δέ κατ' ἔτος αὐξάνει ἡ πανηγυρις ἐπαισθητῶς. Τό 1851 συναθροισθέντες οἱ ἱερεῖς ἀπεφάσισαν τὴν παροῦσαν ἐορτὴν καὶ ἐώρτασαν αὐτὴν μεγαλοπρεπῶς, ἥδη δέ ἐξακολουθεῖ. Ἡ μεγαλυτέρα ὅμως πανηγυρις γίνεται τῇ 16ῃ Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐκ τῶν περίξ χωρίων καὶ ἐκ τῶν ἀπωτέρων μερῶν συρρέουσιν ἐν αὐτῇ πανηγυρισταί, ἵνα προσενέγκωσιν ἕκαστος ὅ,τι ἐν καιρῷ ἀπαισῖφ ἢ ἐν χρόνῳ κακοδαίμονι ἔταξεν εἰς τὸν Ἅγιον, ἀπεκδεχόμενος ἀντίληψιν καὶ εὐόδωσιν εἰς τὰ ἔργα ἢ εἰς τὴν ὑγείαν αὐτοῦ. Περί τῆς πανηγύρεως ταύτης ἐχούσης καθαρῶς θρησκευτικὸν χαρακτῆρα ὀφείλομεν νά σημειώσωμεν ὅτι οἱ προσερχόμενοι καὶ προσφέροντες τὰς «ἱκετηρίους» προσφοράς αὐτῶν, ἐλαύνονται ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὁ δοξαζόμενος νεομάρτυς Ἀπόστολος ὁ Νέος ἠγωνίσαστο τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, καὶ τοιουτοτρόπως, ἕκαστος ἔχει ὑπ' ὄψιν ὅτι προσφέρει τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τὸν μάρτυρα, θύσαντα τὴν ψυχὴν

* Ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης ἔγινε Μέγας Λογοθέτης τῷ 1676. Ἀπέθανε γέρων εἰς Βουκουρέστιον τῷ 1693. (Θρησκ. Ἐγκυκλοπαίδεια τ. 7 στ. 379-380).

αὐτοῦ ὑπέρ τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος. Ἡ πατρίς αὐτοῦ ἐπιέζετο ὑπό τῶν διοικητῶν αὐτῆς καί οἱ προσελθόντες εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀντί-πρόσωποι τῆς κωμοπόλεώς του, ἵνα ἀπαλλάξωσι τήν πατρίδα του ἀπό τῆς πίεσεως ταύτης, ἤναγκάσθησαν νά προσφύγωσιν εἰς τήν συνδρομήν αὐτοῦ. Ὁ νεαρός Ἀπόστολος ἐν ὅλῃ τῇ ἀφανείᾳ του, ἦν ἡ καταγωγή του εἶχε, καταγόμενος ἐκ μή πλουσίων γονέων, ἀνέλαβε νά ὑπερασπίσῃ τήν καταπιεζομένην πατρίδα του καί μετὰ τῶν σταλέντων ἀντιπροσώπων τῆς πατρίδος του τολμήσας νά προβῇ μέχρι τοῦ νά παρασταθῇ δι' ἀναφορᾶς εἰς τήν Ὑ. Πύλιν, ἐδέχθη νά καταδιωχθῇ καί, κατὰ τήν συνήθειαν τῶν Τούρκων τότε, νά ἐκβιασθῇ εἰς ἐξώμοσιν. Δύο ἄρα αἰσθήματα, ἡ πατρίς καί ἡ πίστις, ἐξηνάγκασαν τόν περίδοξον τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου νεανίαν νά ἀναλάβῃ τόν ἀγῶνα καί νά εἴπῃ εἰς τόν Μέγαν Βεζύρην: ἡ πατρίς μου πιέζεται, καί νά μή ἀποδεχθῇ τήν πρότασίν του, καί ἕως θανάτου, νά μένῃ πιστός εἰς τήν θρησκείαν του. Τοιαύτη ἡ ἐορτή τοῦ πανηγυριζομένου ἐνταῦθα νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου. Ἡ συρροή τοῦ πλήθους ἐκ τῶν πέριξ καί ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἔτι μερῶν, σκοπόν ἔχει νά τιμήσῃ τήν μνήμην αὐτοῦ, θύσαντος τήν ψυχὴν του, τό μὲν ὑπέρ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν δικαίων τῆς πατρίδος του, τό δέ ὑπέρ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως. Ἀναγράφομεν ταῦτα, ἵνα ποιήσωμεν γνωστόν εἰς τινὰς ὅτι ὁ ἐορταζόμενος ἅγιος δέν ἐορτάζεται ἐκ θρησκευτικοῦ ζήλου μόνον, ἀλλ' ὅτι δικαίως κέκτηται τήν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐορταστῶν, διότι ἐλατήρια τοῦ θανάτου του δέν ὑπῆρξαν συμφέροντα κοινὰ ἢ ἐπουσιώδη, ἀλλ' ἡ πρὸς τήν θρησκείαν πίστις καί ἡ πρὸς τήν πατρίδα ἀγάπη. Ἡ τιμὴ καί ἡ προσφερομένη πάνδημος ἐκ τῶν κατοίκων τῶν πέριξ χωρίων ἀφοσίωσις εἰς τήν μνήμην αὐτοῦ θεωρητέα οὐχὶ ὡς προερχομένη ἐκ προλήψεων ἢ δεισιδαιμονιῶν, ἀλλ' ἐξ αἰσθήματος ἐκτιμήσεως πρὸς τόν νεαρόν ἀθλητὴν, ὅστις πατρίδα καί θρησκείαν συνέδεσεν εἰς τόν ἀγῶνα αὐτοῦ. Περιττόν νά ἀναφέρωμεν ὅτι βεβαίως οἱ πλεῖστοι τῶν ἐορταστῶν δέν φιλοσοφοῦσιν ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ μάρτυρος, οὔτε ἔρχονται ἐνταῦθα ὑπὸ πεποιθήσεων διαφόρων, ἀλλ' ὅμως εἶναι γεγονός ὅτι οὐδεὶς θεωρεῖ, ὅτι δέν ὀφείλει νά προσενέγκῃ σέβας εἰς ἅγιον, οὔτινος ἡ ἱστορία ἐστὶ πατρίς καί πίστις. Συρρέει ἐνταῦθα πλῆθος προσκυνητῶν καί γίνεται οὐκ ἥττον μεγάλη κοινωνικὴ συνάθροισις μετ' εὐλαβείας καί κατανύξεως, τηρουμένης καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς πανηγύρεως καί οὐδεὶς ἔρχεται χωρὶς νά εὐλαβηθῇ τήν ιδέαν ὅτι ὁ ἐορταζόμενος ἅγιος εἶναι καί μετὰ θάνατον εὐεργέτης καί ἐλεήμων.

«Οὕτως ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα αὕτη διέρχεται ἐν κατανύξει καὶ κατῳφείᾳ μεταξύ τῶν συναθροισθέντων πανηγυριστῶν καὶ ἐν φαιδρῷ ὀρίζοντι καὶ εὐθύμῳ ἀτμοσφαίρᾳ βασιλεύει γενικὴ σιγὴ καὶ ἀπάθεια, καίτοι ὑπερχίλιοι ἑορτασταὶ περιέρχονται τὴν κωμόπολιν ἡμῶν. Πάντων, λοιπόν, ἡ προσοχή εἶναι ἐστραμμένη τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν περιποίησην τῶν προσερχομένων ξένων, ὧν τοὺς πλείστους ξενίζει ὁ οἶκος τοῦ ἁγίου, διότι ὁ ναὸς εἶναι ἐκτισμένος ἐπὶ τῆς πατρικῆς αὐτοῦ οἰκίας. Μίσση καὶ πάθη καὶ πᾶν ὅμοιον αἶσθημα δέν ἰσχύει, οὐδὲ ἀκούεται λέξις ἄλλη ἢ ἄλλη φωνή, εἰμὴ αἱ δεήσεις τῶν ἱερέων καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῶν κατοίκων πρὸς τοὺς ξενιζομένους προσκυνητάς. Εὐθυμίαι καὶ ῥσματα καὶ ὄργανα μουσικὰ εἰσιν ἀνέκαθεν ἀπηγορευμένα αὐτὴν τὴν ἡμέραν. Ἀμφιβάλλομεν ἂν ἄλλη θρησκευτικὴ πανήγυρις ἀλλαχοῦ τελεῖται παρομοίως. Οἱ κάτοικοι πιστεύουν ὅτι αἱ προσφερόμεναι τῷ ἁγίῳ εὐχαὶ εἰσιν ἐξιλαστήριοι καὶ ἱαματικά καὶ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ ἡ πανήγυρις δέν παρουσιάζει ὄψιν συναθροίσεως φανατικοῦ ὄχλου, ἀλλὰ κοινὴν ὁμήγυριν λαοῦ κατεχομένου ὑπὸ ἀληθοῦς αἰσθήματος εὐγενοῦς, πρὸς τὸν ἅγιον, ὅστις προσπνέχθη νά πατάξῃ τὰς ἐν τῇ πατρίδι του γενομένας ἀδικίας κατὰ πρόσωπον, αὐτὸς ὁ πτωχὸς καὶ ἄσημος νεανίας. Ἀντιπαθεῖς πρὸς τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχάς, ὑπέμεινε μετὰ πρωτοφανοῦς θάρρους τὰ βάσανα καὶ τὰς θλίψεις, ἅς ἀντέταξαν εἰς τὴν καρτερίαν αὐτοῦ οἱ ἀσεβεῖς τῆς πατρίδος του δυνάσται. Ἰδοὺ τό ὅλον ἱστορικὸν τῆς πανηγύρεως ταύτης, ἣν ἐπεχειρήσαμεν ἐν ὀλίγοις νά σκιαγραφήσωμεν σήμερον καὶ ὅπερ ἐνόμισα προτιμότερον ἀντὶ παντός ἄλλου θέματος νά μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅπως μὴ τινες αὐτῶν πλανῶνται εἰς ἄλλας σκέψεις καὶ ἐκτιμήσεις ἀποδίδοντες εἰς ἄλλους λόγους τὴν ἐκδηλουμένην εὐλάβειαν τῶν προσερχομένων ἐν τῇ κωμοπόλει ἀθρόων προσκυνητῶν κατὰ τὴν 16ην Αὐγούστου, ὅτε τελεῖται ἡ μεγαλυτέρα πανήγυρις τοῦ νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου».

(Ἐξ ἀντιγραφῆς ἀκολουθίας «Ἀγίου Λαυρεντίου)

ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ ΙΣΤ΄
ΜΗΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ τοῦ Νέου

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Ἰσταῶμεν Στίχ. Δ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρά.
Προσῶμοια.

Ἦχος Β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Οτε τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἔσχες τό ἀλλόμενον ὕδωρ, ἐν τῇ καρδίᾳ Σου, τότε τῆς χρηστότητος, αὐτοῖς νάμασι, δαψιλῶς παρεμύθησας, τῶν συμφυλειῶν Σου, τὸ ἐκ τῆς δουλώσεως, λίαν ἐπίπονον· ἔνθεν ἀπεδύσω νομίμως, πρὸς μαρτυρικὰς ἀριστείας, καὶ Χριστὸν ἐδόξασας Ἀπόστολε.

Οτε ἐναντίον ἀσεβῶν, ἤνοιξας τὸ στόμα Σου Μάρτυς, λόγῳ τῆς χάριτος, τότε ὡμολόγησας, εὐσήμεῖς χεῖλεσι, τοῦ Σωτῆρος τὸ ὄνομα, εὐτόνως κραυγάζων: Δοῦλος Χριστοῦ πέφυκα, τοῦ πάντων Ἄνακτος. Ὡ τῆς μακαρίας φωνῆς Σου! δι' ἧς ἐνεὸς ὁ Βελίαρ, ὤφθη καὶ ἐμβρόντητος Ἀπόστολε.

Οτε ὡς νεόθρεπτος ἀμνός, ἄνθει ἡλικίας ἐμπρέπων, ξίφει ἐκτέμνησαι, τότε πρὸς οὐράνιον, μάνδραν ἀνέδραμες, καὶ ἐνδόξως ἐσκήνωσας, Ἀπόστολε μάκαρ, τῇ τοῦ Ἀρχιποίμενος λαμπρᾷ τερπνότητι· ὅθεν σὺν Μαρτύρων χορεΐαις, τὰς Θεαρχικὰς ἀγλαΐας, πρόσωπον ὁρᾷς ἀεὶ πρὸς πρόσωπον.

Οτε ὡς πηγὴν ἁγιασμοῦ, ἤγαγον ἐν γῇ τῇ πατρίᾳ, τὴν θεῖαν Κάραν Σου, τότε τῶν ἰάσεων, τὰ πελαγίσματα, Θεοβρύτως ἐξέβλυσε, καὶ τοῖς ἀσθενοῦσι, χάριν τε καὶ ἔλεος, νέμει ἐκάστοτε· ὅθεν τοὺς πιστῶς ἀπομέ- νους, καὶ Σὲ βοηθὸν κεκτημένους, πάσης ἀπολύτρωσαι κακώσεως.

Δόξα. Ἦχος Δ΄.

Μαρτυρικὸν ἀνύσας δίαυλον, τῆς τῶν Μαρτύρων ἀναρρήσεως, ἐνδί- κως ἠξίωσαι· ὅτι ἀψευδὴς ὁ λέγων: «Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω, καὶ τοὺς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ᾠραν σπεύδοντας, ἰσοτιμία δόξης, τοῖς πρῶ- τοις συνδοξάζω». Ἀλλ’ ὦ Ἀθλητῶν ὁμόσκηνε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας νεο- παγὲς θεμέλιε, ἐδραῖωσον ἡμᾶς ἐν τῇ καλῇ ὁμολογίᾳ, Ἀπόστολε μακά- ριε, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν πάνσεπτόν Σου Κοίμῃσιν, Παναγία Παρθένε Ἀγνή, τῶν Ἀγγέ- λων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐπὶ τῆς γῆς μακα- ρίζομεν· ὅτι μήτηρ γέγονας, τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς Σὲ μετὰ Θεόν, τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀπόστιχα.

Ἦχος Β΄. Οἶκος τοῦ Ἑφραθά...

Στύλος ἀρτιπαγῆς, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, Ἀπόστολε ὥραθης, ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις, στερρῶς ἀγωνισάμενος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Κλέος Σε ἱερόν, Θετταλομαγνησία, Ἀπόστολε πλουτοῦσα, καυχᾶται σου τοῖς ἄθλοις, καὶ γάνυται τῇ δόξῃ Σου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Κώμη ἡ εὐαγῆς, τοῦ θείου Λαυρεντίου, βλαστόν Σε κεκτημένη Ἀπό- στολε γεραίρει, τοὺς εὐκλεεῖς ἀγῶνάς Σου.

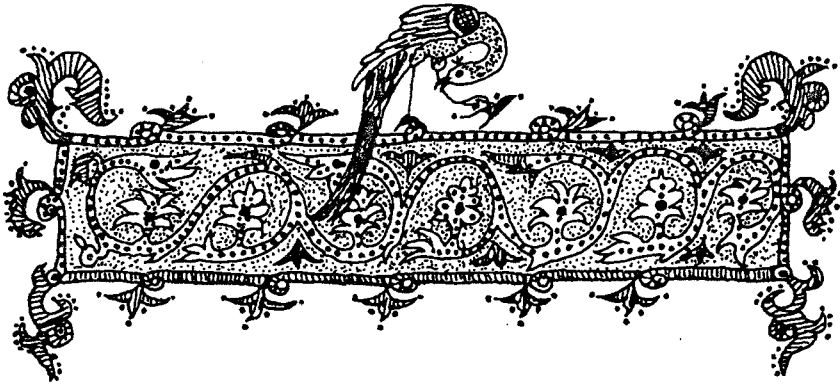
Δόξα. Τριαδικόν.

Τρία ἅμα καὶ ἓν, δοξάζει Σε Θεέ μου, Τριάς ὑπεραγία, Ἀπόστολος ὁ νέος, ἀθλητικάῃς ἐνστάσεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανω αἱ Στρατιαί, Ἀγγέλων Θεοτόκε, καὶ κάτω Ἀποστόλων, ὁ θίασος ἀνύμνουν τὴν θείαν Σου Μετάστασιν.

Καὶ τὰ λοιπά ὡς συνήθως·
τὸ δὲ Ἀπολυτίκιον βλέπε μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν προοιμιακόν, τὰ Ἀνοιξαντάρια ἢ τὸ «Μακάριος ἀνὴρ» εἰς δὲ τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» ἱστῶμεν Στίχους Η΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς Β΄ καὶ τοῦ Ἀγίου Στ΄.

Ἦχος Α΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!...

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλῖμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται. Εὐφραίνου Γεθσημανῇ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος. Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριὴλ κεκτημένοι ταξίαρχον. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ Σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ Σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν Σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι Θρόνοι, Ἀρχαὶ Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβὶμ, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ. Ἀγάλλονται γηγενεῖς, ἐπὶ τῇ θείᾳ Σου δόξῃ κοσμούμενοι. Προσπίπτουσι Βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις καὶ μέλπουσι. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ Σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ Σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ παγεὶς ἐν Σταυρῷ, Ἀθλητῶν νεόλεκτον, ὥς πάλαι καὶ νῦν τρανῶς, χορεῖαν ἤθροισεν ἰδοὺ γὰρ μαρτυρικῶς, τὴν τοῦ Σταυροῦ διετράνωσε δύναμιν, Ἀπόστολος ὁ κλεινός, τῆς εὐσεβείας ἐκφῆνας τὴν ἑλλημψιν. Ἀλαλάζωμεν οὖν πάντες, ὕμνον ἐπινίκιον, τῷ ἐν ἁθλοῖς Μαρτύρῳ, εἰς αἰῶνας θριαμβεύοντι.

Βαβαὶ τῆς Σῆς εὐψυχίας σοφέ! τίς οὐ μὴ θαυμάσῃ, Μάρτυς τὴν ἀνδρεί-
αν Σου, καὶ ἄθλων Σου τῶν στερρῶν, τὰ κατορθώματα; εὐτόλμως γὰρ
τὸν Χριστόν, ἐπὶ κριτῶν ἀδικίας ἐκήρυξας, καὶ ὥραν νεανικὴν, ὑπεριδὼν
δι' ἀγάπην τοῦ Κτίστου Σου, ὡς ἀμνὸς ἐσφαγιάσθης, καὶ τῆς πλάνης ἔτε-
μες, νοπιῶς τὰς ἐπάρσεις, Ἀθλητὰ Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Τὴν Σὴν παγγέραστον ἄθλησιν. Ἀσωμάτων τάξεις, ἄνωθεν ἐκρότη-
σαν, καὶ πάντων τῶν Ἀθλητῶν φάλαγξ ἡ ἔνθεος ὁμότροπος γὰρ
αὐτῶν, καὶ κοινωνὸς δι' ἀθλήσεως πέφνηας, δοξάσας ἀρτιφανῶς, τὸν ἐν
Ἀγίοις αἰεὶ δοξαζόμενον ὄθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία, Μάρτυς ἡ Ὁρθόδοξος,
τὴν Σὴν χάριν ὑμνοῦσα, ἀγλαΐζεται τῇ δόξῃ Σου.

Ἑτέρα Προσόμοια.

Ἦχος Δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν...

Αριστεὺς ἐννομώτατος, καὶ ὀπλίτης στερρότατος, καὶ Μαρτύρων σύμ-
φυτος, ἐχημάτισας, Νεομαρτύρων ὠραίῃσμα, Ἀπόστολε ἐνδοξε, καὶ
καθεῖλες τοῦ ἐχθροῦ, συμμαχία τῆς πίστεως, τὴν παράταξιν διὰ τοῦτο τῆς
ἄνω Βασιλείας, κληρονόμος ἀνεδείχθης, καὶ πρεσβευτὴς τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Θεσσαλίας ἀγλαΐσμα, Μαγνησίας ἐντρύφημα, καὶ τῆς κωμοπόλεως,
τῆς καλλιπαιδος, τοῦ Λαυρεντίου τοῦ μάκαρος, βλαστὸς εὐθαλέστα-
τος, καὶ υἱὸς θεοειδῆς, καθωράθης Ἀπόστολε, καὶ ἐπεύφρανας, τοῖς λα-
μπροῖς σου ἀγῶσιν Ἀθλοφόρε, τὴν τοῦ Λόγου Ἐκκλησίαν, μεγαλοφῶ-
νως τιμῶσάν Σε.

Ως πηγὴν ἀγιάσματος, καὶ ἐστίαν χρηστότητας, τὴν θεοχαρίτων,
Μάρτυς Κάραν Σου, ἀγαλλομένη ἐδέξατο, πατρίς Σου Ἀπόστολε,
καὶ ἐκ ταύτης δαψιλῶς, καρπουμένη τὰ κρείττονα, πόθῳ κράζει Σοι. Σὺ
μου σκέπη ὑπάρχεις Ἀθλοφόρε, προμνηθεὺς καὶ ἀντιλήπτωρ, καὶ ἀρωγὸς
εὐμενέστατος.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Β'.

Σήμερον ὡς ἀστήρ νεοφανής, τοῦ νέου Ἀθλητοῦ Ἀποστόλου, ἡ νέα πανήγυρις, τῷ κόσμῳ ἐπέφανεν. Δεῦτε οὖν, φιλομαρτύρων οἱ χοροί, λαμπράν ἑορτὴν συστησώμεθα, πνευματικῶς πανηγυρίζοντες, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες. Χαίροις ὁ τῆς εὐσεβείας χαρακτηρίσας τὸ κράτος, καὶ τῆς ἀσεβείας διελέγχας τὴν ἀσθένειαν. Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τῶν πάλοι Ἀθλητῶν ἀνακεφαλαιώσας τὰ σκάμματα. Χαίροις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, νεόδμητος ἑπαλξίς, καὶ τῆς πολυμόρφου κακίας, καθαιρέτης ἰσχυρότατος. Ἀλλ' ὡς Χριστῷ παριστάμενος, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἑορτάσωμεν· σήμερον γάρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ. Χαίρε ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα. Χαίροις ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορόν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα. Χαίροις ἡ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν. Σὲ γὰρ Χριστιανῶν τό γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἵσοδος. Τὸ «Φῶς ἰλαρόν».

Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιώθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ πᾶς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσετε, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σφύζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεῖδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἐμοὶ ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὃςυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὥς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριπῆσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὥς λαῖλαψ ἐκκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε, οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρατίσις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΗΝ.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος Α΄.

Δγάλλου ἐν Κυρίῳ, τῆς Μανγησίας ἡ περίοικος, ἡ δὲ τοῦ ἱεροῦ Λαυρεντίου κώμη, κατ' ἐξαίρετον σκίρτα. Ἴδου γὰρ ἐκ σοῦ ἐβλάσπησεν, ὡς φοίνιξ νεοθαλῆς καὶ γλυκύκαρπος, Ἀπόστολος ὁ νέος Ἀθλητῆς, καὶ μαρτυρικὴν παγκαρπίαν, τῇ Ἐκκλησίᾳ πλουσίως ἀπέδωκεν. Ὅθεν τῶν καρπῶν αὐτοῦ γευομένη, γραφικῶς βόησον, ταῖς κύκλῳ κωμοπόλεσιν: Ἐλθετε οἱ πλησίον καὶ φάγετε, καὶ νοπτῶς ἐμπλήσθητε, ἐκ τῶν ἀθανάτων ἀγαθῶν, ὧν ἡμῖν ἡτοίμασεν, ὁ εὐκλεὴς μου γόνος. Ἀλλ' ὁ τοῦτον δοξάσας Κύριε, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, παράσχου μοι εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος Β΄.

Δδελφικῇ συμπαρασχὼν κοινωνία, μαρτυρικῆς ἐτρύφησας εὐκλείας, Ἀθλοφόρε Ἀπόστολε, ὡς γὰρ ἴδιον τὸ τοῦ πλησίον ἡγούμενος, τὴν τῆς ἀγάπης εὗρες ἀντίδοσιν, τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος διὸ ἐβόας τοῖς ἀσεβέσιν: οὐδέν με χωρίσει τοῦ Χριστοῦ, οὐ πτοοῦμαι τὰ ἐπίπονα, οὐκ αἰροῦμαι τὰ ἐνήδονα· πάντα ἐρρέτω, Χριστὸς γάρ μοι πλοῦτος· ὅθεν καὶ ὁ θάνατος, τὴν ἐν αὐτῷ ζωὴν μοι πορίζεται.

Ἦχος Γ΄.

Τῆς ἡλικίας τὸ εὐανθές, τῆς ψυχῆς τὸ εὐσταθές, οὐδαμῶς ἐκαύνωσεν ἔνδοξε, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον διήγειρε, πρὸς εὐσεβείας τὰ σκάμματα· ὅθεν ζέων τῷ πνεύματι, πρὸς τὸ τῆς ἀθλήσεως ἥλω στάδιον. Μακάριος σὺ εἶ, ὅτι Χριστὸν ἠγαπηκώς, ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ζωὴν σου ἔθυσας. Καὶ νῦν ἐν ἀκηράτοις μοναῖς, τῆς ἀθανάτου δόξης κατατρυφῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἰκέτευε, Ἀπόστολε πανεύφημε.

Ἦχος Δ΄.

Ως νεανίας εὐπρεπής, στρατιώτης ἀκραιφνῆς τοῦ πάντων Βασιλέως ἀνεδείχθης· ὅθεν τὴν στερεὰν περιζωσάμενος πανοπλίαν, τῶν ἀντικειμένων τὰς φάλαγγας, ἀθλητικῶς ἐθριάμβευσας· καὶ νίκης τρόπαιον ἐγείρας μέγα, χαρὰν ἀμύθητον, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐμνηστεύσω βοᾶν· Ὡς θαυμαστός καὶ ὑπερύμνητος εἰ Κύριε, ὅτι καὶ ἐν ὑστέροις χρόνοις, Μάρτυρας ἀνέδειξας, πρὸς δόξαν καὶ αἶνον, τοῦ μεγαλοπρεποῦς Σου ὀνόματος.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α΄.

Λαβιτικὴν ἀναλαβόντες κιθάραν, ᾠσμα καινὸν ᾄσωμεν τῷ νέῳ Ἀθλητῇ Ἀποστόλῃ· νέαν γὰρ πανήγυριν, τῇ Ἐκκλησίᾳ προεξένησεν, ἀρτιφανῶς ἀγωνισάμενος· πᾶσαν γὰρ ἐπίνοιαν καθελὼν τῆς ἀπάτης, τοῖς μὲν Ὁρθοδόξοις τὸ κράτος δέδωκε, τοὺς δὲ ἀσεβοῦντας, αἰσχύνῃς ἐπλήρωσεν· ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορεῖαν σπησώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ᾠσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδούσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι. Συγγενοὺς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων, τὴν παναγίαν Σου Κοίμῃσιν.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ.

Ἦχος Πλ. Α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς...

Χαίροις ὁ Θεσσαλίας βλαστός, τῆς Μαγνησίας, τὸ περίβλεπτον καύχημα· τὸ κλῆμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ γεωργῆσαν λαμπρῶς, ἀφθαρσίας βότρυν τὸν παμπέπειρον· τὸ κρίνον τὸ εὖοσμον, τὸ ὥραϊον ὁσφράδιον,

τὸ διαπνέον, λεπτῇ αὔρα τοῦ Πνεύματος, τὴν ζωήρρυτον, εὐωδίαν τοῖς πέρασιν. Μάρτυς ἀκαταγώνιστος, ὀπλίτης ἀήττητος, τοῦ Παντοκράτορος Λόγου, τῶν Ἀθλητῶν ἰσοστάσις. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος...

Χαίροις ἰσοκλεὲς ἀριστεύς, καὶ μιμητής, καὶ κοινωνὸς καὶ ὁμότιμος, τῶν πάλαι διαπρεψάντων, περικλεῶν Ἀθλητῶν, τῶν Νεομαρτύρων ἀκροθίνιον· τῆς πλάνης καθαίρεσις, ἀληθείας ἀπόδειξις, Ὁρθοδοξίας, περιλάλητος θρίαμβος, ἀκαθαίρετος, εὐσεβείας θεμέλιος· λύχνος ὁ παμφαέστατος, ἡ αὔρα ἡ ἔνδροσος, ἡ φλεγομένης καρδίας, πνευματικῶς ἀναψύχουσα. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Χαίρει ἡ εὐκλεὲς Σου Πατρίς, ὡς θησαυρὸν πλουτοποιὸν Θεοπάροχον, Θεόθεν ἀπολαβοῦσα, τὴν Σὴν σεπτὴν Κεφαλὴν, ἱαμάτων ῥεῖθρα πελαγίζουσιν, καὶ πάθη καθαίρουσαν, ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος· ὡς γὰρ φιάλη, ἀρωμάτων μυρίπνοος, τὰς τοῦ Πνεύματος, δωρεὰς νέμει ἅπασιν. Ταύτην οὖν μετὰ πίστεως, ἐν κόλποις κατέχουσα, ἀγαλλομένη καρδίᾳ, ἀναβοᾷ Σοι Ἀπόστολε· Σύ φύλαξ μου πέλεις, καὶ θερμότητος προστάτης, καὶ καταφύγιον.

Δόξα. Ὡχος Δ΄.

Τὴν ἀληθὴ ἐνστερνισάμενος δόξαν, οὐκ ἐπηρεχύνθης τὸ μαρτύριον, τοῦ μέχρι Σταυροῦ ὑπὲρ ἡμῶν κενωθέντος· διὸ ἀνεβόας τοῖς τυράννοις· Οὐδέν με χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· οὐ βασάνων ἀπειλαί, οὐκ ἀγαθῶν δωρεαί, ἀλλ' οὔτε ζωὴ οὐδὲ θάνατος· πρὸς αὐτὸν γὰρ διαβαίνω, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὡχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Οτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ Σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης· Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν Θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν

Ἐποστόλων χορός, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὕμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον, καὶ τὸ ζωαρ-
χικὸν καὶ θεοδόχον Σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον Πανύμνῃτε. Ὑπερ-
θεν δὲ αἱ πανάγιοι καὶ πρεσβύτατοι τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα
ἐκπληττόμεναι, κεκυφυῖται ἀλλήλαις ἔλεγον: Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ
ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴν δοξολογίας τε
ἀνυμνήσωμεν, τό σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον
καὶ Κύριον. Διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην Σου ἐορτάζοντες, ἐκβοῶμέν Σοι
Πανύμνῃτε: Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις... Τὸ Τρισάγιον κ.λπ.

καὶ τὰ Ἀπολυτικά.

Ἦχος Γ'. Θεῖας πίστεως...

Θεῖον βλάστημα, τῆς Μαγνησίας, νέον καύχημα, τῆς Ἐκκλησίας, ἀνε-
δείχθης Νεομάρτυς Ἀπόστολε· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ ἀθλήσας στερρό-
τατα, τῆς εὐσεβείας τὴν δόξαν ἐιράνωσας. Ἀλλὰ πρέσβευε Κυρίῳ τῷ Σὲ
δοξάσαντι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον.

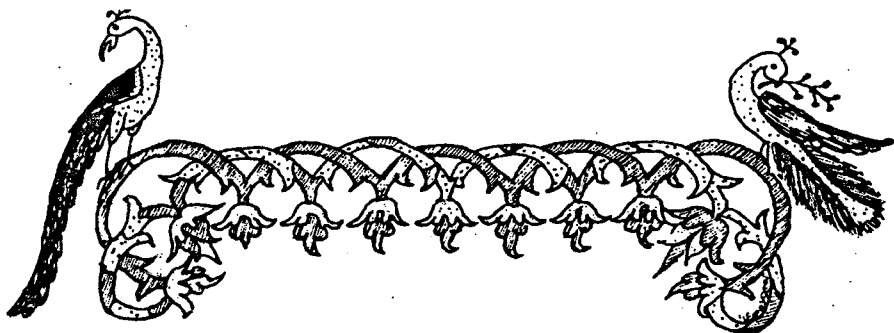
Ἦχος Α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι Ἀγγελος...

Τὸν ὑπέρτιμον γόνον τῆς λαμπρᾶς κωμοπόλεως, τοῦ πανευκλεοῦς
Λαυρεντίου, καὶ Μαρτύρων τὸν σύναθλον, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις
ἀδελφοί, Ἀπόστολον τὸν νέον ἀθλητὴν· χαρισμάτων γὰρ παρέχει τὰς
δωρεὰς, τοῖς πίστει ἀνακράζουσι. Δόξα τῷ δεδοκῶτι Σοι ἰσχύν, δόξα τῷ
Σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ Σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμῇ τὸν κόσμον,
οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα
τῆς ζωῆς· καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ἦ τὸ Θεοτόκε Παρθένε, ἀγρυπνίας τελουμένης, ὅτε τίθεται
καὶ Ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Ἀθλοφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἀνωτέρω.

Μετά δὲ τὴν Α΄ Στιχολογίαν. Καθίσματα.

Ἦχος Α΄. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ...

Ως ῥόδον εὐανθοῦν, ὡς ἡδύπνευστον κρίνον, ὡς ῥάδαμνος τερπνός, καὶ νεόφυτον ἔρνος, ἐξήνθησας Ἀπόστολε, γεωργία τῶν ἁθλῶν Σου, καὶ διέπνευσας, ἐν τῷ καιρῷ τῆς δουλείας, ἀνακούφισιν, γλυκεράν θυμηδίαν, τοῖς Σὲ μακαρίζουσι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Νεότητος ἀκμήν, καὶ ἀκμάζουσαν ὥραν, καὶ πᾶσαν γεηράν, καταλέλοιπας δόξαν, καὶ χαίρων ἠκολούθησας, τοῦ Σωτῆρος τοῖς ἵκνεσιν ὅθεν σύμμορφος, καὶ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἐκρημάτισας, θεοπρεπῶς ἐναθλήσας, Ἀπόστολε ἔνδοξε.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Ο πάντιμος χορός, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά Σου τὸ ἄκραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλῆθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν Σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες ἦν πίστει ἐορτάζομεν.

Μετά τὴν Β΄ Στιχολογίαν. Καθίσματα.

Ἦχος Δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ...

Κατεπλάγησαν τὴν Σὴν, ἀκαταγώνιστον ἰσχύν, καὶ τὸ ἄτρεπτον, στερ-
ρέ, τῆς μακαρίας Σου ψυχῆς, οἱ τῆς κακίας ἐχόμενοι ἀνενδότως· Σύ
γὰρ ἀκλινῶς, ὡς ἄλλου πάσχοντος, βάσανα πικρά, καὶ πολυώδυνα, ὥσπερ
τρυφὰς ἐλογίζου· Ἀπόστολε, διὰ Χριστὸν τὸν Σωτῆρά Σου· διὸ ἀξίως
ἀντεδοξάσθης, ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Μεγαλύνας εὐπρεπῶς, ὁμολογία ἀληθεῖ, καὶ ἀγῶσιν ἱεροῖς, Χριστὸν
τὸν πάντων Ποιητὴν, πρὸς τὴν σφαγὴν ἠκολούθεις φαιδρῶ προ-
σώψ, ὡς ἄκακος ἀμνός, καὶ ἐνιαύσιος, καὶ θυμὰ λογικόν, καὶ ὀλοκάρ-
πωμα, ἀποτμηθεὶς τὸν αὐχένα προσήνεξαι, τῷ Σὲ λαμπρῶς θαυμαστώσα-
ντι. ὦ! οἴου κλέους, κατηξιώθης, Ἀπόστολε ἀθλοφόρε.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Καθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν
Σὴν, ἄκραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία,
ἔχοντες βουλήν, τοῦ τεχθέντος ἐκ Σοῦ, στίφος Μαθητῶν, συναθροίσα-
σαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τό τίμιον, εἰς τὸν Παράδεισον σῶμά Σου, Χρι-
στὸν ὑμνοῦσαι, τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα.

Ἦχος Πλ. Δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον...

Νεανίας ὑπάρχων θεοφιλῆς, στεφανίτης ἐδείχθης θεοειδής, γενναίως
τοῦ δράκοντος, θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, ὡς ὑπελθὼν νομίμως,
Μαρτύρων τὰ σκάμματα, καὶ τοῦ Χριστοῦ δοξάσας, τὸ Πάθος τὸ ἄκρα-
ντον· ὅθεν τὰ βραβεῖα, εἰληφῶς τῶν ἀγώνων, ἰάματα ἄφθονα, ἀναβλύζεις
τοῖς χρήζουσιν, Ἀθλοφόρε Ἀπόστολε, πρεσβεύων ἐκτενῶς τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνή-
μην Σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Αφθαρσίας τεκοῦσα τὸν κορνηγόν, ὡς Παρθένος πανάφθορος καὶ
Ἀγνή, πρὸς λῆξιν ἀθάνατον, πρὸς Βασιλεία πάμφωτα, ἐνδόξως με-
τετέθης, ὡς πάντων Βασίλισσα, ἡμᾶς πρὸς βασιλείαν, ἰθύνουσα ἀλη-

κτον· ὅθεν τὴν ἁγίαν, καὶ φαιδρὰν καὶ φωσφόρον, ὑμνοῦντές Σου Κοίμῃσιν, ἐκ μυκίων βοῶμέν Σοι: Θεοτόκε Πανάχραντε, μὴ παύσῃ προνοοῦσα ἡμῶν, ἀκοιμήτοις ὄντως προστασίαις Σου· ὅτι Σοί τὰς ἐλπίδας, Παρθένε ἐθέμεθα.

Τὸ Α΄ ἀντίφωνον τοῦ Δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς...

Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ὁ Ν΄. Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου...

Ἰδιόμελον Ἦχος Πλ. Β΄.

Σήμερον ὁ νεομάρτυς Ἀπόστολος, τὸν τοῦ Μαρτυρίου τελέσας δρόμον, πρὸς οὐρανὸν τὴν πορείαν ἐποιήσατο. Ἄγγελοι εἰς τόπον δόξης θαυμαστῆς, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ καθοδηγοῦσι πνεῦμα· θάλασσα δέ, τὸ ἀθλητικὸν αὐτοῦ σῶμα δεξαμένη, ἀφανῶς ἐκολπώσατο. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις Παντοδύναμε Σωτήρ, παράσχου ἡμῖν πᾶσι τὰ ἔλεν Σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου...

Καὶ οἱ Κανόνες.

Ὁ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς σί΄.

Καὶ τοῦ Ἀγίου οἱ δύο εἰς η΄.

Ὡδὴ Α΄. Ἦχος Δ΄. Ὁ Εἰρμός.

Ανοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὴν Κοίμῃσιν. (Δίς)

Παρθένοι νεάνιδες, σὺν Μαριὰμ τῇ Προφῆτιδι, ᾤδῃν τὴν ἐξόδιον, νῦν ἀλαλάξατε· ἡ Παρθένος γάρ, καὶ μόνη Θεοτόκος, πρὸς λῆξιν οὐράνιον, διαβιβάζεται. (Δίς)

Αξίως ὡς ἔμψυχον, Σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξαντο, οὐράνια Πάναγνε, θεῖα σκηνώματα· καὶ παρέστηκας, φαιδρῶς ὠραῖσμένη, ὡς νύμφη πανάμωμος, τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ. (Δὺς)

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀγίου. Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.
Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Γέρας Θειταλῶν Ἀπόστολε ὠράθης». Γερασίου.

Γεραίρων τοὺς ἄθλους Σου καὶ τὴν παγγέραστον μνήμην Σου, τὴν ἄφθονον χάριν Σου, ἐπικαλοῦμαι θερμῶς, ἥν παράσχου μοι, Ἀπόστολε πλουσίως, ὡς ἂν Σοι ἐπάξιον, ᾧσω ἐφύμνιον.

Εὐθύτητι βίου Σου, καὶ τῇ τῶν τρόπων χρηστότητι, ἐνθέως κοσμούμενος, ἀπὸ νεότητος. Ἀνεπίληπτος, ὠράθης νεανίας, καὶ Μάρτυς περὶ-δοξος, ὧφθης τοῦ Κτίσαντος.

Ρημάτων ὡς ἤκουσας, βαρυαλγῶν ὁμοφύλων Σου, τὰ σπλάγχνα συνήλγησας, ἀδελφικῇ συνοχῇ ὧν τὴν λύτρωσιν, ἐπιζητῶν ἐμφρόνως, Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, εὗρες γηθόμενος.

Αγάπη ἐνούμενος, Χριστῷ τῷ πάντων Δεσπόζοντι, ὡσαύτως ἠγάπησας, καὶ τὸν ἐγγὺς ὡς σαυτόν· ὅθεν εἴληφας, μισθὸν τῆς Σῆς ἀγάπης, ἀθλήσεως στέφανον, θεοχαρίτων.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ φωτοστόλιστος, περιφανὲς ἱλαστήριον, καὶ ἔμπνουν ἁγίασμα θεοειδέστατον, ἐκρημάτισας, Μαρία Θεοτόκε, Χριστὸν σωματώσασα, τὸν ὑπερούσιον.

Κανὼν δεύτερος οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
«Χριστῷ ποθητὸς Ἀθλητὰ ὧφθης». Γερασίου.
Ἦχος Πλ. Δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε...

Χαρὰς ἀλήκτου καὶ τρυφῆς ἀμείνωνος, καὶ ἀνεσπέρου φωτός, ὡς τροπαιοφόρος, ἀθλητῆς Ἀπόστολε, ἐπόπτης καὶ συνέστιος, γεγονὼς χαρμοσύνης, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην Σου, πλήρωσον ἐνθέου φαιδρότητας.

Ράδαμνος ἔφυς εὐθαλῆς καὶ εὐκαρπος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, καὶ τοῦ μαρτυρίου, δαψιλῶς ἐξήνθησας, ὡς ξύλον ζωοδώρητον, τοὺς καρποὺς Ἀθλοφόρε, διαπαντὸς διατρέφοντας, τὰ τῶν εὐσεβούντων συστήματα.

Ικανωθείς ἀνενδοιάστως Ἄγιε, ἔρωτι ζωοποιῶ, ὡς στερρὸς ὀπλίτης, καὶ ἀκαταπτότης, τὸ στάδιον εἰσέδραμες, εὐσταλῶς καὶ ἀνδρείως, καὶ τὸν ἐχθρὸν ἐθριάμβευσας, ἄδων τῷ Χριστῷ ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς οὐσίᾳ ὁ ἀπεριόριστος, ὁ ἐν οὐσίᾳ Πατρός, συμφυῆς ὑπάρχων, ὡς Υἱὸς ὁμόδοξος, διαπλασθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐξ ἀγνῶν Σου αἱμάτων, διπλοῦς τῷ κόσμῳ γενένηται, σφάζων τοὺς ὑμνοῦντάς Σε Πάναγνε.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεὲς Παρθένε μνήμη Σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρκούσης Μαρίας μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ Σῷ ἄδοντας μονογενεῖ ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θιάσον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου, σταφάνων δόξης ἀξίωσον. (Δίς)

Θνητῆς ἐξ ὁσφύος προαχθεῖσα, τῇ φύσει κατάλληλον Ἀγνή, τὴν ἐξοδὸν διήνυσας· τεκοῦσα δὲ τὴν ὄντων ζωὴν, πρὸς τὴν ζωὴν μεθέστηκας, τὴν θείαν καὶ ἐνυπόστατον. (Δίς)

Λῆμος θεολόγων ἐκ περάτων, ἐξ ὕψους Ἀγγέλων δὲ πληθὺς, πρὸς τὴν Σιών ἠπείγοντο, παντοδυνάμῳ νεύματι, ἀξιοχρῆως Δέσποινα, τῇ Σῇ ταφῇ λειτουργήσοντες. (Δίς)

Τοῦ Ἀγίου· Ὁ αὐτός.

Θεὸν ὀλοτρόπως ἀγαπήσας, τὸν σάρκα λαβόντα τὴν θνητὴν, ἔξω σαρκὸς καὶ αἵματος, μεγαλοφρόνως γέγονας, Ἀπόστολε μακάριε, καὶ θεοφρόνως ἠγώνισαι.

Εφάμιλλος ὤφθης δι' ἀγώνων, Ἀπόστολε τῶν μαρτυρικῶν, τοῖς πάλαι ἀριστεύσασιν· αὐτῶν γὰρ τὴν εὐστάθειαν, ζηλώσας ἠνδραγάθησας, καὶ τὸν Χριστὸν ἐμεγάλυνας.

Τὸ στόμα Σου ἤνοιξας ἐνθέως, καὶ χάριν ἐλκύσας Θεϊκὴν, ἐμφρόνως ὡμολόγησας, ἐπὶ ἀπίστων ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Παντοκράτορα, καὶ τὴν ἀπάτην ἐφαύλισας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἄσπεκτον φύσιν καὶ οὐσίαν, ἀφλέκτως χωρήσασα Ἀγνή, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, Θεανδρικῶς ἐγέννησας, ἡμᾶς θεοποιήσαντα, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρητον.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς...

Τὸ τῆς νεότητος τερπνόν, καὶ τῶν γυναικῶν τὴν σχέσιν, ἀπορρίψας ὡς εὐμάραντα Μάρτυς, καὶ τὴν ἄνωθεν ῥοπήν, λαμπρῶς περιζωσάμενος, γενναίως ἀπεδύσω, πρὸς μαρτυρίου τὰ σκάμματα.

Ὡς στρατιώτης ἀρραγής, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τῶν ἐχθρῶν τὰς δυσμενεῖς παρατάξεις, δι' ἀγώνων εὐαγῶν, Ἀπόστολε κατέβαλες, καὶ νίκης τὰ βραβεῖα, Θεόθεν Μάρτυς ἀπέλαβες.

Πεποικιλμένη ἀγλαῶς, τῇ καρτερᾷ Σου ἀθλήσει, τοῦ Χριστοῦ ἡ εὐκλεὴς Ἐκκλησία, χαρμοσύνως ἀνυμνεῖ Ἀπόστολε πανεύφημε, τὸν Σε λαμπρὸν ὀπλίτην, ἀρτιφανῶς ἀναδείξαντα.

Θεοτοκίον

Ὀλη λαμπρὰ καὶ παγκαλὴς, παρθενικαῖς ἀγλαΐαις, καὶ ἀχράντοις ἀληθῶς φωταυγείαις, πεφυκυῖα τῷ Θεῷ, ἀπειρογάμως τέτοκας, τὸν ἐκ φθορᾶς Παρθένε, τοὺς γηγενεῖς ἀνυψώσαντα.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ.

Η δημιουργική καὶ συνεκτική τῶν ἀπάντων, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινῇ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαύομενος.

Κάθισμα.

Ἦχος Δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε...

Αθλήσει κατέβαλες, τὸν παλαιὸν περνιστὴν, νεάζοντι σώματι, καὶ στερροτάτῃ ψυχῇ, Ἀπόστολε ἐνδοξε· ὅθεν ἀθανασίας δεδεγμένος τό στέφος, χάριτας ἱαμάτων, καὶ ποικίλων θαυμάτων, πηγάζεις Ἀθλοφόρε, τοῖς πόθῳ αἰτοῦσί Σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Αθρόον συνέδραμον ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, νεφέλαις φερόμενοι, οἱ θιασῶται Χριστοῦ, κηδεῦσαί Σε Πάναγνε· ὅθεν καὶ ὑπουργοῦντες, τῇ σεπτῇ Σου Κοιμήσει, Χαῖρέ Σοι ἐπεφώνουν, ἡ λαμπρῶς μεταστᾶσα, πρὸς δόξαν πανυπέρλαμπρον, ὥσπερ Βασίλισσα.

Ὡδὴ Δ΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀνεξικνίαστον θεῖαν βουλὴν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, Σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε: Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε. (Δίς)

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν οὐρανόν, τοῦ παμβασιλέως τὸν ἔμψυχον, τοὺς κενεῶνας, ὑπερχόμενον τῆς γῆς. Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου! Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε. (Δίς)

Εν τῇ Μεταστάσει Σου Μῆτερ Θεοῦ, τὸ εὐρυχωρότατον σῶμά Σου, καὶ θεοδόχον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον.

Εἰ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπός, δι' ὃν οὐρανὸς ἐχρημάτισε, ταφὴν ὑπέστη, ἐκουσίως ὡς θνητός, πῶς τὴν ταφὴν ἀρνήσεται, ἡ ἀπειρογάμως κυήσασα;

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ...

Ανενδότῳ παρρησίᾳ, καὶ γενναίῳ φρονήματι, οἷά περ ἀδάμας, ἔφερεις μαστίγων τὴν ἔφοδον, καὶ τῶν ἐχθρῶν κατεμάστιζες τὴν ἄνοιαν, κράζων ἔνδοξε: Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει Σου.

Δυσμένων τερπνοτήτων, καὶ φθαρτῶν ἀπολαύσεων, δι' ὧν τῆς ψυχῆς Σου, λύειν ἐπειρῶντο τὸ εὐτονον, οἱ τῆς ἀπάτης συνήγοροι κατέπτυσας, πρὸς τὰ μόνιμα, ἀνατεινόμενος ἔνδοξε.

Ὡσπερ θάλαμον ὥραϊον, καὶ λειμῶνα πανεύοισμον, ἐν ἀγαλλιάσει, τὴν εἰρκτὴν ἡγήσω Ἀπόστολε, ἔνθα ὁσμῆς ἀντελάβου ἐπισκέψεως, ᾧ καὶ ἔψαλλες. Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει Σου.

Νεανίας θεοφόρος, ἀθλητὴς περιδέξις, θεῖος στεφανίτης, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, ἐσχάτοις χρόνοις ἐκλάμπας ἐκρημάτισας, καὶ ἐπλήρωσας πάσης χαρᾶς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρως συλλαβοῦσα, τὸν τὰ πάντα πρὸς ὑπαρξιν, ἐκ μὴ ὄντων λόγῳ, καὶ παραγαγόντα καὶ φέροντα, μήτηρ ἐγνώσθης Παρθένε ἀειπάρθενος. Ὡ κραυγάζομεν: Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει Σου.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Θωρακισθεῖς, τῇ παντευχίᾳ τῆς πίστεως, πρὸς ἀγῶνας, ἀληθεῖς ἐχώρησας, ἀκαταπλήκτως Μάρτυς νοῖ, καὶ τὰς ἐξουσίας, τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορος, ἐνίκησας μετ' ἡξου, καὶ Μαρτύρων τῆς δόξης, ἡξιώθης ἐνδίκως Ἀπόστολε.

Ηρθης λαμπρῶς, πρὸς μαρτυρίου ἀκρόρειαν, καὶ ἐπλήσθης, θείων ἐπιλάμπσεων, καὶ δωρημάτων θεουργικῶν ὅθεν ἀναβλύζεις, ὥσπερ χειμάρρους χρηστότητας, ἰάσεων τὰ ῥεῖθρα, πελαγίζοντα πᾶσι, τοῖς τὴν Σὴν αἰτουμένοις ἀντίληπιν.

Τί μοι τρυφάς, καὶ ἀγαθῶν ἐπαγγέλματα, καὶ γηϊνῶν χορηγίαν ῥέουσιν, καθυπισχνεῖσθε διακενῆς; Χριστὸς γάρ μοι πλοῦτος, καὶ μεγάλωδος ὕπαρξις, εὐτόνως ἐνεβόας, τοῖς τυράννοις κραυγάζων: Τῇ δυνάμει Σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ορος δασύ, πεπυκασμένον καὶ σύσκιον, ταῖς ποικίλαις, δωρεαῖς τοῦ Πνεύματος, τὸν γλυκασμὸν τὸν ζωαρχικόν, καὶ ἀθανασίας, τὸν δροσισμόν τὸν αἰώνιον, προρρέουσα τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθης Παρθένε· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν τὴν δόξαν Σου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Ρήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου Σου Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσασθαι, καὶ φωνεῖ Σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει: Τῇ δυνάμει Σου δόξα Φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ Ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ Σου· Σύ γὰρ ἀπειρὸγαμε Παρθένε, γῆθεν μετέστης, πρὸς αἰωνίους μονάς, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί Σε, σωτηρίαν βραβεύουσα. (Δις)

Κροτεῖωσαν σάλπιγγες, τῶν θεολόγων σήμερον· γλῶσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων, νῦν εὐφημεῖω, περιρχεῖω ἄηρ, ἀπείρῳ λαμπόμενος φωτί, Ἄγγελοι ὑμνεῖωσαν, τῆς Παρθένου τὴν Κοίμῃσιν. (Δις)

Τὸ σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις Σου, ὅλος ἐξιστάμενος Παρθένε, ἐκδημος ὅλως, ἱερωμένος Θεῷ, τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ ὢν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε Πανύμνητε. (Δις)

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Πληγαῖς αἰκιζόμενος, καὶ μᾶστιξι βαλλόμενος, καὶ ποικιλοτρόπως Μάρτυς πάσων, ἡδέως φέρεις τῶν ἀλγυνῶν τὰς ποινάς, ὥσπερ ἀφορμὰς τῆς ὑπὲρ νοῦν, δόξης καὶ λαμπρότητος, ἧς πλουσίως ἐτρύφηςας.

Ο νοῦς Σου περούμενος, πρὸς κάλλος τὸ ἀμήχανον, τοῦ ἀγωνοθέτου Σου Σωτῆρος, σαρκὸς σφριγώσης, τὸ θαλερὸν καὶ φαιδρὸν, ἀπεῖπεν ὡς λίαν σφαλερόν· ὡς ἀσώματος, τούς ἀγῶνας διήνυσας.

Στερρότητι στάσεως, καὶ εὐτολμία λόγων Σου, καὶ τῶν ἀπειλῶν ὑπεροψία, τὰς τῶν τυράννων φρένας ἐξέπληξας, καὶ τὰς τούτων ὄψεις ἀληθῶς, αἰσχύνης ἐπλήρωσας, καὶ εἰς τέλος ἡμαύρωσας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἄκρατον μήτραν Σου, ἀνάκτορον εὐρύχωρον, ὁ Παμβασιλεὺς καὶ Θεὸς Λόγος, Παρθενομῆτορ ἀπεργασάμενος, ἐξ αὐτῆς προῆλθε τοῖς ἐν γῇ, ὡς εἰρήνης πρύτανις, καὶ τὰ πάντα εἰρήνευσεν.

Ἔτερος. Ἵνα τί με ἀπώσω;

Στηριγμὸς κλονουμένων, καὶ συντετριμμένων ἀνόρθωσις πέφνης, εὐσεβῶς ἀθλήσας, καὶ τὴν πλάνην ὀλέσας τὴν βάρβαρον, Μάρτυς Ἀθλοφόρε, Νεομαρτύρων ὡραιότης, Ὁρθοδόξου λατρείας βεβαίωσις.

Αλαλάζωμεν πάντες, καὶ Δαβιτικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν Χριστὸν αἰνοῦντες, τὸν αἰεὶ θαυμαστά ἐργαζόμενον· ὅτι πανοπλίτην, τῆς ἀληθείας τροπαιοῦχον, τὸν Ἀπόστολον ἄρτι ἀνέδειξε.

Θαρσαλέως ἀντέστης, τοῖς Σέ πρὸς ἀσέβειαν ἐξαναγκάζουσι, καὶ αὐτοῖς ἐβόας· Τοῦ Χριστοῦ ἀληθοῦς δοῦλος πέφυκα· σύνετε οὖν πλάνοι, καὶ προσκυνήσατε ἀξίως, ᾧ λατρεύει πιστῶς πνοὴ ἅπαντα.

Θεοτοκίον.

Αμπροτάτη λυχνία, καὶ θεοειδὴς καθέδρα ὑπέρλαμπρος, ὥφθης Θεοτόκε, ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα ὡς νήπιον, τὸν ἐν τοῖς Πατρώοις, κόλποις αἰεὶ ἐνιδρυμένον. Τὶς οὖν Κόρη ἐξείπη τὴν δόξαν Σου;

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν Σου Χριστέ διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναἰδιον καὶ ἐνυπόστατον λάμψας ἀπαύγασμα,

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος.

ᾠδὴ Στ΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες. (Δὺς)

Εκ Σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε, τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας μὴ λύσασα· πῶς οὖν τὸ ἄχραντον, ζωαρχικόν τέ Σου σκίνωμα, τῆς τοῦ θανάτου πείρας, γέγονε μέτοχον; (Δὺς)

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς αἰδίου τετύχηκας· διὰ θανάτου γάρ, πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἢ τὴν ζωὴν τεκοῦσα, τὴν ἐνυπόστατον. (Δὺς)

Τοῦ Ἀγίου. Ὁ αὐτός.

Οτῶν Μαρτύρων ἰσότημος, καὶ σκέπη καὶ προστάτης σωτήριος, τῆς κωμοπόλεως, τοῦ Λαυρεντίου τοῦ μάκαρος, Ἀπόστολος τιμάσθω, ὁ μεγαλῶνυμος.

Λαμπρὸς τῇ ὄψει ὁρώμενος, ὥς πλήρης οὐρανίου φαιδρότητας, Μάρτυς λαμπρότατος, τῆς εὐσεβείας γεγέννησαι, στερρῶς καταπαλαίσας, τὸν παναλάστορα.

Εθαυμαστώθης Ἀπόστολε, δυνάμεσι ποικίλαις τοῦ Πνεύματος· ὅθεν ἡ Κάρα Σου, ὥς ἱατρεῖον ἀδάπανον, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, λύει νοσήματα.

Θεοτοκίον

Ως πρυτανεῖον χρηστότητας, καὶ πλοῦτος ἀγαθότητος ἄπειρος, Θεοχαρίτωτε, ἡμᾶς συνήθως οἰκτείρησον, καὶ ῥῦσαι σοφισμάτων, τοῦ πολεμήτορος.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ...

Η κῶμη ἡ εὐαγής, τοῦ Λαυρεντίου τοῦ μάκαρος, βλαστόν Σε θεοειδῇ,
καὶ στέφος Χρυσόπλοκον, πλουτοῦσα Ἀπόστολε, ἱερῶς καυχᾶται,
τῇ πανσέπτῳ Μάρτυς Κάρῃ Σου.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὑπὲρ πᾶν Μάρτυς ὄνομα, ὥς ἀπδῶν λιγυρά,
καὶ γλῶσσα ἡδύφωνος, εὐστόκως ἐκήρυξας, μέσον τοῦ σταδίου, καὶ
τὴν πλάνην ἐστηλίτευσας.

Α γάλλεται εὐπρεπῶς, ἡ Μαγνησία περίοικος, ἀκοίμητόν Σε φρουρόν,
καὶ ἔφορον ἔτοιμον, κεκτημένη ἔνδοξε· ὅτι τῶν ἀπείρων, ἀγαθῶν Σου
ἀναπέπλησται.

Θεοτοκίον.

Ωραία Σου ἡ μορφή, λαμπροφανές Σου τὸ πρόσωπον, ἡ δὲ φωνὴ
ἀληθοῦς, εἰρήνης διάγγελμα, Παρθένε Πανάμωμε· τίς Σου ἀνυμνή-
σει, τῶν θαυμάτων τὰ παράδοξα;

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ.

Αλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς τριμέρου ταφῆς Σου,
τό προεικόνισμα, οὗ Ἰωῆς ὑποφύτης ἀναδέδεικται· σεσωσμένος
γάρ ὥς καὶ προὔπέπωτο, ἀσινῆς ἐβόα· Θύσω Σοι μετὰ φωνῆς, αἰνέσεως
Κύριε.

Κοντάκιον.

Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον...

Ανδρικῶ φρονήματι, ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, διαπρέπων ἔνδοξε, ὥς στρατιώ-
της τοῦ Λόγου, ἥσυχνας, τῶν ἐναντίων τὰς ἐπινοίας, ἤθλησας, μέχρι
θανάτου γενναιοφρόνως· διὰ τοῦτό Σε τιμῶμεν, Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ
Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος

Ως φοῖνικα νεοθαλῇ, λαμπρῶς καρποφοροῦντα, χειμῶνος ὥρα νοη-
τοῦ, καρποὺς τοὺς ψυχοτρόφους, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐξήνε-

γκέ Σε μάκαρ. Σὺ γὰρ πόθω θείῳ μεταρσιωθείς, ἀπεινάξω νουνεκῶς, τὴν κοινωνίαν τῶν φθαρτῶν, ἐφέσει τῶν ἀφθάρτων ὅθεν θεία ῥοπὴ σημειωθείς, ἀκαταπλήκτῳ Σου ψυχῇ παρέστις τοῖς τυράννοις, καὶ ὠμολόγησας Χριστὸν τὸν πάντων Βασιλέα. Τίς Σου αἰνέσει ὡς εἰκός, τῆς εὐανδρίας τὸ στερρὸν καὶ ἄτρεπτον ἐν ἄθλοις; ὅτι βασάνων τὰς ποινάς, ὡς σκύβαλα ἠγήσω, καὶ τὸ θανεῖν διὰ Χριστόν, ὥσπερ ζωὴν γλυκεῖαν. Διὰ τοῦτό Σε τιμῶμεν Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Συναξάριον

Τῇ ΙΣΤ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ νέου τοῦ ἐκ τῆς κωμοπόλεως τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου καταγομένου, ἐν δὲ τῇ Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1686.

Στίχ. Νέος κομιδῇ Ἀπόστολε ὑπάρχων,
Ἐκθρὸν ἀρχαῖον μαρτυρικῶς καθεῖλες.
Δεκάτῃ ἡδ' ἕκτῃ αὐχένα ἐσθλὸν Ἀπόστολος κάρθη.

Καὶ τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ Συναξαρίου τοῦ Μηναίου:
Καὶ τελευταῖον.
Ταῖς αὐτῶν καὶ πάντων Σου τῶν Ἀγίων πρεσβείαις
Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρά τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, καίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ. (Δίς)

Νεανίσκοι, καὶ παρθένοι τῆς Παρθένου τε, καὶ Θεομήτορος, τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες, καὶ βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελῳδήσατε. Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ. (Δίς)

Σαλπισάτωσαν, τῇ σάλπιγγι τοῦ Πνεύματος, ὄρη οὐράνια· ἀγαλλιᾶσθωσαν νῦν, βουνοὶ καὶ σκιρτάτωσαν, θεῖοι Ἀπόστολοι ἡ Βασιλίσσα, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται, σὺν αὐτῷ ἀεὶ κρατοῦσα.

Ηπανίερος, Μετάστασις τῆς θείας Σου, καὶ ἀκηράτου Μητρός, τὰ ὑπερ-
κόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἤθροισε Τάγματα, συνευφραίνεσθαι
τοῖς ἐπὶ γῆς Σοι μέλλουσιν. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ρῆμα ἔνθεον, τοῦ Πνεύματος τῇ χάριτι, ὡς ἐπηγγείλατο, ὁ ἀψευδὴς Ἰη-
σοῦς, πλουτήσας Ἀπόστολε, Τοῦτον ἐκήρυξας, κατενώπιον, τυράν-
νων καὶ ἐκραύγazes: Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αμνὸς ἄκακος, οὐδόλως προϊέμενος, φωνὴν ἐκ στόματος, ὥφθης Χρι-
στοῦ Ἀθλητά, πρὸς τέλος μακάριον, καθοδηγούμενος, τῷ δὲ Κτίστη
Σου, ἐβόας ἀγαλλόμενος· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θηριότητι, κακούργῳ καὶ ὀμότητι, ἐχθρὸς ὁ βέβηλος, δίκην σφαγίου
στερρέ, τεμὼν τὸν αὐχένα Σου, ἀτρύτοις, πλήγμασι, αἷσχος ὥφλησε·
Σὺ γὰρ ὡς ἄλλου πάσχοντος, τῇ σφαγῇ ἐνεκατέρεις.

Ητοῦ αἵματος, χύσις τοῦ ὑπερτίμου Σου, Μάρτυς Ἀπόστολε, πηγὴ
χαρᾶς μυστικῆς, καὶ δρόσος οὐράνιος, ἱαματόβρυτος, θεῖο Πνεύμα-
τι, ὡς ἀληθῶς γεγένηται, τοῦ Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Θεοτοκίον.

Σωματώσασα, δίχα φθορᾶς καὶ ρεύσεως, Θεοχαρίτωτε, τὸν ἐκ φθορᾶς
καὶ ὀργῆς, ἡμᾶς λυτρωσάμενον, πάσης φαυλότητος, καὶ στενώσεως,
φθοροποιοῦ συννεύσεως, λύτρωσαί με Θεοτόκε.

Ἄλλος. Παῖδες Ἑβραίων...

Φόβῳ Θεοῦ παιδαγωγήσας, τὰς αἰσθήσεις Σου Ἀπόστολε Θεόφρον,
πρὸς Μαρτύρων λαμπράν, περιωπὴν ἰθύνης, ἀναβοῶν μακάριε: Ὁ
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θέρμη τελείας Σου ἀγάπης, ἀναπτόμενος, ὡς ἄνθραξ, ζωηφόρος, τὰς
ψυχείσας ψυχάς, κρυμῶ τῷ τῆς ἀπάτης, θάλπεις θεομακάριστε, τῇ
σεπτῇ ὁμολογίᾳ.

Ηθλησας χρόνοις ἐν ὑστέροις, καὶ τῶν πρόπαλαι στερρῶς ἀγωνισθέντων, χαρακτήρ ἀκριβής, καὶ τύπος καθωράθης, ἀναβοῶν Ἀπόστολε: Ὁ Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Σάρκα, ἐκ σοῦ τὴν ἡμετέραν, ὁ ὑπέρθεος μορφώσας δίχα ῥύπου, ἀπαθείας κρουνόν, ἀνέδειξέ Σε κόσμῳ, πηγάζουσιν Πανάμωμε, ἀμβροσίας θεῖον νέκταρ.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Ιταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρως ἀντιπαττόμενος. τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε· τῷ θυμῷ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν Ὁσίων τριφθόγγῳ λύρᾳ ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ φλογός. Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

ᾠδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Τὴν μνήμην Σου Ἀκραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καὶ Ἐξουσαίαι σὺν Δυναμέσιν, Ἀγγελοὶ Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ· ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Οξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀκράντῳ νηδύϊ Σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερρον, πνεῦμά Σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς ὀφειλέτης Υἱός· διό Σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων, τῆς ἀειπαρθένου τε καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ οἰκήσασα, ἔδειξε Παράδεισον· ᾧ παρεστῶτες σήμερον, καίροντες ψάλλομεν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Γνόντες τῆς ψυχῆς Σου τὸ ἀνδρεῖον, καὶ πείραν τῆς Σῆς λαβόντες καρτερότῃτος, Ἄγαρ οἱ ἀπόγονοι, ξίφει ἀποτέμνουσι, τὸν ἱερόν αὐχένα Σου, Χριστῷ κραυγάζοντος· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ενθους καὶ καρᾶς ἀρρήτου πλήρης, πρὸς θάνατον ζωηφόρον Μάρτυς ἔσπευδες, ὡς διψῶσα ἔλαφος, πρὸς ὕδωρ ἀθάνατον, καὶ ἐπιβὰς τοῦ αἵματος, ὡς ἄλλου ἄρματος, ἀνῆλθες νικητῆς στεφηφόρος, πρὸς ἀκαταλύτους, παστάδας Ἀθλοφόρε.

Ρεῖθροις τῶν κυθέντων Σου αἱμάτων, πλουσίως τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Ὅρθόδοξον, νοτιῶς κατήρδευσας, καὶ τερπνῶς ἐδρόσισας, τῇ πίστει ἀναθάλλουσιν, καὶ πόθῳ κράζουσιν· Χριστὸν ὑπερυψοῦτε ἀπαύστως, τὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις, αὐτοῦ θαυματουργοῦντα.

Θεοτοκίον

Ακραντε Παρθένε Θεοτόκε, ἀφράστου ἐκφαντορίας ἀπακάλυψις, καὶ ταμεῖον ἔκπαυλον, πλούτου τῆς Θεότητος, ἀκτινὰ μοι ἐλλάμψεως, θείας διαύγασον, φωτίζουσιν ψυχῆς μου τὸ σκότος, ὡς ἂν τὴν ἡμέραν, τῆς μετανοίας φθάσω.

Ἄλλος. Ἐπαπλασίως κάμινον.

Γενναιοφρόνως ἥνυσας, μαρτυρίου τό στάδιον, καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος, Ἀθλητῶν ὁμόστεφος, καὶ σύμφυτος πέφηνας, καὶ κοινωνός καὶ σύστοιχος, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνακράζων, οἱ Παῖδες εὐλογοῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εγκαυχωμένη γάνυται, τοῖς καλλίστοις ἀγῶσί Σου, καὶ τῇ ὑπερτίμῳ Ἀθλοφόρε δόξῃ Σου, ὡς μήτηρ καλλίτεκνος, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τῷ ἑαυτῆς, ἀνακραυγάζει νυμφίῳ· Ὑμνῶ Σε Ζωοδότα, ὅτι χρόνοις ἐσχάτοις, λαμπρῶς με περιέπεις, Μάρτυσι καλλινίκους.

Ρῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος, ὥς κρουνὸς θεολάξευτος, τῇ ἐπιφοιτήσει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ πάντιμος Κάρα Σου, ἀναπνέει ποταμὸν, καὶ καθαγιάζει, τὴν Σὴν πατριὸν χθόνα, Ἀπόστολε παμμακάρι, καρμὸς ὡς τὸ τέλος, τὴν φωταυγὴ Σου μνήμην, τὴν πλήρη θυμηδίας.

Θεοτοκίον.

Ανευ σποράς ἡ σύλληψις, ἄνευ πάθους ἡ πρόσληψις, ἄνευθεν ὠδίνων, μητρικῶν ἡ κύσεις· Θεὸς γὰρ γεγέννηται, ἐκ μήτρας Σου Πανάμωμε, τὴν παρθενικὴν Σου, διασώσας σφραγίδα ὡς δόξης ἀνεκφράστου! ὡς μεγάλων πραγμάτων! ὡς μέτοχος ἐγένου, ὡς ὑπερευλογημένη.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Φλόγα δροσίζουσαν ὁσίους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε Παισὶ ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργασίαν τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου καὶ ζωὴν βλυστάνουσιν τοῖς μέλποισι: Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Απας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχοῦμενος· πανηγυρίζτω δὲ αὐτῶν Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε. (Δίς)

Αεὖτε ἐν Σιών, τῷ θεῷ καὶ πόνοι, ὅρει τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τὴν Θεοτόκον ἐνοπριζόμενοι· πρὸς γὰρ τὴν λῖαν κρείττονα, καὶ θειοτέραν σκηνὴν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἁγία, τῶν Ἁγίων Χριστὸς μετατίθησι. (Δίς)

Αεὖτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομήτορος, καὶ περιπτύξωμεθα, καρδίας, χεῖλη, ὄμματα, μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες· καὶ ἀρυσώμεθα, ἱαμάτων, ἁφθονα καρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀεννάου βλυστάγοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ᾧδὴν τὴν ἐξόδιον, Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ· καὶ τῇ φωτοφόρῳ Σου, καὶ θεία ἐπισκίασον χάριτι τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἄφεςιν τοῖς μέλλουσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Σύντρομοι τὸ φῶς, οἱ Ἄγαρ ἀπόγονοι, τὸ ἐπουράνιον, τὸ ἐν τῷ λειψάνῳ Σου, ἐν σταυροτύπῳ σκηνῶσαν σχήματι, ὡς εἶδον ἡμαυρώθησαν, τῇ φεραυγείᾳ Σου· ὡς φωτὸς γάρ, κληρονόμος ἔνδοξε, καταυγάζεις πιστῶν τὰ νοήματα.

Ἰθυνε τὸ Σόν, πολύαθλον λείψανον, χάρις ἡ ἔνθεος· ὅθεν καὶ διέδραμε, τὰ τῆς θαλάσσης εὐπλόως ὕδατα, καὶ τούτου οὐκ ἐγνώσθησαν, τὰ ἴχνη ἔνδοξε, καὶ αἱ τρίβοι, ἀφανεῖς διέμειναν, τῷ Σωτῇρι ἀεὶ γινωσκόμεναι.

Μάρτυρες Χριστοῦ, προσθήκην ἐδέξαντο, Σὲ ἀγαλλόμενοι, ὥσπερ ἀφομοίωμα, καὶ στήλην ἔμπνουν αὐτῶν καὶ ἄγαλμα, Ἀπόστολε πανεύφημε, Νεομαρτύρων λαμπτήρ, μεθ' ὧν θείας, δόξης ἐμπιπλάμενος, καθορᾷς τὴν τοῦ Λόγου τερπνότητα.

Ολος φωταυγής, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, αἴγλη τῇ κρείττονι, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν, καταπολαύεις ἀμέσως ἔνδοξε· διὸ ὡς συμπαθέστατος, δέχου τὸν ὕμνον μου, ὥσπερ δῶρον εὐτελές, Ἀπόστολε, καὶ πρὸς φῶς μετανοίας με ἵθυνον.

Θεοτοκίον.

Υψωσας ἡμᾶς πεσόντας εἰς θάνατον, ζωὴν πρὸς ἀληκτον, τῷ ὑψίστῳ Τόκῳ Σου, Εὐλογημένη Θεοχαρίτω· διὸ καμὲ ἀνύψωσον, ἀπὸ κοπρίας παθῶν, πρὸς ἐνθέων, ἀρετῶν ἀνάβασιν, ὅπως ἴδω τὸ φῶς τῆς θεώσεως.

Ἄτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Στολὴν ἀθανασίας πορφυραυγῇ, βεβαμμένην σταγόσιν αἱμάτων Σου, ὡς νικητής, περιβεβλημένος περιφανῶς, πρὸς τοὺς νυμφῶνας ἔδρα-

μες, τῆς ὑπερκοσμίου διαμονῆς, ἀπαύστως μεγαλύνων, Ἀπόστολε τρισμάκαρ, τὸν θαυμαστῶς Σε ἐνισχύσαντα.

Ιδοῦσά Σου τὴν ἔνδοξον Κεφαλὴν, ἡ τιμία πατρίς Σου Ἀπόστολε, νεύσει Θεοῦ, ἀποδεδομένην αὐτῇ σεπτῶς, χαρμονικῶς ἀνύμνησε, τὸν Δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ταύτην μετὰ πόθου, ἀεὶ προσπτυσσομένη, Σε κηδεμόνα ἐπιγράφεται.

Μυρίζει ὡς ἀλάβαστρον νοπτόν, εὐωδίαν ζωῆς διαπνέουσα, διαπαντός, Μάρτυς ἡ ἀγία Σου Κεφαλὴ, καὶ ἀπελαύνει πάντοτε, παθῶν ἀκαθάρτων ἀποφοράν ἣν πῶθι προσκυνοῦντες, ὁσμῆς θεοπαρόχου, μάκαρ Ἀπόστολε πληρούμεθα.

Οδὸν τοῦ μαρτυρίου τετελεκώς, πρὸς μονὰς ἀειζώους ἐσκήνωσας, τοῦ τῆς ζωῆς, ξύλου αἰωνίως κατατρυφῶν. Ἀλλὰ μὴ παύσῃ ἔνδοξε, τῶν συμπολιτῶν Σου τῶν εὐσεβῶν, ἀπαύστως προνοεῖσθαι, καὶ πάντας περιέπειν, τοὺς ἐορτάζοντας τὴν μνήμην Σου.

Θεοτοκίον.

Υφάπλωσον Παρθένε ὡς συμπαθής, φιλάγαθος Μήτηρ καὶ εὖσπλαγχνος, νῦν ἐφ' ἡμᾶς τῆς Σῆς προμνηθείας τὰς δωρεάς, καὶ φιλοστοργῶς σκέπασον, ἐκ τῶν πυριφλέκτων ἐπινοιῶν, ἐχθροῦ τοῦ παλαμναίου, ἡμᾶς τοὺς ἀφορῶντας νυχθημερὸν τῇ προστασίᾳ Σου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ.

Νενίκνυται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν Σοὶ Παρθένε ἄκραντε παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σφύξεις ἀεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν Σου.

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς...

Τῇ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ, ἐντεθραμμένος εὐσεβῶς, οἶά περ μέγιστον κέρδος, τὸν θάνατον ὑπὲρ αὐτοῦ, κατὰ τὸν Παῦλον ἠγήσω, Ἀπόστολε ἀθλοφόρε.

Ὅμοιον.

Υίοθεσίας τῆς θείας, ὡς Ἀθλητῆς θεοειδῆς, τὴν ἐνεκλάλητον δόξαν, περιποιούμενος λαμπρῶς, θαυμάτων χάριτας νέμεις, Ἀπόστολε τοῖς Σοῖς δούλοις.

Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοκρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ.

Ἰστώμεν Στίχ. Δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος Α΄ Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων...

Μαρτυρικῇ παρρησίᾳ, καλλωπιζόμενος, τυραννικῇ μανίᾳ, ἰσχυρῶς ἀντετάξω, καὶ πύργος Ἐκκλησίας νεοπαγῆς, ἀληθῶς ἀναδέδειξαι, τῆς εὐσεβείας ἐκφάνας περιφανῶς, τὴν λαμπρότητα Ἀπόστολε.

Τὴν θεοδώρητον χάριν, προσεπαγόμενος, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, εὐθαρσῶς ἐνεβόας: Χριστὸς πέλει τῷ ὄντι, μόνος Θεός, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ὁ σαρκωθείς καὶ θεώσας τοὺς ἐξ Ἀδάμ ὡς οἰκτίρμων καὶ φιλάνθρωπος.

Αγαλλομένη καρδίᾳ στερρῶς ὑπέμεινας, τὴν ἐκτομὴν τοῦ ξίφους, ὡς γενναῖος ὀπλίτης· ἐντεῦθεν νικηφόρος ἀναδραμών, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσω θεουργικῶς, τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων Σου.

Η τοῦ σεπτοῦ Λαυρεντίου, κλυτὴ κωμόπολις, ὡς ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἐστία χαρίτων, πλουτήσασα, θεόθεν Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν πανίερον Κάραν Σου, τὰς ἐξ αὐτῆς προΐούσας διαπαντός, δωρεὰς τρυγᾷ Ἀπόστολε.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α΄.

Τῶν Ἀθλητῶν τὸν κοινωνόν, καὶ νεοφανῆς τῆς Ἐκκλησίας σέλας, Ἀπόστολον τὸν ἑνδοξον, μελδικῶς αἰνέσωμεν. Δαβιτικὴν ἀναλα-

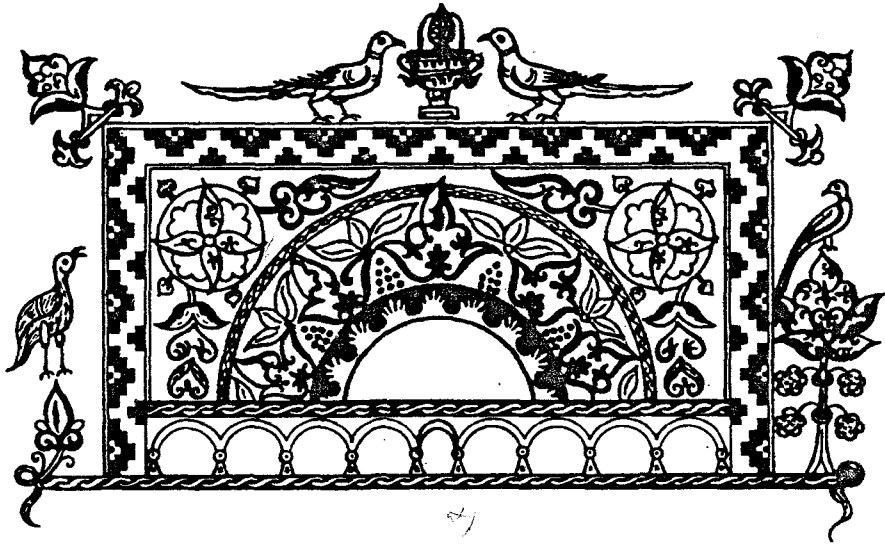
βόντες ῥῆσιν, πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς Σοι ἔσται, Ἐθλητὰ παμμακάριστε· ὅτι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὐδὲν προέκρινας, ἀλλὰ τοῖς ἴκνεσιν αὐτοῦ, ἐν αἵματι Μαρτύρων ἑβάδισας. Ἄλλ' ὃ θείας δόξης σύμφυτε, μὴ παύσῃ πρεσβεύων, τῷ Ἀθλοθέτῃ Λόγῳ, ἐξ ἀναγκῶν ποικίλων ῥυσθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Ασατε λαοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄσατε· σήμερον γάρ τὴν ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας, τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἄνευ σπορᾶς, παρατίθησιν. Ὡ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί.

Ὁ Ἀπόστολος τῆς ΚΖ΄ Κυριακῆς

Καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 23ης Ἀπριλίου (Ἀγ. Γεωργ.)

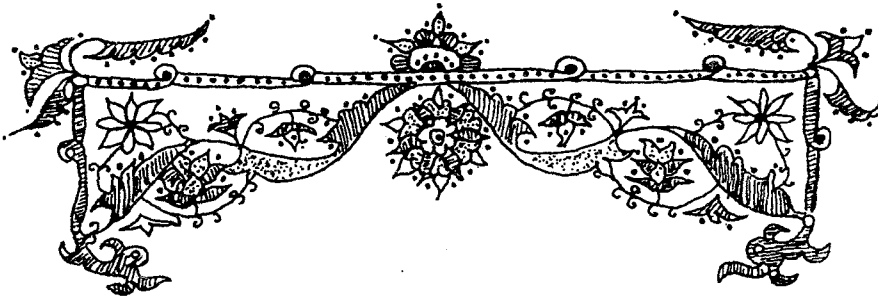
Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰῶνιον ἔσται δίκαιος

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Χαίροις Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ, καὶ τῆς Λαυρεντίου, κωμοπόλεως
ἀρωγός, χαίροις ὁ τὸ αἷμα, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας, Ἀπόστολε παμμά-
καρ, πιστῶν βοήθεια.

**ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΠΟΙΗΜΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΠΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ**

Κοντάκιον: Ήχος Πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ἀριστεὰ τοῦ Σωτῆρος ἀκατάπληκτον
καὶ τῶν Μαρτύρων μιμητὴν καὶ ἰσοστάσιον
κατὰ χρέος εὐφημοῦμέν σε, Νεομάρτυς
Ἄλλ' ὡς θείων χαρισμάτων ὧν ἀνάπλεως
Δωρεάν χάριν καὶ ἔλεος πρυτάνευσον
Τοῖς βοῶσί σοι, καίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Αγγελος ἐν τῇ στάσει, ἐν ἀθλήσει ὥραθης, Ἀπόστολε Χριστοῦ Νεο-
μάρτυς, καὶ σὺν τῇ ἀγγελικῇ μορφῇ, τῆς εὐσεβείας ἐκφαίνεις τὴν
ἐλλαμψιν, πυρσεῦων τοῖς ἀγῶσί σου, τοὺς ἐκβοῶντάς σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ὑμνήθη·
Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Σατὰν ῥσχύνθη.
Χαῖρε, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ ἡ κυπάρισσος·
Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τοῦ κόσμου ὁ ἄθικτος.
Χαῖρε, ὕψος τῆς φρονήσεως ἐν ἀκμῇ νεανικῇ·
Χαῖρε, βάθος τῆς συνέσεως ἐν ἰσχύϊ θεϊκῇ.
Χαῖρε, ὅτι Μαρτύρων ἀνεδήσω τὸ στέφος·
Χαῖρε, ὅτι Ἀγγέλων ἐπορίσω τὸ κλέος.
Χαῖρε, καινὸν τῆς πίστεως ἔρεισμα·
Χαῖρε, σεπτὸν τῆς χάριτος ἔναυσμα.
Χαῖρε, δι' οὗ εὐσεβοῦντες σκιρτῶσι·
Χαῖρε, δι' οὗ δυσσεβοῦντες σιγῶσι.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Βλέπων συνθλιβομένην ἀπηνεῖ δυναστείᾳ τῶν σὼν συμπολιτῶν τὴν χορείαν ἐπλήγης συμπαθῶς τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν λύτρωσιν αὐτῶν ἐπιζητήσας ἀλλὰ Μαρτύρων εὑρηκας τὰ σκάμματα Χριστῷ κραυγάζων.

Ἀλληλούϊα.

Γνώμη ἀπεριτρέπτω, ἐν δυνάμει ἐνθέῳ, Χριστὸν τὸν Ποιητὴν τῶν ἀπάντων, ἐπὶ παρανομούντων κριτῶν εὐσήμοις σου χεῖλεσιν ὡμολόγησας, καὶ θυμηδίας ἔπλησας, τοὺς εὐσεβῶς σοι ἐκβοῶντας.

Χαῖρε, τό κλῆμα τῆς ἀφθαρσίας·
 Χαῖρε, ὁ βότρυς τῆς ἀμβροσίας.
 Χαῖρε, ἀληθείας φυτὸν εὐθαλέστατον·
 Χαῖρε, ἀνομίας νεότευκτον θέριστρον.
 Χαῖρε, ἄνθος λιγυρόπνοον εὐωδίας νοτιῆς·
 Χαῖρε, φοῖνιξ ἀγλαόκαρπος εὐκαρπίας μυστικῆς.
 Χαῖρε, ὅτι τὴν κλῆσιν τοῦ Σωτῆρος κηρύττεις·
 Χαῖρε, ὅτι τὴν πλάνην τῶν τῆς Ἄγαρ ὀλλύεις.
 Χαῖρε, τερπνὸν καὶ ἔμπνουν ὁσφράδιον·
 Χαῖρε, λαμπρὸν καὶ ἔκπαγλον μάργαρον.
 Χαῖρε, εἰκὼν τῆς Μαρτύρων ἀνδρείας·
 Χαῖρε, μολπὴ τῆς ἡμῶν συμφωνίας.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Δόξαν τὴν σφαλλομένην σοὶ ὑπέσχοντο Μάρτυς οἱ ταύτης ἀκροσφαλῶς κρατοῦντες, ἀλλὰ πάντα σκύβαλα ἡγοῦ ἵνα Χριστὸν κερδήσης τὸν σὸν ἔρωτα Χριστὸν γὰρ ἐπεπόθησας καὶ τῷ Χριστῷ θερμῶς ἐβόας.

Ἀλληλούϊα.

Εχων ἐπερωμένας τῆς ψυχῆς τὰς αἰσθήσεις, τοῦ Λόγου τῇ ἀκράντῳ ἐλλάμψει, ὑπέστης ἀκλινεῖ λογισμῷ, τὴν τῶν μαστίγων ὁδυνηρὰν ἔφοδον, καὶ νοτιῶς ἐμάστιξας, τοὺς μὴ εἰδότας σοὶ κραυγάζειν.

Χαῖρε, ὁ ἄκμων τῆς καρτερίας·
 Χαῖρε, ὁ λίθος τῆς Ἐκκλησίας.

Χαῖρε, εὐσταθείας λαμπρὰ ὑποτύπωσης·
 Χαῖρε, δειλανδρίας τελεία ἀπάρνησις.
 Χαῖρε, στέλεχος μετάρσιον ἀναβάσεων σεπτῶν
 Χαῖρε, ἄγαλμα θεογλυπτον πανενδόξων Ἀθλητῶν.
 Χαῖρε, ὅτι μαστίγων τὴν ὁρμὴν καθυπέστης·
 Χαῖρε, ὅτι χαρίτων θεϊκῶν ἐπληρώθης.
 Χαῖρε, τρυφὴ πιστῶν καὶ ἐκνίκημα·
 Χαῖρε, πληγὴ ἀπίστων καὶ ἥττημα.
 Χαῖρε, Χριστοῦ τὸ νεόδρεπτον κρίνον·
 Χαῖρε, ἥδὺ καὶ νεόφυτον ἴον.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Ζήλω τῷ τῶν Μαρτύρων, τὴν ψυχὴν σου ῥυθμίζων, ἰθύνθης πρὸς τὸ
 ἄνω βραβεῖον, ἐπαγγελιῶν χαμαιπετῶν καὶ χαλεπῶν καταπτύσας κο-
 λάσεων· Θεῷ γὰρ ἐνπνένιζες, τῷ δυναμοῦντι τοὺς βοῶντας.

Ἀλληλουῖα.

Ηλεγξας παρρησίᾳ θεοσδότῳ σοφίᾳ ἐχθρῶν τὰς δυσσεβεῖς ὑπολῆ-
 ψεις, καὶ τούτων τὴν ἰσχὺν καθελὼν, κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρώπιον
 ἔστησας· διὸ τῷ νικηφόρῳ σοι, χαρμονικῶς βοῶμεν οὕτω.

Χαῖρε, λαμπρὸς ὀλυμπιονίκης·
 Χαῖρε, στερρὸς τοῦ Λόγου ὀπλίτης.
 Χαῖρε, εὐσεβείας νεόδμπος ἑπαλξίς·
 Χαῖρε, ἀσεβείας τελεία καθαίρεσις.
 Χαῖρε, στρατιῶτα ἄριστε τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ·
 Χαῖρε, νικητὰ περὶδοξε τῆς μανίας τοῦ ἐχθροῦ.
 Χαῖρε, ὅτι καθεῖλες τὴν ὀφρὺν τῆς ἀπάτης·
 Χαῖρε, ὅτι ἐτρώσω τῶν ἐχθρῶν τὰς δυνάμεις.
 Χαῖρε, λαμπὰς ἀθλησέως πάμφωτος·
 Χαῖρε, ἀλκὴ τῆς πίστεως ἄρρηκτος.
 Χαῖρε, τερπνὴ νεανία φωσφορε·
 Χαῖρε, ψυχὴ εὐγενὴς θεοφόρε.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Θεϊκῆς κοινωνίας μυστικῶς ἀπολαύων, κατῴκεις εὐανθῇ ὡς λειμῶνα,
Ἐπὶ τῷ Πνεύματι, ἐνετρίφας θερμῶς προσάδων.

Ἑλληνοῦ.

Ιδὸν σου τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν ἄτρεπτον στάσιν, χοροὶ τῶν εὐσεβοῦ-
ντων θεόφρον, καὶ ὕμνησαν τὸν πάντων Θεόν, τὸν νικητὴν σε λα-
μπρὸν ἀναδείξαντα, ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἔτεσι, καὶ πόθῳ σοὶ ἐβόων ταῦτα.

Χαῖρε, Μαρτύρων τὸ ἑκμαγεῖον

Χαῖρε, τοῦ κρείττονος ἀριστεῖον.

Χαῖρε, τοῦ Σωτῆρος τὸ νέον ἐκλόγιον

Χαῖρε, τοῦ Δεσπότη τοῦ ἔμπνουν γεώργιον.

Χαῖρε, στέφος χρυσοκόλλητον τῆς κορείας τῶν πιστῶν

Χαῖρε, σθένος εὐσθενέστατον Ὁρθοδόξων εὐσεβῶν.

Χαῖρε, πεφιλημένε ἀθλονῖκα τοῦ Λόγου

Χαῖρε, πεποθημένε ἀριστεῦ τοῦ Κυρίου.

Χαῖρε, Χριστῷ ὁ λίαν ἐράσμιος

Χαῖρε, ἐχθροῦ ὁ νέος ἀντίπαλος.

Χαῖρε, ἀμνὲ τοῦ ἀμνοῦ καὶ Ποιμένος

Χαῖρε, φωτὸς καθαρώτατον σκεῦος.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε

Κόσμου τὴν εὐδοξίαν, οὐ προῖμαι ὅλως, Χριστὸν ὁλοσχερῶς ἀγαπή-
σας· τί οὐν ἐξαντλεῖσθε ἐν ἐμοί; πάντα γὰρ τὰ ὑμῶν ὡς οὐδὲν ἤγη-
μαι· οὕτω τοῖς ἐχθροῖς ἔκραζες, ψάλλον Ἁγίῃ Τριάδι.

Ἑλληνοῦ.

Αμῶν μὲν τῷ προσώπῳ τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλῃ καὶ χαίρων ἀληθῶς
τῇ καρδίᾳ σπεύδεις ἀγαλλομένῳ ποδί, πρὸς μακαρίαν τελευτὴν καὶ
ἐνδοξον, καὶ ἅπαντας ἐξέπληξας τοὺς ὁρῶντάς σε καὶ βοῶντας·

Χαῖρε, ὁ θάρσους ἐνθέου πλήρης

Χαῖρε, ὁ πόρρω ρεύσης ὕλης.

Χαῖρε, ὁ αἰσχύνας ἐχθρὸν τὸν παμβέβηλον

Χαῖρε, ὁ εὐφράνας λαὸν τὸν Ὁρθόδοξον.

Χαῖρε, Μάρτυς θεοδόξατε τῶν Μαρτύρων ζηλωτά

Χαῖρε, σταφανῖτα Πάντιμε τοῦ Σωτῆρος μιμητά.
 Χαῖρε, ὅτι θανάτου κατετόλμηςας καίρων
 Χαῖρε, ὅτι παστάδων ἡξιώθης ἐνθέων.
 Χαῖρε, θεσμῶν θεσφάτων βεβαίωσις
 Χαῖρε, σοφῶν ματαίων ἀναίρεσις.
 Χαῖρε, σιγῇ φληναφούντων εἰκαίως
 Χαῖρε, ῥῶδὴ ἐκβοώντων ἐνθέως.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Μετ' ὀργῆς καὶ μανίας ψυχικῇ ἀπηνείᾳ ὁ δόλιος ἐχθρὸς καὶ κακοῦργος,
 ἀτρύτοις σε πλήξας σπαθισμοῖς, δίκην ἀρνίου σὸν αὐχένα ἔτεμεν ὧ
 τῆς λαμπρᾶς ἀνδρείας σου! Χριστῷ γὰρ ἀκλινῶς ἐβόας.

Ἀλληλουῖα.

Νάμασι ζωηφόροις, τῶν σεπτῶν σου αἱμάτων, Χριστοῦ τὴν εὐαγῇ
 Ἐκκλησίαν, καταρδεύσας Μάρτυς δαψιλῶς τὰς λογικὰς αὐτῆς αὐλά-
 κας ἐμέθυσας· διό τῇ πίστει θάλλουσα, ἐκβοᾷ σοι τὸ χαῖρε οὕτω·

Χαῖρε, πηγὴ αὐλῶν καρίων
 Χαῖρε, πυκτὶς ἀγώνων ἀρίστων.
 Χαῖρε, θλιβομένων ψυχῶν ἀνακούφισις
 Χαῖρε, κλονουμένων βεβαία ἐδραίωσις.
 Χαῖρε, θρίαμβος περίλαμπρος ἐνεργείας τοῦ Σταυροῦ
 Χαῖρε, τρόπαιον περίοπτον τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ.
 Χαῖρε, ὅτι προῤῥέεις γλυκασμὸν εὐφροσύνης
 Χαῖρε, ὅτι ἐκτρέπεις νυσταγμὸν ἀφροσύνης.
 Χαῖρε, Χριστοῦ τῆς δόξης ὑπέρμαχε
 Χαῖρε, ἐχθροῦ τῆς πλάνης πολέμιε.
 Χαῖρε, πνοὴ δροσερὰ ἐκλειπόντων
 Χαῖρε, ῥάνις γλαφυρὰ τῶν βοώντων.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Ζένον θέαμα ὥφθη, τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ, μετὰ τὴν ἐκτομὴν τοῦ
 αὐχένος· φῶς γὰρ ἐν σταυροτύπῳ μορφῇ ἀπ' Οὐρανοῦ ἐν αὐτῷ κατα-
 βέβηκε πυρσεῦον τοὺς θεόφρονas, καὶ ἀμαυροῦν τοὺς μὴ βοῶντας.

Ἀλληλουῖα.

Ομιλος νικηφόρος, ἀθλητῶν φωτοφόρων, ἐδέξαντο ἐν ἀγαλλιάσει, ἐν τόπῳ σε σκηνῆς θαυμαστῆς, ὡς χαρακτῆρα αὐτῶν καὶ ὁμότροπον, μεθ' ὧν Χριστὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σοὶ βοῶντων.

Χαῖρε, ὁ ἔνθεος ἀθλοφόρος·

Χαῖρε, ὁ ἔννομος στεφνηφόρος.

Χαῖρε, θεωρὲ τῆς τοῦ Λόγου τερπνότητος·

Χαῖρε, κοινωνὲ τῆς ἀρρήτου φαιδρότητος.

Χαῖρε, σύμπνους καὶ ὁμότροπος τῶν ἀρχαίων Ἀθλητῶν

Χαῖρε, σύναυλος καὶ σύσκηνος τῶν αὐλῶν στρατιῶν.

Χαῖρε, ὅτι ἐδέξω ἱαμάτων τὴν χάριν·

Χαῖρε, ὅτι σκεδάσεις παθημάτων τὴν zάλην.

Χαῖρε, ζωῆς ἀλήκτου συνέστις·

Χαῖρε, τρυφῆς αὐλοῦ συμμετόχε.

Χαῖρε, Θεοῦ Θεαυγῆς παραστάτης·

Χαῖρε, θερμὸς τῶν βοῶντων προστάτης.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Πλήρεις ὥφθησαν θάμβους, οἱ τηροῦντες Παμμάκαρ, τὰ ἐν τῷ σκηνεῖ σου τελεσθέντα. Ἀγγέλων γὰρ πληθὺς ἐν αὐτῷ, ἐν ξενοτροφῷ σκήματι ἐφέστηκεν, ὑμνοῦντες τοὺς ἀγῶνάς σου, καὶ βοῶντες τῷ ἀθλοθέτῃ.

Ἀλληλοῦῖα.

Ρεύμασι θαλαττίοις, προσριφέν σου τὸ σῶμα, οὐδόλως τῷ βυθῷ κατήνυχθη, ἀλλ' ἰστίφ τῆς θείας ῥοπῆς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πλεῦσαν προσώρμησεν, ὅπου Θεὸς νυδόκησεν, ὁ λαμπρύνων τοὺς σοὶ βοῶντας·

Χαῖρε, τὸ ἄστρον τῆς Ἐκκλησίας·

Χαῖρε, τὸ σέλας τῆς Θεσσαλίας.

Χαῖρε, ὁ ἐκλάμπας ἐσχάτοις ἐν ἔτεσι·

Χαῖρε, ὁ πιάνας ἡμᾶς τοῖς σοῖς αἵμασι.

Χαῖρε, πύργος ὁ ἀτίνακτος ταῖς ἐφόδοις τοῦ ἐχθροῦ·

Χαῖρε, στήλη ἡ νεόγραφος τῶν ῥημάτων τοῦ Χριστοῦ.

Χαῖρε, ὅτι ἀτρόμως πρὸς τὸν θάνατον ἔστης·

Χαῖρε, ὅτι ἐνδόξως πρὸς τὰ ἄνω ἀνέπτης.

Χαῖρε, θαλλὸς Ἐδὲμ ὁ νεόπλαστος·

Χαῖρε, πυρσὸς ἡμῶν ὁ νεόφωτος.

Χαῖρε, Χριστοῦ λογικὸν ἱερεῖον
Χαῖρε, σεπτῶν δωρημάτων ταμεῖον.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε

Σκεῦος τοῦ Παρακλήτου, καὶ τερπνὴ μυροθήκη, καὶ θείων ἀρωμάτων
φιάλη, ὥράθη σοῦ ἡ κára σοφέ, ἱαμάτων τὴν ὁσμὴν διαπνεύουσα, καὶ
πάντας ἀγιάζουσα, Ἀπόστολε τοὺς ἐκβοῶντας

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος σε κεκτημένη, καὶ θερμὸν κηδεμόνα, τοῦ θεοῦ Λαυρεντίου ἡ
κώμη, ἡ εὐκλεὴς σου Μάρτυς πατρίς, τῇ σῇ προστασίᾳ ἐγκαλλωπίζε-
ται, καὶ τὴν Πάνσεπτον Κáραν σου, προσπτυσσομένη σοι κραυγάζει

Χαῖρε, τὸ κλέος τῶν Ὁρθοδόξων
Χαῖρε, τὸ βέλος τῶν κακοδόξων.
Χαῖρε, τῆς στρατείας τοῦ Λόγου ὁ σύμφυτος
Χαῖρε, τῆς εὐκλείας τῆς τούτου ὁ σύγκληρος.
Χαῖρε, βάσις καὶ θεμέλιος εὐσεβῶν ἀρτιπαγής
Χαῖρε, τύπος ἀκριβέστατος Ἀθλητῶν ἰσοκλεής.
Χαῖρε, ὅτι σφραγίζεις τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν
Χαῖρει, ὅτι μαστίζεις τὴν καχέσπερον πλάνην.
Χαῖρε, πιστῶν νεόπλεκτη στέφανε
Χαῖρε, ἐκθρῶν σφοδρότατε ἔλεγκε.
Χαῖρε, πιστὴρ πολυμόρφου ἀπάτης
Χαῖρε, ἀκτὶς θυμηδίας ἀπάσης.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Υμνοὶς χαριστηρίοις, ἡ τιμία πατρίς σου, Χριστὸν τῶν ἀγαθῶν τὸν
δοτῆρα, ὕμνησεν ἐν मुखία χαρᾷ, δεδοκóτα αὐτῇ τὴν θεῖαν Κáραν
σου, ἥν ὡς πηγὴν χρηστότητος, πλουτισαμένη πιστῶς ψάλλει

Ἀλληλούϊα.

Φωταυγὴς ὡς νεφέλη, ἐναθλήσας ἐφάνης, καιρῷ τῆς νοτιῆς ἀνομ-
βρίας, τό ὕδωρ τό λαλοῦν καὶ ζωοῦν, ζωηρῶς ὑετίζων Ἀπόστο-
λε, καὶ ἀληθὴ ἀνάψυξιν, παρέχων τοῖς σοὶ ἐκβοῶσι

Χαῖρε, ἡ αὔρα τῆς θυμηδίας·
 Χαῖρε, ἡ δρόσος τῆς συμπαθείας.
 Χαῖρε, ἐκλειπόντων γλυκεῖα ἀνάκτησις·
 Χαῖρε, ἀσθενούντων τῇ πίστει θεραπείαις.
 Χαῖρε, ἄφθονα ἰάματα ἀναβλύζων κρουνηδόν·
 Χαῖρε, θείας ἀγαθότητος πρυτανεύων πορισμόν.
 Χαῖρε, ὅτι ἰᾶσαι δυσσαθλεῖς καχεξίας·
 Χαῖρε, ὅτι κουφίζεις ψυχικὰς ἀρρώστιας.
 Χαῖρε, ἀλλή πιστῶν θεοδώρητε·
 Χαῖρε, Χριστοῦ ὀπλῖτα στερρότατε.
 Χαῖρε, ἰσχύς εὐσεβούντων καὶ θάρσος·
 Χαῖρε, ἰσχύς εὐσεβούντων καὶ θάμβος.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Χαρισμάτων ποικίλων, εὐκλεὲς πρυτανεῖον, ἐλεύσει τῇ τοῦ Πνεύματος
 ὄντως, ὥφθη ἡ σεπτὴ σου κεφαλὴ, τὰς μυστικὰς εὐεργεσίας νέμου-
 σα, τοῖς πόθῳ προσπελάζουσι, καὶ βοῶσι τῷ Κυρίῳ οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ψυχικῶν νοσημάτων, καὶ δεινῶν συμπτωμάτων, ἀκέστορα θερμὸν σὲ
 πλουτοῦσα, ἡ σεπτὴ σου Πατὴρ ἀθλητά, ἐπιβοᾶται ἀεὶ σου τὴν
 εὐνοίαν, ἣν δαψιλῶς πρυτάνευε, ὡς ἂν ἀσιγήτως κράζη·

Χαῖρε, ὁ γόνος τῆς Θεσσαλίας·
 Χαῖρε, τὸ κλέος τῆς Μαγνησίας.
 Χαῖρε, Λαυρεντίου τῆς κώμης ἀγλαΐσμα·
 Χαῖρε, τῆς σεπτῆς σου Πατρίδος ἀνάδημα.
 Χαῖρε, ἔφορος θερμότητος πάντων σου συμπολιτῶν·
 Χαῖρε, καύκημα περίδοξον στίφους σου εὐπατριδῶν.
 Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας νεοδόμητον ἔρκος·
 Χαῖρε, τῆς εὐσεβείας νεοφύτευτον ἔρνος.
 Χαῖρε, δι' οὗ κακίας ῥυσθήσομαι·
 Χαῖρε, δι' οὗ σοφίας πλησθήσομαι.
 Χαῖρε, παθῶν τῶν ἐμῶν θεραπεία·
 Χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς προστασία.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Ω Χριστοῦ Νεομάρτυς, Ὁρθοδόξων ἡ δόξα, Ἀπόστολε φωτὸς κληρονόμε (τρὶς), ἐπίβλεπον ἡμῖν προσηνῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἡμῶν ὕμνους πρόσδεξαι, καὶ χάριν θεοδώρητον, ἀεὶ παρέχε τοῖς βοῶσιν·

Ἀλληλούϊα.

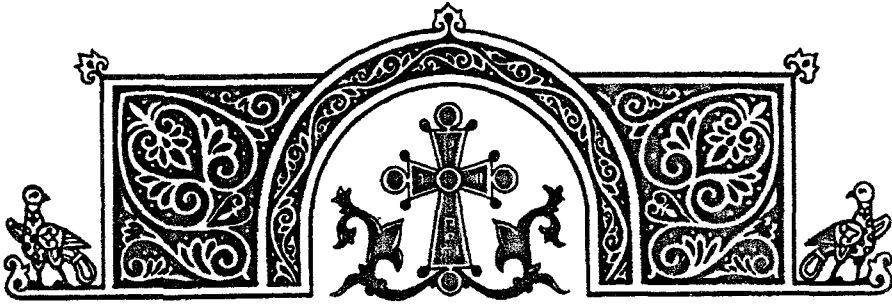
Καὶ αὐθις τὸ Κοντάκιον

Τῇ ὑπερμάχῳ

Ως ἀριστεὰ τοῦ Σωτῆρος ἀκατάπληκτον
Καὶ τῶν Μαρτύρων μιμητὴν καὶ ἰσοστάσιον
Κατὰ χρέος εὐφημοῦμέν σε Νεομάρτυς.
Ἀλλ' ὥς θείων χαρισμάτων ὦν ἀνάπλεως
Δωρεὰν χάριν καὶ ἔλεος πρυτάνευσον
Τοῖς βοῶσί σοι καίροις Μάρτυς Ἀπόστολε.

Δίστικον

Χαράν τῇ ψυχῇ Ἀπόστολε παράσχου
Γερασίου καὶρέ σοι ἀναβοῶντος.

ΚΑΝΩΝ
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

ΥΠΟ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
τὸ Θεὸς Κύριος τετράκις καὶ τὸ ἐξῆς
Ἦχος δ΄. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως τῶν πασχόντων ἐτοιμότητος ῥύστης, καὶ τῶν νοσοῦντων ἱατρὸς
καὶ θεράπων, Ἀπόστολε πανεύφημε Μαρτύρων κοινωνέ, πρόφθα-
σον καὶ λύτρωσαι, τῆς παρούσης ἀνάγκης, τοὺς προσκαλουμένους σε εἰς
βοήθειαν Μάρτυς, καὶ τῶν σωμάτων ἅμα καὶ ψυχῶν, τὴν θεραπείαν, πα-
ράσχου τοῖς δούλοις σου.

Δόξα... τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομέν ποτε...

Ὁ Ν' καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἐπιβώμεθα, Ἀθλητᾶ σὴν χάριν. Γερασίου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Επάκουσον Μάρτυς ὡς συμπαθὴς, τῶν σὲ προσκαλούντων εἰς βοήθει-
αν ἐκ ψυχῆς, καὶ πᾶσι παράσχου τὰς αἰτήσεις, τοῖς προσιοῦσι θερμῶς
τῇ πρεσβείᾳ σου.

Παθῶν δυσιάτων καὶ χαλεπῶν, νόσων δυσφορήτων, καὶ παντοίων
ἐπιφορῶν, ἀτρώτους διάσφζε λιταῖς σου, τοὺς σὲ προστάτην πλου-
τοῦντας Ἀπόστολε.

Ιάσεις πηγάζων παντοδαπάς, ψυχῶν τὰς κηλίδας καὶ σωμάτων ἔλκη δεινὰ, ἀπόπλυνον ρείθροις ζωηφόροις, καὶ τὴν ὑγείαν παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Θεοτοκίον

Βασίλισσα πέλουσα τοῦ παντός, παθὼν βασιλέα, κἀμὲ ἔργασαι Μαριάμ, καὶ τῆς τοῦ Υἱοῦ σου βασιλείας, μετὰ τὸ τέλος πολίτην με ποιήσον.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ουρανίων χαρίτων, τὰ δαψιλῇ νάματα, οἷά περ κρουνὸς εὐσπλαχνίας, βλῦσον Ἀπόστολε, τοῖς τηκομένοις δεινῶς, τῶν πειρασμῶν τῇ καμίνῳ ἴασιν καὶ λύτρωσιν τούτοις δωρούμενος.

Ως θερμὸς ἀντιλήπτωρ, καὶ ἄρωγὸς ἔτοιμος, τῶν εἰλικρινῶς ἀφορώτων, τῇ προστασίᾳ σου, ἰλέψ ὄμματι, ἴδε ἡμῶν τὴν ὁδύνην, καὶ τὸν πόνον κούφισον ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μολυσμῶν κατωδύνων, ἀνιαρῶν θλίψεων, νόσων λοιμικῶν ἀκαθάρτων, καὶ περιστάσεων βιαιῶν λύτρωσαι, τοὺς ἐκ ψυχῆς αἰτουμένους, τὴν κηδεμονίαν σου Μάρτυς Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Εὔροιμί σε προστάτην καὶ βοηθὸν Ἀκραντε, ὧρα χαλεπῇ τοῦ θανάτου, ἐκ τῶν τοῦ δράκοντος, χειρῶν με σκέπουσαν, καὶ ἀσφαλῶς ὁδηγοῦσαν, πρὸν τὰ ἐπουράνια Κόρη σκηνώματα.

Διάσωσον ἐκ συμφορῶν πολυτρόπων καὶ πάσης βλάβης τοὺς ἐκ πόθου προσπεφευγότες τῇ σκέπῃ σου, Ἀπόστολε Νεομάρτυς Κυρίου.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα Ἦχος β'. Πρεσβεΐα θερμῇ

Προστάτης θερμός, καὶ φύλαξ ἀπροσμάχητος, καὶ σκέπη στεῖρρά, καὶ ἀσφαλὲς προσφύγιον, γενοῦ τοῖς σὲ γεραίρουσιν, Ἀθλοφῶρε Παμμάκαρ Ἀπόστολε, ἐνὶ ἐκάστῳ παρέχων δαψιλῶς, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε

Θεραπείας ἀξίωσον, τῆς κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα Ἀπόστολε, τοὺς προστρέχοντας τῇ Κάρᾳ σου, καὶ ἀπὸ ψυχῆς ἀντιβολοῦντάς σε.

Ασθενέσι τὴν ἴασιν, καὶ τοῖς τεθλιμμένοις τὴν ἀνακούφισιν, καὶ τοῖς πάσχουσι τὴν λύτρωσιν, Ἀθλητὰ παράσχου ὡς φιλάγαθος.

Ανωτέρους διάσφζε, τῶν κατὰ τὸν βίον ποικίλων θλίψεων, Νεομάρτυς ἀξιάγαστε, τοὺς ἐκδεχομένους τὴν σὴν εὐνοίαν.

Θεοτοκίον

Θανατώσασα Δέσποινα, τὸν ἐν τῇ σαρκί μου νόμον τοῦ χείρονος, ζωῆς θείας με ἀξίωσον διὰ πολιτείας φωτοδότιδος.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Αύμης τῶν παθῶν, καὶ σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος, καὶ παντοίας καλεπῆς ἐπιβουλῆς, διαφύλαττε ἡμᾶς ἀτρώτους ἔνδοξε.

Ηδη πειρασμῶν, ἐπελθοῦσαί μοι αἱ μάστιγες, κατατρύχουσι δεινῶς μου τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ σὺ με ἐλευθέρωσον Ἀπόστολε.

Τεῖχος ἀρῥαγές, καὶ χαράκωμα καὶ στήριγμα, ἡ πρεσβεία σου γεννήθητι ἡμῖν, πᾶσαν χάριν τοῖς ἱκέταις σου παρέχουσα.

Θεοτοκίον

Αφθορε Ἀγνή, Θεοτόκε Μητροπάρθενε, ἐκ φθορᾶς καὶ πολυτρόπων συστροφῶν, τὴν ζωὴν μου ἱκετεύω σε ἀπάλλαξον.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν δέουσιν.

Στροβούμενοι, πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, καὶ δεινῶν ἀρρώστημάτων τῷ σάλῳ, πρὸς τὴν θερμὴν σου προστρέχομεν σκέπην, καὶ ἐκ βαθέων ψυχῆς ἐκβοῶμέν σοι. Γαλήνην δίδου εὐσταθῇ, καὶ ἀνὰ ῥώσιν Μάρτυς τοῖς δούλοις σου.

Ηκόντισε, κατ' ἐμοῦ ὁ δόλιος, τῆς αὐτοῦ κακεντρεχείας τὰ βέλη, καὶ τὴν ψυχὴν μου καιρίως πληγώσας, ὀδυνηρὰν τὴν ζωὴν μοι πεποίηκεν. ἀλλ' ἐπιστάς ὧς Ἀθλητὰ, τῆς αὐτοῦ κακουργίας με λύτρωσαι.

Ναόν σου, τὸν ἱερὸν Ἀπόστολε, ὡς λιμένα ἀσφαλῆ σωτηρίας, καὶ γαλήννοτατον ὄρμον εὐρόντες, διαπαντὸς ἐν αὐτῷ καταφεύγομεν, καὶ νοπτῶν τρικυμιῶν, τῶν ἐν βίῳ ἀεὶ ἐκλυτρούμεθα.

Θεοτοκίον

Χαρίτωσον ὡς πηγὴ τῆς χάριτος, Μαριάμ θεοχαρίτωτε Κόρη, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν δυσωπῶ σε, τὴν ἐν αὐτῇ ἁμαρτίαν ἐξαίρουσα, καὶ πρὸς ἐνάρετον ζωὴν, ἐξ ὁδοῦ ἐσφαλμένης με ἴθυνον.

Διάσωσον ἐκ συμφορῶν πολυτρόπων καὶ πάσης βλάβης τοὺς ἐκ πόθου προσπεφευγότες τῇ σκέπῃ σου, Ἀπόστολε Νεομάρτυς Κυρίου.

Διχαστε, ἡ διὰ Λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον ὡς ἔχουσα Μητρικὴν παρησίαν.

Αἵτησις, καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Προστασία τῶν Χριστιανῶν

Προστασία τῆς πρὸς Θεὸν μεσιτείας σου, καὶ προνοία τῆς μαρτυρικῆς σου χρηστότητος, μὴ ἐλλίπης ὡς εὐμενῆς ἐποπτεύειν ἐσαι, τοὺς ἀφορῶντας ὀλοσχερῶς, τῇ ὀξυτάτῃ ἀρωγῇ, τῆς στερεῆς βοηθείας σου· φύλαξ γὰρ καὶ προστάτης, δέδοσαι Ἀθλοφόρε, παρὰ Χριστοῦ ὡς ἀληθῶς, τοῖς τιμῶσί σε Ἀπόστολε.

Προκείμενον

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ...

Εὐαγγέλιον Μαρτυρικὸν

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Προσόμοιον

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Νάματα αἰέρροα θεαρχικῶν δωρημάτων, καὶ πηγὴν Θεόβρυτον ἱαμάτων Ἁγιε Θεῖφ Πνεύματι νοπιῶς βλύζουσα, ἡ σὴ Θεία Κάρα, νοσημάτων τὰ μιάσματα, ἐκπλύνεις πάντοτε, καὶ παθῶν κηλίδας καὶ μώλωπας, καὶ ῥώννυσιν Ἀπόστολε, τοὺς αὐτῇ πιστῶς προσπελάζοντας· ὅθεν τῆς ἐν ταύτῃ, αὐλοῦ ἐνεργείας ζωτικῆς, κάμοι μετάδος τῷ κάμνοντι, συμφοραῖς καὶ θλίψεσι.

Ῥδὴ z'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ασφαλῇ σε προστάτην, καὶ θερμὸν κηδεμόνα καὶ ἀρωγὸν εὐμενῇ, πλουτοῦντές σε θεόφρον, ποικίλων συμπτωμάτων, ἐκλυτρούμεθα ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ρυπτικῇ σου προσβεία, καὶ θερμῇ ἱκεσίᾳ πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν, παθῶν τῶν ἀκαθάρτων, καὶ νόσων ἀνιάτων, ἀποκάθαρρον ἔνδοξε, τοὺς τῷ σεπτῷ σου Ναφ̄ ἐνθέως προσιόντας.

Ιλαστήριον θεῖον, καὶ ταμεῖον χαρίτων καὶ ἱαμάτων πηγὴ, ἡ πάνσεπτός σου Κάρα, ἐδείχθη Ἀθλοφόρε, πᾶσαν χάριν παρέχουσα, τοῖς εὐφημοῦσιν αἰεὶ, τοὺς εὐαγεῖς σου ἄθλους.

Θεοτοκίον

Νεκρωθεῖς τῇ κακίᾳ, ἐδουλώθην τῷ πλάνῳ δι' ἐγκακίστου ζωῆς· ἀλλ' ὦ Παρθενομῆτορ τῆς τούτου με δουλείας, συμπαθῆς ἐλευθέρωσον ἵνα ὕμνῳ σου αἰεὶ, τὰς θείας δυναστείας.

ᾠδὴ ν΄. Τὸν Βασιλέα

Γενοῦ μοι, Μάρτυς, καταφυγὴ ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἀντίληψις ἐν θλιβεροῖς τοῦ βίου, ἵνα μεγαλύνω τὸν σὲ ἐνισχυκότα.

Επιφοιτῆσας, ἀπ' Οὐρανοῦ Ἀθλοφόρε, περισκέπασον ἡμᾶς τὰ σὰ νοσσία, ἐκ τῶν πυριφλέκτων, βελῶν τοῦ παλαμναίου.

Ρῶσιν σωμάτων, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ὑγείαν, ἐπιβράβευσον Ἀπόστολε τρισμάκαρ, τοῖς ἐξαιτουμένοις τὴν σὴν ἐπιστάσιαν.

Θεοτοκίον

Ακραντε Μήτηρ, εὐλογημένη Μαρία, τῶν ποικίλων με σκανδάλων τοῦ Βελίαρ, λύτρωσαι ἐν τάχει, ὡς Μήτηρ εὐσπλαγχνίας.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον

Σωμάτων τὰς ὁδύνας, παῦσον Ἀθληφόρε, καὶ περιστάσεων λύσον τὸν τάραχον, τῶν ἀκλινεῖ διανοίᾳ μεγαλυνόντων σε.

Ιλέψ ὄμματί σου, πρόσχες οὐρανόθεν, καὶ τὰς φωνὰς ἐνωτίζου Ἀπόστολε τῶν ἐκζητούντων Θεόφρον τὴν προστασίαν σου.

Μεγίστων χαρισμάτων, μέτοχος ὑπάρχων, μεγίστων πόνων καὶ θλίψεων λύτρωσαι, Μεγαλομάρτυς Ἀπόστολε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Υψίστου Θεῆς θρόνε, Κεχαριτωμένη, ἀπὸ κοπρίας παθὼν με ἀνύψωσον, πρὸς ἀρετὴν ἀναβάσεως ἵνα δοξάζω σε.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ μεγαλυνᾶρια.

Χαίροις Μαγνησίας ἄνθος τερπνόν, καὶ τῆς Θεσσαλίας, ἐγκαλλώπισμα ἱερὸν Χαίροις Ἀθλοφόρων, Ἀπόστολε, προσθήκη καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων θερμὸς ὑπέρμαχος.

Λάμπας ἐν ἐσχάτοις Μάρτυς καιροῖς, ὡς ἀστήρ φωσφόρος, κατελάμπρυνας τοὺς πιστοὺς, τῇ σῇ ἀνενδότῳ σεπτῇ ὁμολογίᾳ καὶ ᾄθλοις Μαρτυρίου ἀξιοθαύμαστε.

Ανθος τῆς νεότητος παριδών, εὐτόλμως ὑπῆλθες, ἐν φρονήματι καρτερῷ, τὸν τοῦ Μαρτυρίου, θεοπρεπῆ ἀγῶνα, καὶ νικητὴς ἐδείχθης κατὰ τοῦ δράκοντος.

Χαίροις Ἀθλοφόρε νέε Χριστοῦ, χαίροις ἱαμάτων ὁ ἀκένωτος θησαυρός, χαίροις ὁ παρέχων ἀφθόνως τὰς ἰάσεις τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, τῇ ἀντιλήψει σου.

Πνεύματος ἐστία ζωαρχικοῦ, ἡ σεπτή σου Κάρα, ἀναδέδεικται Ἀθλητά· ὅθεν ἀγιάζει, ταῖς θεαῖς ἐνεργείαις τὴν πατριὸν σου χθόνα, σὲ μεγαλύνουσαν.

Δόξης ἀπολαύων Θεαρχικῆς, παθῶν ἀδοξίας, καὶ παντοίων ἐπιφορῶν, ῥύου καθ' ἐκάστην, Ἀπόστολε θεόφρον, τοὺς προσιόντας Μάρτυς, τῇ προμηθείᾳ σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις,
μεθ' ἧν τό ἐξῆς

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου...

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τῇ σῇ προστασίᾳ θεόφρον, καὶ αἰτουμένους σε, πάσης περιστάσεως καὶ χαλεπῶν συνοχῆς, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ νόσων ποικίλων, ἀσινεῖς διάσωσον ταῖς ἰκεσίαις σου· σὺ γὰρ βοηθὸς ἐν ἀνάγκαις, ὦφθης τοῖς θερμῶς σε ὑμνοῦσιν Ἀθλητὰ Ἀπόστολε Μακάριε.

Λέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με
ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε...

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα

Δίστιχον.

Θλίψεων πολλῶν καὶ νόσων καὶ κινδύνων
Ἀπόστολε ῥύου τοὺς σὲ εὐφημοῦντας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Περατωθείσης αἰσίως τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βίου καὶ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου αἰσθάνομαι κατὰ πρῶτον λόγον τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἐμπνεύσαντά με καὶ ἐνισχύσαντα Κύριον.

Ἐν συνεχείᾳ ὀφείλω νὰ μνησθῶ καὶ εὐγνωμόνως νὰ ἀναφέρω τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς συνεργάτας, καθὼς καὶ τὰ πνευματικά μου τέκνα, οἵτινες, διὰ τῆς ἐπιδεικθείσης προθυμίας, συνέβαλον σπουδαίως εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ πραγαματοποιηθέντος διὰ τοῦ παρόντος σκοποῦ μου.

Ὅλως ἰδιαιτέρως καὶ δημοσίως εὐχαριστῶ τὸν ἐκλεκτὸν Κύριον Χαράλαμπον Συνοδινόν, ὅστις οὐ μόνον διὰ τῆς τυπογραφικῆς ἐργασίας ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἐπιδειχθέντος зῆλου καὶ προθυμίας με ἀνεκούφισεν ἄρκετὰ, ἀποδειχθεὶς ὄντως εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος χριστιανός.

Τέλος στρεφόμενος πρὸς τὸν εὐλαβῇ ἀναγνώστην ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν τούτου διὰ τὰς διαφυγούσας τὴν προσοχὴν μου ἀβλεψίας καὶ ζητῶ τὰς πρὸς Κύριον εὐχὰς του διὰ τὴν ψυχικὴν μου σωτηρίαν.

Τελευτῶν εὐχομαι ὅπως ὁ ἔνδοξος Νεομάρτυς Ἀπόστολος, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ ὁποίου ἡ ὅλη ἐργασία ἐγένετο, πρεσβεύῃ παρὰ τῷ Ἀθλοθέτῃ καὶ Θεῷ τῆς ἀγάπης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ παρηγορίας πάσης θλιβομένης καὶ καταπονουμένης χριστιανικῆς ψυχῆς.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον
† Ἀρχιμ. ΕΦΡΑΙΜ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

**ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ**

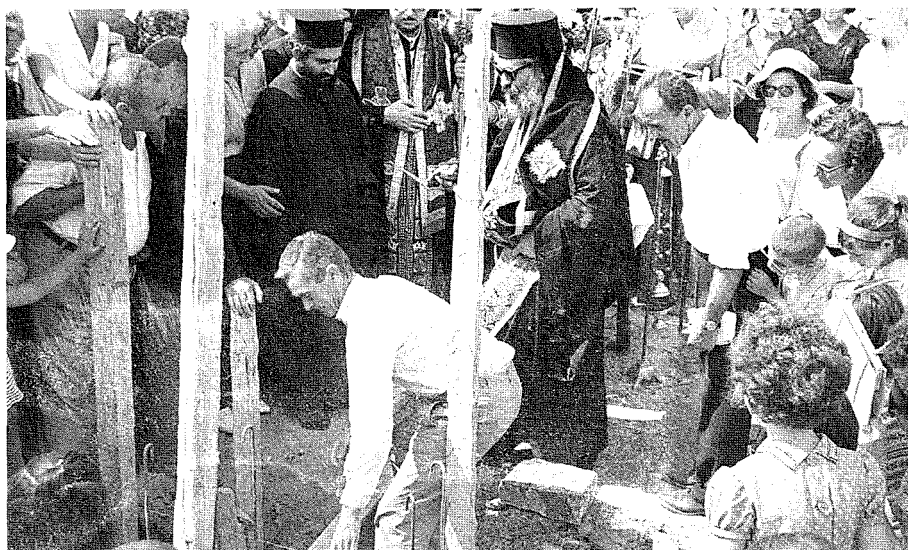

Ὁ κῶρος, ὅπως ἦτο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου
Δημητριάδος κυροῦ Γερμανοῦ. Ὡπισθεν τῆς κυπαρίσσου εὐρίσκετο
ὁ Μητροπολιτικός Οἶκος.

Φῶτο Σολομωνίδης

Ὁ ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου, Παρεκκλήσιον
τοῦ Μητροπολιτικοῦ Οἴκου, ὅπως ἀνήγειρεν αὐτό
ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δημητριάδος κυρός Γερμανός.

Ἀπό τήν θεμελίωσιν τοῦ σημερινοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου ἐν Βόλῳ γενομένην τήν 16ην Σεπτεμβρίου 1961 ὑπό τῶν, ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δημητριάδος κυροῦ Δαμασκηνοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου τότε Μύρων καί νῦν Ἐφέσου κυρίου κ. Χρυσσοστόμου.

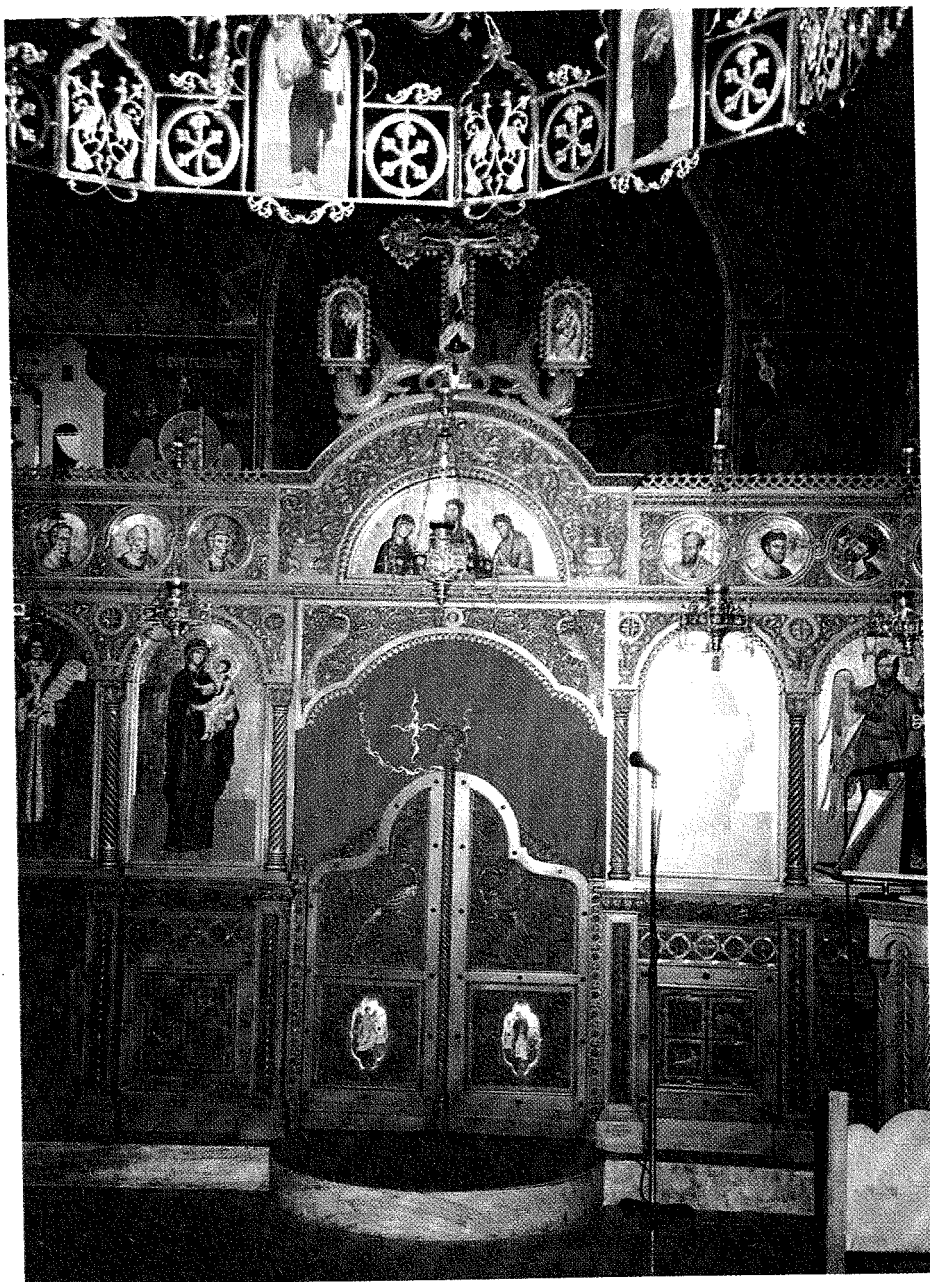
Τό παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου σήμερον.

Φώτο Μπακλατζῆς

Ἀπό τό ἐσωτερικόν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος
Ἀποστόλου πρό τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἱεροῦ τέμπλου.

Φώτο Σολομωνίδης

Ἀπό τό ἐσωτερικόν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος
Ἀποστόλου σήμερον.

Φώτο Σολομωνίδης

Ἡ Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου.
(Εἰκὼν τοῦ Τέμπλου)

Φώτο Σολομωνίδης

Ἡ Εἰκὼν τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ ἱεροῦ Τέμπλου

Φῶτο Σολομωνίδης

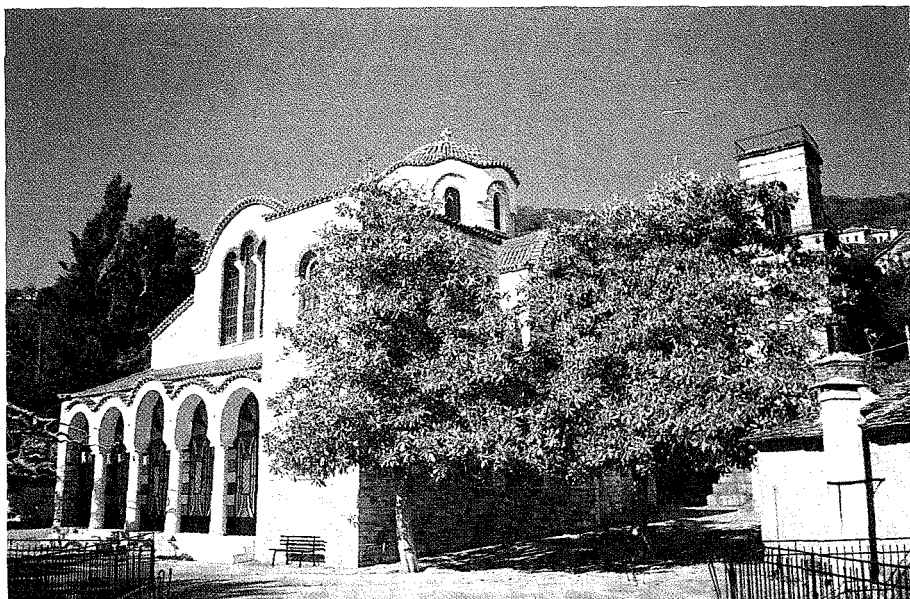
Ἡ Εἰκὼν τῆς Κυρίας Θεοτόκου

Φῶτο Σολομωνίδης

Ὁ πρῶτος ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου
εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον

Φώτο Ζημέρης

Ὁ σημερινός ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου
εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον.

Ἡ Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τοῦ Τέμπλον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον

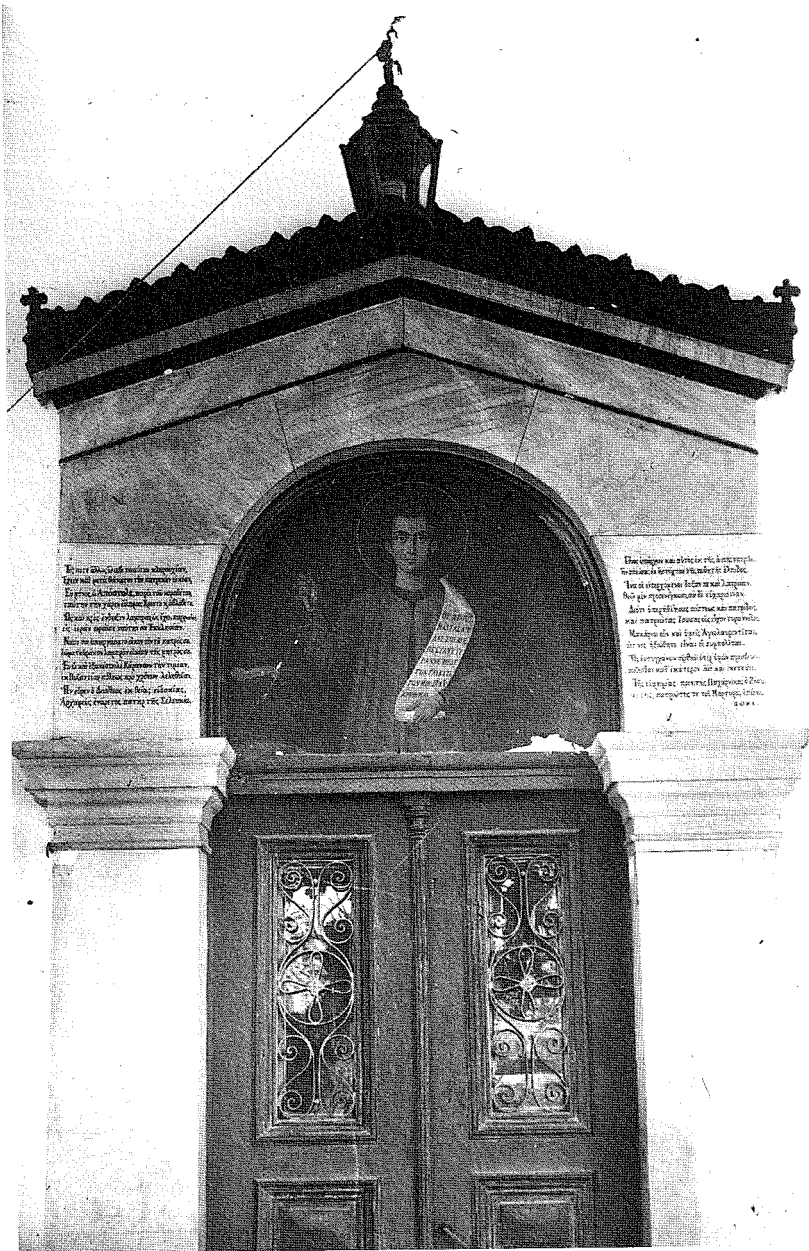
Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου
εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον καὶ ἄλλα ἱερά Λείψανα.

Φῶτο Νικ. Στουρνάρα

Τό κωδωνοστάσιον τοῦ ἱεροῦ Νεοῦ εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον
σφωζόμενον ἕως σήμερον.

Φωτο Ζημέρης

Ἀπό τὴν εἴσοδον τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον
Φώτο Ζημέρης

Ἀπό τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου
ἐκ τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ τοῦ
Ἁγίου εἰς Ἁγίον Λαυρέντιον
Φώτο Ζημέρης

Ἀπό τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου
ἐκ τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ εἰς
Ἁγίον Λαυρέντιον
Φώτο Ζημέρης

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Εὐχαριστοῦντες τῷ Κύριῳ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἠξίωσε, διὰ τῆς Χάριτός Του καὶ διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου νά ἐκτυπώσωμεν τὰ κείμενα αὐτά, ἐνθυμούμεθα τοὺς λόγους τοῦ Προφήτου καὶ βασιλέως Δαβίδ: «Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος, πάντα τὰ θελήματα Αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς» (Ψαλμ. 15, 3). Ὁ Θεός, λέγει ὁ ἱερός Ψαλμωδός, ἐδόξασε τοὺς Ἁγίους Του εἰς τὴν γῆν Του καὶ ἀνέδειξεν αὐτοὺς ἀξίους, ὥστε νά θαυμάζουν αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι. Διότι εἰς αὐτοὺς ἔχει χαρίσει ὁ Θεός ὅλα τὰ θελήματά Του, ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν Χάριν Του, διὰ νά ἡμποροῦν οἱ ἴδιοι νά ἀπολαμβάνουν τὴν δόξαν Του εἰς τοὺς Οὐρανούς καὶ διὰ νά μεταδίδουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπικαλοῦνται τὴν μεσιτείαν των, τὰς θείας δωρεάς καὶ νά προσφέρουν εἰς αὐτοὺς, διὰ τῶν θαυμάτων των, τὴν βοήθειάν των.

Θαυμάζομεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἔνδοξον Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλον τὸν Νέον, τὸν καταγόμενον ἐκ τῆς Περιφερείας μας, ἀπὸ τὴν κωμόπολιν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, διότι ἠξιώθη διὰ τοῦ Μαρτυρίου του νά συναριθμηθῇ μετὰ τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ. Τὰ θαύματά του ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργεῖ δι' αὐτοῦ ἡ θεία δύναμις καὶ παρέχεται δι' αὐτοῦ ἡ θεία Χάρις εἰς τοὺς πιστοὺς. Διὰ τοῦτο δοξάζεται ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τιμᾶται ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Δοξάζομεν τὸν Θεόν διὰ τὸ πολύτιμον Οὐράνιον τοῦτο δῶρόν Του, τὸ ὁποῖον ὡς ἄστρον φωτεινόν μᾶς καθοδηγεῖ εἰς τὸν δρόμον τῆς πίστεως, τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ προορισμοῦ μας καὶ ὡς μαγνήτης πνευματικός μᾶς προσελκύει πλησίον του καὶ πλησίον τοῦ Θεοῦ. Εὐγνωμονοῦμεν τὸν ἔνδοξον Μάρτυρα τοῦ Κυρίου, «τὸν συνόμιλον τῶν ἀθλοφόρων καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἀγαλλίαμα» διὰ τὴν πνευματικὴν χαρὰν καὶ τὴν μεγάλην βοήθειαν, τὴν ὁποῖαν προσφέρει εἰς ἡμᾶς. Χαιρόμεθα διὰ τὴν δόξαν, μέ τὴν ὁποῖαν περιβάλλει αὐτόν ὁ

Κύριος. Ζηλεύομεν αὐτόν διά τήν μέχρι θανάτου ἀφοσίωσίν του εἰς τόν Θεόν καί διά τήν οὐράνιον δόξαν, τήν ὁποίαν ἀξιῶς ἀπολαμβάνει εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καί παρακαλοῦμεν τόν Κύριον νά ἀξιῶσῃ καί ἡμᾶς, διά τῶν πρεσβειῶν του, νά γίνωμεν μιμηταί του εἰς τήν πίστιν, εἰς τήν ἀρετήν, εἰς τό ἀγωνιστικόν φρόνημα, διά νά ἀξιωθῶμεν νά ἀναδειχθῶμεν καί ἡμεῖς κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ο ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΠΗΛΙΟΥ

ΕΥΛΟΓΙΑ	3
1. ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ	4
2. Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ	6
3. Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΔΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΡΑΣ	14
4. ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ	17
1. Διάσωσης παιδιών από τόν θάνατον	17
2. Θεραπεία παραλύτου γυναικός	17
3. Διάσωσης πολλών ανθρώπων από αυτοκινητικόν δυστύχημα	18
4. Ἀπόκτησις διδύμων τέκνων	19
5. Θεραπεία παραλύτου ἀνδρός	20
6. Θεραπεία παραλύτου καί ἀλλάλου νέας	21
7. Τιμωρία καί θεραπεία ἀνδρός	22
5. ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ	24
6. ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ	27
(Ἡ Παλαιά Φυλλάδα)	
α. Πρόλογος	29
β. Μαρτύριον	32
γ. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος ὁ Νέος	40
δ. Ἐπίγραμμα	45
ε. Ἀνακομιδή τῆς Ἁγίας Κάρας καί ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ	46
στ. Ἡ Ἀκολουθία	51
1. Μικρός Ἑσπερινός	51
2. Μέγας Ἑσπερινός	54
3. Ὅρθρος	62
4. Θεία Λειτουργία	83
5. Οἵκοι 24 εἰς Ἅγιον Ἀπόστολον	84
6. Κανὼν Παρακλητικός εἰς Ἅγιον Ἀπόστολον τόν Νέον	93
7. Ἐπίλογος	101
7. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	103
8. ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ	117

